

<C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King W. - Warhammer 40000 3 - Šedý lovec.pdb>

PDB Name: W40K-King-3-Sedy lovec.txt

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 4.2.2007

Modification Date: 4.2.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

William King

ŠEDÝ LOVEC
(GREY HUNTER)

Games Workshop, the Games Workshop logo and Warhammer are trademarks of Games Workshop Ltd., registered in the UK and other countries around the world. The Black Library and the Black Library logo are trademarks of Game Workshop Ltd.

Games Workshop, loga Games Workshop a Warhammer jsou ochranné známky Games Workshop Ltd., registrované ve Velké Británii a v jiných zemích světa. Black Library a logo Black Library jsou ochranné známky Games Workshop Ltd.

Copyright © 2002 Games Workshop Limited
All rights reserved
Translation © 2004 Games Workshop Limited,
přeložila Leona Malčíková
Cover illustration by Paul Dainton

ISBN 80 - 7332 - 047 - 9

Je 41. milénium. Po více než sto staletí sedí Císař nehybně na Zlatém trůnu Země. Je pánem lidstva z vůle bohů a pánem milionů světů díky svým nevyčerpatelným armádám. Je hnijící mršinou, která neviditelně hluboce strádá díky moci Temného věku Technologie. Je mrchožroutským pánem Impéria, pro něhož jsou denně obětovány tisíce duší, aby nikdy opravdu nezemřel.

I ve stavu nesmrti Císař pokračuje ve své věčné bdělosti. Mocné válečné flotily křížují demony nakažené miazma warpu, jedinou cestu mezi vzdálenými hvězdami osvětlenou jen Astronomicanem, psychickou manifestací Císařovy vůle. Jeho jménem vedou obrovské armády boje na nespočetných světech. Nejskvělejší z vojáků jsou Adeptus astartes, Hvězdná pěchota, biologicky upravení superválečníci. Mají mnoho druhů ve zbrani — mezi jinými i Imperiální gardu a obranné síly nespočetných planet, neustále bdící inkvizici a technokněží Adepta mechanika. Ale i přes toto obrovské množství je jich stěží dost, aby mohli vzdorovat neustálé hrozbě vetřelců, kacírů, mutantů - a jiných, mnohem horších tvorů.

Žít v takové době znamená být jediným mezi nesčetnými miliardami, smířit se se životem v nejkrutějším a nejkrvavějším představitelném režimu. Toto jsou příběhy z oněch časů. Zapomeňte na moc techniky a vědy, protože ta je z větší části pro lidstvo navždy ztracena. Zapomeňte na příslib pokroku a porozumění, protože v děsivé temnotě budoucnosti není nic než válka. Mezi hvězdami neexistuje smír, jen nekonečné krveprolití, masakry a škodolibý smích žíznicích bohů.

PROLOG

Ragnar běžel krupobitím nepřátelské palby. Nad hlavou mu blesk rozčísł oblohu a zabarvil mraky děsivým elektrickým nachem. O chvíli později se ozval hrom, ale ani jeho božský hlas nedokázal přehlušit burácení pěchotních zbraní. Déšť barvy krve, zamořený chemickými nečistotami a oxidovaným železem, mu pleskal do zbroje. Noc kolem něj trhala laserová palba. Tu a tam zazářily granáty, jasně a krátce jako úder blesku.

Nad ním se tyčila pevnost - mohutná stavba z plaskretu pokrytá ocelí. Kdysi to bývalo místní velitelství Imperiální odvodní komise nebo možná sektorový dům Arbitů. Nyní patřila jinému pánu. V silicím větru se třepetaly praporečky se zobrazením ohavného oka Chaosu. Někdo namaloval na zježené boky budovy zlověstné runy, vytvářející nápis v jazyce zlých bohů. Byla to modlitba, nebo kletba? Možná obojí.

Když se Ragnar škrábal na stanoviště za zřícenými zbytky zdi, země se otrásla. Kolem něj se sypaly rozbité cihly; některé tekly pod zuřivou střelbou energetických zbraní jako voda. Zavěštil - vzduch páchl výbušninami, chemikáliemi a technickými mazadly z obrovských strojů všude kolem. Zachytil pach svých bratří - pach tvrzeného keramitu a přeměněných těl z Fenrisu. Ohlédl se a uviděl je, jak vybíhají do noci -

postavy podobné člověku, i když mnohem větší než normální člověk, navlečené v mechanické zbroji s vlčím znakem kapituly. V masivních pěstech svírali boltery, pár jich neslo raketometry a jiné těžké zbraně. Pohybovali se v dešti a blátě s naprostou jistotou jako nezastavitelný příliv valící se na nepřátelskou pevnost.

Za nimi v dálce rozeznal nezaměnitelné obří siluety Titánů. Vypadali jako lidé, ale zdáli se být velcí jako menší mrakodrapy. Ten dojem ještě umocňoval hluk bitvy, oblaka prachu a skutečnost, že věděl, jak dokonalé válečné stroje to jsou. Všechna obrněná vozidla vedle nich vypadala malá.

Nyní se vyloupili z noci a bouře jako prastaři bohové války probuzení dunícími bubny bitvy. Záře štítů byla slabě vidět i v oblacích prachu kolem nich. Když vystřelily jejich zbraně, z hlavní se zablesklo jasněji než při bouři. Na pár sekund bylo vidět mihotavé obrysy válkou zničené krajiny. U nohou Titánů se přesouvala menší vozidla, pálicí ze všech zbraní, a salvu za salvou ničila zeď pevnosti. Kolem vybuchovala hlína rozrývaná odvetnou palbou z pevnosti.

Ragnar se nadechl chvějícího se vzduchu. V úsměvu odhalil dva vyčnívající tesáky. Kolem sebe cítil hrůzu jednotek Imperiální gardy; slaboučká, hluboko uložená část jeho já jim rozuměla. Jako chlapec doma na Fenrisu častokrát v noci ležel, naslouchal hřmění hromu a sledoval světlo blesků. V takové noci prý vycházejí na lov vlci války a světem se prohánějí prastaré strašlivé bytosti.

Scéna kolem mohla být vytržena z jeho chlapeckých představ, ale realita byla tisíckrát děsivější. Jenže v tuto chvíli necítil strach. Byl naživu jako nikdy jindy, každý smysl vybičovaný na maximum, každá šlacha přeměněného těla napjatá a připravená k akci. Měl kolem sebe smečku svých bratrů a oddaných stoupenců, kteří čekali na jeho rozkazy.

Zvedl hlavu a zadíval se na mohutné zdi pevnosti. Zatím to jde. Malý postranní vchod se vzduchovou propustí, který nahlásili zvědové, byl přímo před nimi. Nad ním se ježily střelecké věže, kde se nacházely zbraně určené pro vzdálenější útočníky; jejich pozornost se teď soustředila na masu Titánů a čekajících gardistů. Mikkovy Krvavé spáry už zaujaly své postavení. Byly připraveny vrhnout se na bránu, vytrhnout plastocelový zámek a držet vchod. Mikko je dobrý velitel, pomyslel si Ragnar, je už připraven k povýšení na Šedého lovce. Zavrtěl hlavou. Teď není čas nechat se rozptylovat organizačními detaily.

Kacířští obránci o blížící se hrozbě nevěděli. Dobře. Pro Ragnara to byla záležitost přeběhnutí padesáti metrů přes smrtící zónu a jsou uvnitř.

Najednou krajina vybuchla. Tuny hlíny a rozbitého dláždění vylétly k obloze. Ragnar sebou trhl a zauvažoval, jestli nebyli odhaleni. Tělo se mu napjalo v očekávání dalšího výbuchu nebo palby bombardující jejich pozici, ale nestalo se nic. Ten téměř přesný zásah byl jen špatně vypočítaný výstřel od vzdáleného záložního vojska. Ragnar se ohlédl, aby se ujistil, že žádný z jeho mužů nebyl zasažen, ale nic takového neviděl. Pomodlil se k Russovi a Otci veškerenstva. Šlo to příliš blízko, než aby byl klidný; k takovým chybám na bojištích dochází až příliš často a bývají až příliš fatální.

Bratr Einar, bratr Anders a zbytek smečky Krvavých spárů se shromáždili kolem něho. Mladé tváře vypadaly napjatě, nervózně a dychtily po zabíjení. Ragnara napadlo, jestli i on svým velitelům někdy připadal jako takovýhle zelenáč. Věděl, že odpovědi je rozhodné „ano“. Jenže to už bylo dávno.

Bratr Hrolf a jeho Dlouhé tesáky zaujali stanoviště v nedalekém kráteru a byli připraveni podporovat je palbou, kdyby to bylo třeba. Zbytek Šedých lovců z jeho roty se chystal k útoku. Ragnar se podíval na bratra Loysuse. Runový kněz k nim byl přidělen na tuto misi samotným Velkým vlkem Loganem Grimnarem.

Ragnar se dotkl prsty znaku kapituly na ruce, aby se tak zeptal kněze, jestli je připraven. Na mluvení bylo moc hlučno a byli příliš blízko citlivého detekčního vybavení pevnosti, než aby riskovali komnet. Loysus souhlasně kývl. Kolem prstů mu vzplanula slabá světelná aura. Ragnar se chmurně pousmál a dal znamení. Byl čas vyrazit.

„Vyrazte dveře!“ řekl Mikkovi přes komnet.

+Ano, pane!+ odpověděl mladík okamžitě. Noc před nimi prozářil jasný záblesk exploze. Brána se rozpadla. Ragnar dal pokyn, aby vyrazili.

„Do útoku!“ vykřikl.

Po hluku boje se všechno zdálo být tiché. Východ slunce přicházející po noci křížované blesky vypadal

téměř matně. Nad mrtvolami kroužili mrchožraví ptáci. Zdivočelí psi se vynořili z děr, aby se napili vody plnicí krátery po explozích. Kněží konali svou práci: starali se o raněné, poskytovali poslední rituál umírajícím a povzbudivě hovořili s živými. Nad zdmi pevnosti opět zavlál imperiální prapor. Pracovní týmy gardových jednotek už smývaly runy Chaosu ze zdí budovy.

Ragnar seděl mlčky, plný pocitu melancholie a antiklimaxu, který ho často zaplavil po bitvě, a zvažoval situaci. Ztráty byly vzhledem k okolnostem poměrně nízké. Deset Krvavých spárů raněných, šest mrtvých. Dva Dlouhé tesáky padly pod nepřátelskou palbou. Čtyři muži jsou nezvěstní. Ještě se nevědělo, jestli jsou mrtví, nebo byla jen zničena jejich lokační zařízení. Během dopoledne se to nepochybně vyjasní.

Ragnar se najednou široce usmál, jak se snažil zaplašit svou zasmušilost. „Mikko by měl jít k Šedým lovcům," pronesl najednou.

Starý bratr Hrolf mu úsměv vrátil. „Ano, je skoro připraven. Stejně tak Lars a Jaimie."

Ragnar přikývl. „Promluv s bratrstvem. Zeptej se, jestli souhlasí s jejich přijetím. Pokud ano, sám ten rituál dnes večer provedu."

Po pravdě řečeno, Ragnar se před povýšením Krvavého spáru do hodnosti Šedého lovce nemusel radit s nikým. Tento výběr patřil mezi jeho privilegia Vlčího lorda, ale jenom blázen by nepřihlížel k názoru staršího seržanta a mužů, po jejichž boku bude čerstvě povýšený Krvavý spár bojovat.

Zasvěcení do hodnosti Šedých lovců bylo důležitým rituálem pro všechny, kterých se to týkalo - nejen pro dotyčné muže, ale pro celou rotu. Představovalo přechod od nezkušeného divokého mladíka k někomu moudřejšímu, bojem zocelenému, a co je hlavní, k někomu, u něhož je méně pravděpodobné, že by jeho druhové byli zabiti kvůli jeho dychtivosti po boji. Krvavé spáry byli zuřiví mladí muži; Šedí lovci tlumili svou touhu po boji zkušenostmi.

Ragnar viděl, že se na něj seržant dívá a stejně tak všichni válečníci kolem.

„Co je?" zeptal se Ragnar, ale už věděl, co přijde. Byla to součást osobního mýtu, který jej obklopoval.

„Povídá se, že jste nikdy nebyl Šedým lovcem, pane."

„Ano, víceméně je to tak."

„Myslel jsem, že je nemožné stát se Vlčím lordem, dokud muž není uveden do bratrstva, pane," řekl Zorán, jeden z nejnovějších rekrutů. Byl přivezen z Fenrisu jako náhrada za ty, kteří zemřeli v boji. Zorán měl dosud nováčkovský vzhled Krvavého spáru, který byl teprve nedávno povýšen mezi Šedé lovce.

„Myslel jsem, že každý musí podstoupit rituál, aby se stal Šedým lovcem a byl tak připoután k bratrstvu."

„Já ne," konstatoval Ragnar.

„Jak je to možné, pane?"

„To je dlouhý příběh," řekl Ragnar.

„Máme celý den," ozval se zezadu něčí hlas. Ragnar viděl, že všichni dychtí si jej vyslechnout, i ti, kteří jeho příběh už mnohokrát slyšeli. Ságy byly jednou z věcí, které je k sobě poutaly stejně jako příslušnost ke kapitule - byly součástí toho, co z nich dělalo bratrstvo. Některé Krvavé spáry přišly blíž a posedaly si kolem ohně. Ragnar pohlédl na jejich nedočkavé obličeje a smutně se usmál.

Sáhl do paměti a hledal slova, která by mu tentokrát umožnila vyprávět celý ten strašlivý příběh správně.

„Bylo to dávno," řekl. „V dobách, kdy byl Berek Hromová pěst lordem této roty..."

JEDNA

„Kdy se odsud zatraceně dostaneme?" zeptal se Sven s výrazem naprostého zklamání, který deformoval sice ošklivé, ale veselé rysy jeho obličeje. Na obočí se mu srážela jinovatka a visela mu z vousů na tváři jako rampouchy. „Je to už skoro šest měsíců od Xecutoru a mně se dělá z pohledu na ten zatracený Fenris stejně zle jako z pohledu na ten tvůj šeredný ksicht, Ragnare."

Ragnar si to nebral osobně. Byl to prostě Sven. Chápal zklamání svého druha z Krvavého spáru. Možná že tenhle trénink vylepší jejich schopnosti, ale nenahradí skutečnou akci.

Napadlo ho, jestli proces jeho a Svenovy přeměny ve Hvězdného vlka neprovedl něco i s jejich myslí a duší. Cítil se neklidný jako nikdy dřív. Toužil po vzrušení z bitvy a nadšení z bojové akce tak, jak to ani u svého válečnického lidu nepovažoval za přirozené. Nebo možná proto, že navzdory tuhé kůži a pár šedinám, jež se jim objevily ve vlasech, byli pořád v srdci Krvavými spáry se vši mladickou touhou po krvi a slávě.

Usmál se a při pohledu na okolí potřásl hlavou. Všude kolem se táhly Ledové pustiny Asaheimu, nekonečné míle sněhové pouště přerušované jen chladnými vrcholky hor Dračího tesáku. Bylo to prostředí, v němž by před deseti lety nepřežil. Tehdy byl pouhým chlapcem z klanu Hromových pěstí. Bylo tak chladno, že i zabalený do nejhuňatějších kožesin by nevydržel ani hodinu, a tak pusto, že i kdyby ho nezabila okolní teplota, postaral by se o to hlad. Ale daleko dřív, než by k tomu vůbec mohlo dojít, by ho nejspíš dostali ledoví d'ábli. Nyní to tady považoval pouze za zábavné; bylo to místo, kde si mohl vybrousit schopnosti získané v kapitule.

Ale tehdy před deseti lety neměl tělo navlečené do podivuhodné zbroje Prastarých, která ho dokázala ochránit před mnohem nepřátelštějším prostředím, než je tohle. A před deseti lety nebylo jeho tělo přeměněno v téměř neúnavný vražedný stroj schopný pojídat lišejník nebo pro lidi nestravitelné maso ledových d'áblů a podobných tvorů. Před deseti lety by byly jeho nepřeměněné oči zasaženy sněžnou slepotou a v té záři by neviděly. Před deseti lety by nesouhlasil se Svenem, že tenhle malý výlet je poněkud nudný. Po návratu na Fenris z mise na Xecutor se objevil antiklimatický účinek. Už necítil dřívější směsici vzrušení a pýchy, když se díval na runy na zbroji dokazující, že patří k Berekově rotě. Tedy skoro necítil. Rozhodně ne tolik, jako když byl poprvé přidělen k řádné jednotce.

Samozřejmě, tehdy ještě nikdy nebyl na jiném světě, neletěl na velké lodi mezi hvězdami, nebojoval proti lidem, démonům a nestvůrám. Dřív si myslel, že jen bohové dokážou to, co dnes stěží považoval za výzvu. Jak se časy změnily! Od té doby zažil Galt a Aerius a Loganův svět, Nevinnost a Xecutor a mnoho menších misí, které ani nestály za zmínku.

„Na tom není nic ztraceně legračního, Ragnare Hromová pěstí. Nebo ti mám říkat ‚Černá hřívo‘ jako vlčata?“

Když se Svenovi nepovedlo ho navztekát, zkusil to jinak. Bylo to tak trochu jeho bolavé místo. Jedna část Ragnara si přála, aby si z té staré vlčí kůže neudělal plášť, protože se kvůli tomu stal předmětem žertů ze strany svých kamarádů. Nováčci mezi Krvavými spáry, a dokonce i někteří starší Vlci, Šedí lovci a Dlouhé tesáky, to považovali za znak Russovy přízně. Koneckonců, už dlouho žádný člověk nezabil během výcviku jednu z těch bestií a pouhým oštěpem k tomu. Ve skutečnosti to bylo považováno téměř za nemožné.

Ragnar věděl, že ta bestie byla stará, nemocná a vyhladovělá a podařilo se mu ji zabít proto, že měl štěstí, ale to na věci nic nezměnilo. Snad jen, že si svou nevlčí skromností získal ještě více pozornosti než samotným činem. Možná by se tím měl chlubit, jako by to udělal Sven nebo kterýkoli jiný z jeho druhů. Vlastně ani nevěděl, proč ho ta proslulost tak zneklidňuje. Možná proto, že měl pocit, jako by si ji nezasloužil.

„Zase ztraceně sníš ve dne?“ zeptal se Sven. „Nebo nedokážeš odpovědět na normální otázku?“

„To zjistíš, až ji položíš,“ odpověděl Ragnar a chřípí se mu rozšířilo, protože ve větru zachytil slabý závan štiplavého nelidského pachu. Podíval se na Svena, jestli to jeho přítel ucítil také. Svenův mnohem méně citlivý nos se nakrčil. Dlouhé kníry, které si pěstoval od mise na Xecutoru, se mu pohybovaly jako vousky nějakého velkého zvířete na lovu.

„Cítíš to?“ zeptal se. Ragnar přikývl.

„Ledový d'ábel, řekl bych. Ne moc blízko, ale taky ne moc daleko.“

„Možná nejsi tak mizerný stopař, jak jsem si myslel,“ řekl Ragnar.

„Všichni nemůžeme mít ostré smysly vyvolené toho ztraceného Russa,“ prohlásil Sven. „Možná bych tě měl nechat jít na průzkum samotného. Koneckonců, štěnata ti stejně přisoudí všechny zásluhy - i kdybych pozabíjel všechnu tu ztracenou pakáž jednou rukou, zatímco ty bys jenom stál opodál a tleskal mé ztraceně dobré práci s rotomečem, nakonec bys stejně shrábl všechnu slávu.“

Ragnar si zkontroloval zbraně. Vystopovat ledové d'ábly bylo cílem této expedice. Pořádali nájezdy na pobřežní ledovce a vybíjeli stáda mastodontů. Byl čas udělit jim pořádnou lekci. „Myslím, že jen žárlíš na mou zaslouženě dobrou pověst," poznamenal.

„Žárlil bych, kdyby byla zasloužená," odpověděl Sven. „Naneštěstí ty si jen přisvojuješ zásluhy za mé hrdinské činy."

„Stejně jako na Micahu," řekl Ragnar, „když jsem tě vytáhl z díry těch chobotnic dřív, než tě stačily umačkat k smrti?"

„To jsem si mohl myslet, že vytáhneš právě tohle," povzdychl si Sven a tvářil se zdánlivě zasmušile. „Probojoval bych si cestu ven raz dva, kdyby ses mi do toho nepřípletl."

„Aha, a nejspíš jsi měl v plánu tu chobotnici udusit tím, že ses jí vrhl do chřtánu, co?"

„Chtěl jsem ji ukolébat falešným pocitem bezpečí," zamumlal Sven s očima upřenýma na horizont. Ragnar předpokládal, že si také všiml mohutných bílých postav, které byly až doposud proti sněhu téměř neviditelné.

Sven několikrát zkusmo sekl deaktivovaným rotomečem, jen aby se uvolnil.

„Nevzpomínám si, že by to bylo zapsáno v Codexu taktiku."

„Jsem skvělý improvizátor."

„Očividně."

„No a co má být? Já nepočítám, kolikrát jsem tě vytahoval z nějakého zatraceného průšvihů. A co Venam? Tehdy jsem tě zachránil před kacíři, co tě chtěli rozsekat tvým vlastním rotomečem. Zatraceně nikdy jsi neslyšel, že bych ti to připomínal, ne?"

„Ne častěji než jednou nebo dvakrát za den."

Sven se právě dostal do ráže a nenechal se zastavit. „Nebo co ten vesmírný vrak v soustavě Korelia nebo Korelius nebo jak se to zatraceně jmenuje -jak jsem tě zachránil před těmi tyranidy? O tom jsem se nikdy nezmínil, že?"

„Právě teď ano."

„Nebo co tehdy—"

„Svene?"

„Ano."

„Sklapni."

„Zatraceně, neříkej mi, abych sklapnul, Ragnare zatraceně zvaný Černá hříva. To, že máš hlavu oteklou na velikost zatraceně malé planety, ještě neznamena, že ti nemůžu nakopat—"

„Ticho! Ty to neslyšíš?"

„Neslyším co?"

„Tohle!"

Byl to zvuk praskajícího ledu. Ragnar viděl, jak se asi deset kroků od nich začíná otevírat puklina.

„Ledovec se láme," zasyčel, a když se k nim puklina přiblížila, dal se do běhu.

„Toho bych si sám nevšiml," opáčil Sven sarkasticky.

„Dost možná," řekl Ragnar a přeskočil puklinu. Sven byl pár kroků za ním, ale skočil o zlomek sekundy později, než měl. Bylo jasné, že se přes rozšiřující se puklinu nedostane a zřítí se dolů, Russ ví jak hluboko. Ragnar se naklonil, popadl nataženou ruku svého přítele a táhl ho dopředu, až jej vyvlekl na led vedle sebe.

„Ty ses dal k ledovým d'áblům?" řekl Sven s pusou plnou sněhu.

„Ne -jen jsem ti zase zachránil život."

„To tvrdíš ty. Šlo mi to dobře, dokud jsem se nerozpleskl kvůli tvému zákeřnému útoku."

„Chtěl jsi vyplnit tu puklinu svou tlustou lebkou, co? Nejspíš by to pro ni bylo to nejlepší využití."

Sven vyskočil na nohy a zběžně se podíval přes rameno, aby odhadl vzdálenost, která je dělila od ledových d'áblů. Pořád měli k dobru několik set kroků. Vypadalo to, že d'ábli čekají, jestli je ta puklina dostane. „Tvoje hlava je tady v okolí jediná, který by tu díru dokázala zaplnit," řekl Sven vesele.

Opět se jim začala hýbat země pod nohama, jak se ledovec otřásl. „Možná bychom měli z téhle zamrzlé řeky vypadnout, než nás to oba spolkně," řekl Ragnar.

„No, vypadá to, že jediná cesta vede přes ně," ukázal Sven na přibližující se ledové d'ábly.

„A co má být?"

„Jen ti ukazuji směr pro případ, že by ses zase ztratil," řekl Sven, otočil se a vyrazil vstříc blížícím se stvůrám. Ragnar ho následoval. Sníh mu křupal pod keramitovými botami a dopadal mu na chrániče stehů. Dech se srážel ve vzduchu jako pára. Ledová d'ábla vyzývavě zařvali. Oba Krvavé spáry jim odpověděly válečným pokřikem. Když přišli blíž, Ragnar si uvědomil, jak jsou ledová d'ábla velcí -byli dvakrát vyšší než on. Jejich medvědovitá těla pokrývala dlouhá bílá kožešina, ze jejich tlam vystupovaly mohutné žlutavé tesáky. Tři prsty na každé tlapě zakončovaly dlouhé drápy podobné nožům. Jejich obličeje byly děsivou kombinací lidského a zvířecího. Žlutočervené oči planuly bestiální inteligencí a nesmiřitelnou nenávistí ke každému, kdo není jejich druhu. Bylo jich skoro deset, samí samci, lovci smečky. Ragnar věděl, že budou bojovat, dokud nezemře jejich kořist nebo oni sami. Na Fenrisu neexistovala jiná forma života oplývající tak šílenou zuřivostí. Až na Svena, pomyslel si.

Ragnar stiskl aktivací runu na rotomeči a ten se s řevem probíral k životu. Skočil do smečky ledových d'áblů a začal sekat nalevo napravo. Hned prvním úderem usekl tlapu s drápy a sníh ztropila modrá krev.

Náhle a nesmyslně mu zaplavily mozek informace, které sem byly vloženy výukovými stroji v Tesáku. Vzpomněl si, že krev ledových d'áblů obsahuje jiné chemické prvky než lidská. Mají zabránit zmrznutí v mrazivém chladu arktických pustin. Také se mu vybavilo, že je jedovatá, že právě v okamžiku, kdy mu nestvůra vrazila pahýl do obličeje a strašlivě pálivý proud tekutiny mu stříkl do očí.

Ragnar byl vděčný, že se mu přes oči okamžitě přetáhlo druhé průsvitné víčko. I tak to byla hrozná bolest, protože ta žíravina leptala i speciálně tvrzené maso. Pohodil hlavou, aby se jí zbavil, když vtom ho zasáhla mohutná rána a rozplácl se na zemi. Nabral si hrst sněhu, aby si vytřel jedovatý sliz z očí. Podle pachu tvorů a zvuku úderů jejich srdcí by řekl, že žádný z nich není v dosahu. Slyšel, jak Sven skočil mezi ně a sekal kolem sebe, aby jim zabránil se k němu dostat.

„Přesně jak jsem předpokládal!" hulákal. „Necháš na mně všechnu práci a sám si zatraceně schrupneš v tom měkoučkém sněhu."

Ragnar zvedl druhé oční víčko a otřel si oči. Pálení mizelo, jak se jeho upravené tělo adaptovalo najednou. Uviděl Svena máchajícího mečem s řetězovým ostřím nalevo napravo, jak si prosekával skrz ledové d'ábla krvavou cestičku. Už to vypadalo, že jeho druh Krvavý spár udělá to, co prohlašoval, a dostane celou tu smečku sám, když vtom ho jeden z netvorů popadl zezadu a znehybnil mu paže. Další mu bleskově vykopl rotomeč z ruky.

Ragnar skočil vpřed a zabořil svůj rotomeč do zad netvora, který Svena držel. Ten ze sebe vydal uširvoucí řev, pustil Krvavý spár a instinktivně si sevřel ránu. Ragnar ' sekl znovu, zasáhl netvora do krku a usekl mu hlavu. Koutkem oka zahlédl, jak Sven sbírá svůj rotomeč.

Vrhli se na ledové d'ábla společně. Rotomeče trhaly kůži i maso. Modrá krev stříkala. Netvoři se nevzdávali, naplnění šílenou zuřivostí typickou pro tento druh, rozhodnutí zabít lidské narušitele.

Hvězdní vlci odpověděli na divokost divokostí umocněnou silou, nesmírnou rychlostí a dokonalými zbraněmi. Během několika úderů srdce Ragnar zabil dva ledové d'ábly, sekaje do jejich míhajících se končetin i břich, ze kterých na zem vyhřezly provazcovité vnitřnosti. Viděl, že už pobili víc než polovinu smečky ledových d'áblů. Stvůry však bojovaly dál. Škrábání drápů o tvrzený keramit Ragnarovy zbroje vydávalo odporé zvuky. Cítil jejich smrdutý dech. Zápach krve, kožešiny a vnitřností začal převládat nad všemi ostatními pachy.

O několik úderů srdce později bylo po všem. Všichni ledová d'ábla byli mrtví nebo umírali. Jeden umírající se ještě sápal po Ragnarovi, ten se mu ale snadno vyhnul a mávnutím čepele ho poslal do pekla.

„Mají tuhý kořínek, co?" řekl Sven a roztočil řetěz roto-meče ve sněhu, aby jej očistil.

„Už jsem viděl horší," řekl Ragnar a nabral si hrst sněhu, aby setřel netvoří krev ze zbroje.

„No, tihle už další nevolníky nezabijí, to je jisté."

„O to ses postaral," řekl Ragnar tiše. Když vyprchalo vzrušení z boje, cítil, jak ho začíná pohlcovat podivná melancholie. Tihle tvorové nepředstavovali výzvu a mrtví vypadali skoro žalostně.

„Nanicovaté bestie," zabručel Sven. „Ani nejsou k jídlu."

„Předpokládám, že ne."

„Hlavu vzhůru, Ragnare. Člověk by si myslel, že smrtelnou ránu jsi dostal ty, a ne oni."

Ragnar se pokusil pousmát a hloubal nad výkyvy své nálady. Byly stále řidší, jak se jeho tělo přizpůsobovalo změnám, které s sebou přinášela proměna v Hvězdného vlka, ale přesto ho občas vyvedly z míry.

Náhle zahlédl záblesk, jak něco obrovského klesalo mezi mraky na jihozápadě. Po chvílce uslyšel aerodynamický třesk přilétající vzdušné lodi.

„Vypadá to, že máme společnost," řekl.

„Přijela pomoc. Zatraceně pozdě jako vždycky. Už jsem všechnu práci udělal. A ty shrábneš všechny zásluhy."

Ragnar sáhl do sněhu a uplácal kouli. Vzápětí letěla Svenovi do obličeje. Reflexy Krvavých spárů byly tak rychlé, že se navzdory Ragnarově rychlosti kouli téměř vyhnul... téměř.

„Zákeřný útok, co?" řekl Sven. „No, tak na tohle existuje jen jedna zatracená odpověď."

O Ragnarovu zbroj se rozpleskla sněhová koule a pak druhá.

Ještě spolu bojovali, když nedaleko ve sněhu přistával Hromový jestřáb.

Ragnara překvapilo, když viděl vystupovat ze dveří lodi seržanta Hakona. Domníval se, že se veterán už vrátil do Russviku a znovu se zabývá výcvikem. Starý mariňák byl ještě prošedivější, než když se s ním Ragnar před pěti lety setkal poprvé. Jeho obličej vypadal jako skládanka z jizev, ale oči měl stále jako střípky modrého ledu. Vlasy a dlouhé vousy měl zcela šedivé. Jeho špičáky byly obrovské. Podíval se na oba Krvavé spáry a boj okamžitě ustal.

„Volají vás zpátky do Tesáku," řekl.

„To je pro nás čest, že jste pro nás přiletěl osobně," poznamenal Sven. Za poslední roky ztratili před svým vůdcem téměř veškerou bázeň. „Rozhodl se snad náš pán Berek Hromová pěst, že potřebuje větší publikum, když na něj skaldi pějí zatracenou chválu?"

„Pozor na jazyk, mladíku," řekl Hakon, „nebo ti jej lord Berek vyškubne. Nebo bych to mohl udělat sám, pokud nebudeš prokazovat povinnou úctu stáří."

Hakon se vyjadřoval drsně a bez obalu, jako obvykle.

Svenův rozšklebený obličej ztratil při seržantově tónu něco ze svého veselí. Možná že ho strach ze starého muže až tak úplně nepřešel, pomyslel si Ragnar.

„Proč jsme byli povoláni?" zeptal se. Nestávalo se každý den, aby se pro Krvavé spáry na lovu vypravovala loď se seržantem veteránem.

„Nejde jen o vás," řekl Hakon. „Všichni Vlci na planetě byli povoláni do Tesáku."

„Všichni?"

Seržant přikývl.

„To musí být něco velkého," usoudil Sven.

„Ano, mladíku, to je zřejmé. Nic takového se nestalo od té doby, co jste se svými přáteli našli to hnízdo Chaosu pod Démonovým hrotem, a tehdy to bylo poprvé skoro po sto letech."

„Je hezké vědět, že jsme přinesli trochu vzrušení do vašich jinak nezajímavých životů," utrousil Sven.

„Nastupte si. Nejste jediná štěňata, co jsem měl vyzvednout," řekl seržant.

Ragnar následoval Svena do útrob obrněné vzdušné lodi a připoutal se.

„Komu zatraceně říká štěně?" mumlal Sven. „Já si tedy myslím, že je čas, aby z nás byli Šedí lovci."

„Nemáš tušení, o co tady jde?" zeptal se přes kabinu jasným hlasem Aenar Hellstrom. Oválný obličej měl téměř urážlivě mladý a veselý. Aenar patřil k nedávno přijatým Krvavým spárům z roty lorda Bereka. Když se Ragnar rozhlédl, uviděl několik dalších členů smečky - mrzutého Torvalda a mohutného obra, kterému všichni říkali Trol.

Sven zabručel, protože nechtěl ukázat svou neinformovanost před štěňaty, za které mladíky považoval. To by nebylo dobré. Koneckonců, Ragnar, Sven a Strybjorn byli svým způsobem veteráni, nejstarší ve smečce Krvavých spárů. Aenar a jemu podobní ještě nikdy nebyli na jiné planetě. Aenar zavýskl, když se Hromový jestřáb otřásl a řval při průletu turbulencemi. Byl jsem taky takový? uvažoval Ragnar se vši válečnou opotřebovaností celých pěti let. Je div, že mě Hakon nezastřelil.

Ragnar si vyměnil shovívavý úsměv se Svenem, který se tvářil, jako by chtěl mladšímu Krvavému spáru nafackovat. Rozhlédl se po vnitřní kabině Hromového jestřába. Na cestě pustinami loď posbírala skutečně podivnou směsici. Kromě Hakona zde byli i další veteráni, Dlouhé tesáky s insigniemi tří

různých rot, Sedí lovci, Krvavé spáry, a dokonce i Vlčí kněz, který hledal aspiranty u hřebenu ledovcového údolí. Zdálo se, že venku byl průměrný vzorek kapituly, který se zabýval svými záležitostmi v promrzlých krajinách severního kontinentu.

Vlastně to nebylo nijak překvapivé. Většina z nich nejspíš dělala totéž, co on se Svenem - zdokonalovali své schopnosti lovem, stopováním, šplháním na hory a procvičováním přežití v zimních podmínkách. Byla to rutina pro většinu Vlků, když byli doma na Fenrisu. Ti, kteří nebyli na seznamu střídání služeb, se mohli věnovat svým zájmům, samozřejmě dokud nenastal stav nouze.

Co se děje? uvažoval Ragnar. Co může být tak důležité, že byli všichni tihle válečníci povoláni do Tesáku? Vrátilo se Tisíc synů? Bylo objeveno doupě vyznavačů Chaosu? Nebo to je něco jiného — výzva k bitvě mezi hvězdami? Doufal, že ano.

Ragnar se zhluboka nadechl a začal mumlat očist'ující modlitby k Russovi. Potřeboval si uklidnit mysl a připravit se na cokoli, aby si byl jistý, že ať bude výzva jakákoli, bude ji moci přijmout. Svým způsobem nezáleželo na tom, co je v Tesáku očekává - zjistí to včas a bude připraven. Odpřísáhl to jako svou povinnost Hvězdného pěšáka a podřízeného Bereka Hromové pěsti i Velkého vlka Pohana Grimmara. Byl tím povinován Russovi, Císaři a duchům těch, kteří odešli před ním.

Cítil, jak ho obestřel velký klid; prastará slova modlitby spustila podmíněnou reakci naprogramovanou hluboko v centrálním nervovém systému jeho těla. Cítil klid, ale zároveň byl ostražitý. Tlukot jeho dvojitého srdce se zpomalil. Dýchal hlouběji a uvolněněji, mysl měl čistší a klidnější. Je to stále jednodušší, pomyslel si. Čím víc prastaré rituály procvičoval, tím byly efektivnější a tím rychleji se dostavoval výsledek.

„Brzy začneš otravovat s bohy jako Lars," zabručel Sven.

Ragnarovi okamžitě vytanul na mysli jejich starý kamarád, kterého na Galtu zabil obří válečný náčelník orků, a vyrovnanost byla rázem ta tam. Lars byl zvláštní podivínský mladík. Možná by ho čekala kariéra Runového kněze, kdyby zůstal naživu. Ragnar věděl, že on sám s ním měl málo co společného. Pochyboval, že by se pověsil na strom života, aby získal nějaké mystické znalosti. Pokud věděl, žádnou psychickou silou nevládl.

Aenar tuto poznámku nepřešel smíchem, ale výrazem plným hluboké úcty. Byl jedním z těch, kteří začali Ragnarovi říkat „Černá hřiva“ podle kůže vlka, jehož zabil při své zasvěcovací výpravě. Ragnar měl pocit, že by se bez takových pohledů obešel. Na svůj vkus tak cítil až moc zodpovědnosti. Sven ten pohled viděl také a znechuceně zavrtěl hlavou.

„Ragnar zabil všech deset ledových d'áblů," pronesl hlasem přetékajícím sarkasmem. „Já jsem jen stál a obdivoval jsem jeho úžasnou práci s mečem."

„Skutečně?" vydechl Aenar.

„Ne, ty idiote. Zatraceně že ne. Většinu boje strávil tím, že si utíral slzy z očí. Slzy závisti při pohledu na mou zatraceně téměř božskou obratnost, bych měl dodat."

Aenarovi se ve tváři jasně zračila nedůvěra. Sven jen znechuceně potřásl hlavou, opřel se, zavřel oči a začal chrápat. Ragnar viděl průzory vlčí tvář měsíce, která se třpytila na skvoucí černi nebe.

Bez ohledu na to, kolikrát to viděl, pohled na Tesák Ragnara vždy uváděl v úžas. Mohutný vrchol vystupující nad atmosféru byl domovem jeho kapituly. Prý to byla nejvyšší hora Impéria, jeden z nejúžasnějších zázraků přírody, a Ragnar nikdy neměl důvod o tom pochybovat. Všechny ostatní hory vedle ní vypadaly jako trpaslíci, podobně jako teriéři vedle vlčáka. V dutině uvnitř se nacházela jedna z nejmocnějších pevností v galaxii, ústřední a nejdůležitější základna snad nejstarší a nejproslulejší kapituly Hvězdné pěchoty.

Jak o tom Ragnar přemýšlel, naplnilo ho nadšení. Za pradávných dnů to byl domov člověka-boha Lemana Russa, primarchy kapituly a Císařova nejmocnějšího vazala. Odsud se vydal na vzdálenou Term a bojoval proti klikám zrádných Horových kacírů. Tady dohlížel na přeměnu první generace fenriských bojovníků v úplně první Hvězdné vlky; k tomu dodal svou vlastní krev a genetický materiál. Tohle bylo místo, jež každý z tisíce bojovníků, kteří se stali Hvězdnými vlky, nazýval v posledních deseti tisících letech domovem. Od zmizení jejich zakladatele se Vlci snažili v maximální míře žít podle jeho odkazu.

Hromový jestřáb se řítí nad Údolím vlků k místu přistání. Přeletěl nad poli obdělávanými poddanými kapituly a nad doly a rafineriemi, které zásobovaly bojovníky. V pekelné záři řídicích plynových trysek

Ragnar viděl veliké kovové roury vinoucí se jako obrovské ocelové úponky po úbočí hory. Mrak tmavého kouře stoupal z vysokých kovových komínů a zahaloval její hřeben. Loď náhle zpomalila, až je síla decelerace vtiskla do postrojů záchranných pásů. Sven otevřel jedno oko a rozhlédl se kolem.

„Vidím, že se naši piloti praxí nijak nezlepšili," řekl a oko opět zavřel.

Hromový jestřáb přistál na hydraulické plošině, která jej vtáhla do hlubin Tesáku.

Ragnar vystoupil z lodi do velkého prostoru přistávacího doku. Všude kolem stáli Hvězdní vlci a poddaní ztuhli úžasem. Prostornou halou zazněl mohutný dunivý zvuk, který jako by rozehnal oblak vytvořený pod klenutým stropem.

Servitoři - napůl lidé, napůl stroje - se zastavili a na lebkách jim zablikala červená výstražná světla. Udiveně se rozhlíželi kolem sebe. Ragnar sám se zastavil a pomyslel si, zda to, co slyšel, bylo skutečné. Každý nerv v těle se mu rozechvěl, jak zareagoval na znalosti uložené výukovými stroji hluboko v mozku. Tohle byl Roh zkázy, který se ozýval jen v okamžicích největší krize Impéria a kapituly. Jeho hlas svolával všechny muže do boje.

„Skvělé," zamumlal Sven. „Konečně nějaké zatracené vzrušení."

DVĚ

Ragnar se rozhlédl po Velké síni a nasával do sebe pohled na shromaždiště kapituly. Mezi barbarskou nádherou ozdob se už začínali scházet Vlčí lordi a jejich doprovod. Všichni vysocí velitelé přítomní v Tesáku už byli v místnosti. Soudě podle jejich zachmuřených obličejů už s Loganem Grimnarem mluvili a věděli, co se děje.

Berek Hromová pěst stál připraven se svým skaldem Morgrimem Stříbrným jazykem a hlavním zástupcem Mikalem Stenmarkem, kapitánem své Vlčí gardy, po boku. Ragnar, Sven a Hakon zaujali místa v jeho jednotce spolu s téměř stovkou dalších válečníků z Berekovy roty. Tentokrát se neozývaly obvyklé pozdravy, žádné poplácávání po zádech, popichování a chvástání. Ragnar cítil ve vzduchu štiplavý pach napětí, potlačeného znepokojení a vzrušení.

Pozorně Bereka sledoval s nadějí, že zahlédne alespoň náznak toho, co přijde.

Pokud očekával, že něco zjistí, byl zklamán. Berek vypadal stejně jako obvykle. Byl to mohutný muž a výraz v jeho obličejí se nijak nelišil od normálu. Na plných rtech mu seděl úsměv, jenž napůl vyzařoval uspokojení, napůl ryzí vlídnost. Prsty své lidské ruky si probíral úžasnou hřívu dlouhých zlatých kudrn a hladil se po úhledně zastřížených vousech na bradě.

Staříčká energetická bojová rukavice nahrazující jeho druhou ruku, kterou ztratil v boji s Khamem Zrádcem, se nevědomky svírala. Po povrchu přeběhla slabá aura blesků a zaplnila vzduch vůní ozonu. Odtud se vzala jeho přezdívka, nikoli od nějakého spojení s Ragnarovým rodným klanem, jak si kdysi myslel. Vlčí lord vypadal jako vždy uvolněně a až trochu moc spokojen sám se sebou.

Ragnar tyhle myšlenky rychle potlačil. Pokud tady měl některý muž důvod být oprávněně pyšný, pak to byl Berek. Účastnil se mnoha legendárních bitev proti nejvražednějším nepřátelům Impéria a vyšel z nich vítězně. Vedl expediční jednotku na Kaneův svět a zničil tam odporný Khornův chrám. Byl zřejmě nejúspěšnějším polním velitelem v historii kapituly a mnozí o něm hovořili - v neposlední řadě i on sám - jako o možném nástupci Velkého vlka, až nastane čas.

Ragnar měl důvod být tomu muži vděčný, a také byl. Jen mu občas připadalo, že Berek v sobě má nějakou propast skrytou příliš hluboko, než aby se dala zahlédnout, ale občas bylo možné ji vycítit, stejně jako instinktivně cítíte nebezpečí. Byla pravda, že Berek nikdy žádnou bitvu neprohrál, ale Ragnar měl pocit, že počty mrtvých ve verších ság říkají něco jiného. Berek vedl muže ke slávě, ale cena za ni, splácená krví Hvězdných vlků, byla vysoká.

Ragnar potřásl hlavou a pomyslel si, jestli chyba není spíše v něm samém. Zdálo se, že nikdo jiný to za selhání nepovažuje. Mnohé Krvavé spáry se dožadovaly, aby mohly následovat Bereka, toužily po slávě, kterou slibovala jeho rota. Po pravdě řečeno, Ragnar také. Vlci se nebáli pohledu na svou krev, pokud tím získali šanci dokázat, zač stojí, ale...

Ragnar se rozhlédl po ostatních Vlčích lordech. Byl tu Egil Železný vlk. Další mocný muž, mnohem

starší než Berek. Na holé lebce mu trčel hřeben stříbrných vlasů a vousy mu visely v tuctu pletenců. Obličej se silnou kůží byl zbrázděný mnoha vráskami. Jasně modré oči pozorovaly scénu s chladným vztekem neobvyklým i pro bratra ve zbraní.

Vzhled obvykle klamal - bratři stárli různou rychlostí podle toho, jak jejich těla reagovala na genetické změny, které z nich udělaly Hvězdné vlky. V tomto případě tomu však tak nebylo - Egil byl ještě starší než Logan Grimnar, i když vypadal plný síly jako muž polovičního věku. Prý přežil ve službách kapituly více než sedm standardních století.

Oproti němu Gunnar Rudý měsíc byl důkazem různorodosti procesu stárnutí. Nebýt délky silných špičáků, dal by se považovat za Krvavý spár. Pleť měl světlou a čistou jako nováčci. Na měřítka Hvězdných vlků byl štíhlý, měl křehký, horečnatý vzhled, takže připomínal spíš skaldského učeníka než válečného velitele. Od pohledu by nikdo nehádal, že tento muž utrhl náčelníkovi orků paži, použil ji jako kyj a umlátil ho s ní k smrti, když mu při bitvě na Grimmově poli selhal rotomeč. Stejně jako z Egila a Bereka i z něj vyzařovalo něco zlověstného, ale pokud v tom bylo vodítko k tomu, co se děje, Ragnar ho neviděl.

Než si mohl prohlédnout další Vlčí lordy, rozlétlá se obrovská železná brána zapečetěná runovým znakem Logana Grimnara a do místnosti vešel sám Velký vlk se svou suitou kněží a skaldů. V jeho doprovodu byly i dvě postavy, které Ragnar nikdy dřív neviděl - vysoký štíhlý muž a žena oblečení ve zdobených šedých tunikách se zlatými epoletami na ramenou. Oholené tetované hlavy měli omotané šedými šály se zvláštními runami. Na zlatých opasech se sponou jim visela pouzdra s laserovými pistolemi a rapíry v pochvě. Na krku měli zlaté řetězy se znakem oka se dvěma na zadních nohou stojícími vlky po stranách.

„Navigátoři," zamumlal. Tato znalost se mu vynořila z hlubin podvědomí. Cítil záblesk údivu. Věděl, že malý klan Navigátorů z Belisariova rodu má v Tesáku svatyni.

Tento rod vázalo s kapitulou dávné přátelství. Jejich práva byla zaručená samotným Lemanem Russem z dob před Impériem. Rodina měla výsadní právo vést vesmírné lodi flotily Hvězdných vlků při cestách skrz nehmotu. Na oplátku mohla žádat služby kapituly, pokud to bylo třeba. Ragnar uvažoval, proč si Velký vlk na tomto shromáždění vyžádal jejich přítomnost. Mohlo to znamenat jen jedno - flotila kapituly se má někam přesunout, což velmi pravděpodobně znamenalo, že se kapitula stěhuje na jiný svět.

Velký vlk došel k vyvýšenému pódiu uprostřed místnosti. Byl to mohutný muž, prošedivělý a na pohled starý, ale pohyboval se s překvapující rychlostí mnohem mladšího bojovníka. Pozvedl do vzduchu masivní sekuru a všichni okamžitě ztichli.

„Bratři," pronesl a jeho silný hlas bez námahy vyplnil celou síň. „Garmova svatyně padla do rukou kacírů. Russovo kopí je pryč."

Všichni hrůzou zalapali po dechu. Ragnar zahlédl nevěřicné a pobouřené výrazy starších Vlků. Někde v sobě cítil fyzickou reakci na slova Velkého vlka a překvapilo ho to. Nepochybně další dědictví výukových strojů. O úder srdce později se mu vybavily další vědomosti.

Na Garmu byla nejsvětější ze všech svatyní Hvězdných vlků. Planeta získala název od Garma, nejmocnějšího z Prvních. Byl to jeden z Vlčích lordů, kteří vyrostli v Russových službách od založení kapituly. Mohyla označovala místo, kde padl v boji s Magnusem Rudým, primarchou Tisíce synů, během bitvy, jež osvobodila planetu z područí zrádců. Byl to zoufalý okamžik, kdy Russ klopýtl a ten zloduch stál triumfálně nad ním. Garm popadl Russovo kopí a vrhl se bránit svého primarchu.

S Russovou mocnou zbraní zranil primarchu Chaosu, což byl čin, který byl pro smrtelníky téměř nemožný. Zuřící Magnus ho na místě sežehl zlověstnou magií, ale jeho hrdinská smrt dala Russovi potřebný čas a mohl pak lorda Tisíce synů zahnat.

Mohylu postavil Russ vlastníma rukama, aby uctil památku prvního a nejlepšího ze svých následovníků. Primarcha vyvolal výtrysk chladného modrého plamene, který to místo označoval, a položil na mohylu své kouzelné kopí. Požádal ducha svého starého přítele, aby zbraň hlídal, dokud se pro ni nevrátí. Občas za bouřlivých nocí byla na tomto místě stále cítit primarchova přítomnost. Toto místo ale bylo svaté i pro Tisíc synů, a tyto dvě kapituly o něj spolu neustále bojovaly. Nikdy nebylo ponecháno v rukou kacírů na dlouho. Byla to nesnesitelná urážka cti Hvězdných vlků.

Co se týče Russova kopí, to bylo vykováno pro poloboha lidmi z Garmu, nejlepšími řemeslníky

průmyslových světů v tomto sektoru. Jelikož ho sám Russ položil do svatyně coby závazek přátelství, chránili jej - samozřejmě s pomocí Hvězdných vlků.

„Garmova svatyně padla a my si ji půjdeme dobýt zpět. Žádný přísluhovač Chaosu ji nebude špinit svou přítomností. Posvátné místo musí být očištěno ohněm a krví. Russovo kopí musí čekat na návrat našeho pána, pokud se proroctví o posledních dnech mají naplnit.“

Ragnar zjistil, že se přidává k okolnímu souhlasnému pokřiku. V pachu svých bratří-spolubojovníků cítil jen vztek a pobouření.

„Jak k tomu došlo?“ vykřikl Berek Hromová pěst.

Místností zaburácel Grimnarův hlas.

„Stalo se to takto! Před sto dny mistr řádu Bílého medvěda odmítl zaplatit desátek imperiálnímu guvernérovi Garmu. Porušil svůj závazek spojenectví a poslal hlavy výběřčích daní zpátky do paláce na talíři. To byl impuls pro všeobecné povstání. Guvernér byl očividně zkorumpovaný člověk, který vyžadoval desetkrát vyšší daně než ecclesiarchové a za ty peníze si sám žil v luxusu a budoval si síť špiónů, informátorů a přísluhovačů. Lidé z Garmu ho nenáviděli. Povstání podnítil odpadlický kněz známý pod jménem Sergius. Na povrchu planety vypukla občanská válka. Mnoho industriálních bratrstev, včetně řádu Bílého medvěda a Stříbrného mastodonta, se přihlásilo k Chaosu a nyní se snaží přivolat pomoc u Oka hrůzy. Chaos teď bojuje o nadvládu nad jednou z největších sléváren a zbrojnic Impéria, a pokud se mu nikdo rychle nepostaví na odpor, získá ji a opevní se tam. Jestliže k tomu dojde, nepřítel bude ovládat jednu z hlavních tras mezi Fenrisem a Okem hrůzy a jedno z nejposvátnějších míst našich ság padne navždy do odporných spárů Chaosu. Můžeme to dopustit?“

„Ne!“ zařvali shromáždění Hvězdní vlci jako jeden muž.

„Můžeme ustoupit a ponechat Russovo kopí v odporných pařátech zla?“

„Ne!“

„Dovolíme, aby tato žádost o pomoc a pomstu zůstala nevyslyšena?“

„Ne! Ne! Ne!“

„Lodě Vlků poletí mezi hvězdami na Garm. Tam se připojíme k vojsku Imperiální flotily, která má osvobodit svět z područí Chaosu a náказы kacířství. Naučíme ty přísluhovače Temnoty, co to znamená pošpinit čest naší kapituly. K přípravě na odlet máte jednu hodinu!“

Velký vlk počkal jen tak dlouho, aby přijal souhlasný řev svých podřízených, a pak vyšel z místnosti. O několik úderů srdce později už se Ragnar tlačil davem ke své cele, aby si posbíral výstroj a osobní věci a připravil se na dlouhou cestu mezi hvězdami.

„Tak jdeme do zatracené války!“ řekl Sven nahlas, když vycházeli z cel. Přes naříkavý tón vypovídalo jeho chování a pach o štěstí a vzrušení. S tornami obsahujícími jejich osobní majetek běželi chodbami Tesáku do velkého hangáru, kde čekaly lodě. „Neohrožení Hvězdní vlci musí zachránit další svět před vetřelci z temnoty.“

„Je to úkol, kterým nás pověřil Císař,“ odpověděl Ragnar a napodobil pochlebnický tón Vlčích kněží při kázáních. „A my Ho nezklameme! Máme před sebou nepřítele, kterého je třeba porazit, kořist, která čeká, až se jí zmocníme, a světy čekající na záchranu. Kdo může chtít víc?“

„Možná zatraceně něco k jídlu,“ řekl Sven. „Pojídat housenky, červy a kůru ze stromů jako na Galtu se mi nelíbí.“

„Flotila odlétá,“ řekl Ragnar, když skákali do roury skluzavky a řítili se o tisíc metrů níž dolů do tmy.

„Jsem si jistý, že zásobování bude dobré.“

„Co víš o Garmu? Nemyslím to, co nás naučily ty zatracené staré mašiny ve svatyni. Ty pořád studuješ archiv o starých bitvách. Víš něco?“

Ragnar se na chvíli zamyslel. Na Garmu došlo k více bitvám s Tisícem synů než na kterémkoliv jiném světě v sektoru. Od setkání s válečníkem Chaosu Madokem jej tyhle věci zajímaly. Přečetl o tom vše, co mohl, protože si byl jistý, že se s kacířskými odpadlíky setká znovu.

Pokrčil kolena, aby odpružil náraz, a s tornou přes rameno vyběhl do chodby. Sven běžel vedle něho a snadno s ním držel krok navzdory tomu, že Ragnar dělal delší kroky.

„Je to průmyslový svět,“ řekl nakonec. „Trochu výheň a trochu úl. Obloha je zatažená temnými mraky znečištění. Povrch pokrývají ocelové citadely. Každé vládne jeden industriální řád, který přísahal sloužit

svému vlastnímu mistrovi. Každý mistr přísahal, že bude sloužit guvernérovi, a guvernér přísahal sloužit Impériu.

Členové řádů představují jen malý zlomek populace. Každý vlastní své továrny a slévárny a nárokuje si služby klanů, které tam pracují jako nevolníci. Každý muž, žena i dítě má pána."

„To vypadá víceméně jako zatracený Fenris."

„Na Garmu jsou rozdíly mezi třídami a kastami mnohem přísnější. Poslušnost je striktně vyžadována a očekávána. Neposlušnost lze trestat smrtí."

„Nezdá se, že by tenhle systém právě teď dobře fungoval."

„Možná funguje."

„Co tím chceš říct?"

„Pokud se z pána stane kacíř, všichni jeho přívrženci se stanou kacíři také. Pokud se z pána stane rebel, pak se jimi stanou i jeho lidé."

„Proč by měli poslouchat kacíře nebo rebela?"

„To, že on porušil přísahu, neznamená, že ji oni porušili také. Navíc možná nevědí, co jiného by měli dělat."

„To musí být zatraceně hloupí, když si to nedokážou sami spočítat."

„Dočkej času a nesud', dokud to neuvidíš na vlastní oči."

„Ano, ó moudrý. Každý den mluvíš víc a víc jako kněz."

„To ty ses mě ptal na Garm."

„Už lituji, že jsem to udělal, Vaše Svatosti."

Vynořili se v prostoru hangáru. Roty se už řadily k nástupu do raketoplánů. Jeden vždy připadal na jednu rotu, jedna rota na loď. Každá Velká rota měla přiděleno po dobu trvání mise své vlastní plavidlo. To neslo zásoby, vybavení a nevolníky, prostě všechno, co bylo potřeba k zásobování rot v poli.

Tyto raketoplány byly jiné než ty, ve kterých doprovázeli inkvizitora Sternberga a Karah Isaana na hvězdné lodi Světlo pravdy. Byly menší, aerodynamičtější a silněji vyzbrojené. Ježily se zbraněmi a vypadaly spíše jako velcí Hromové jestřábi než normální vesmírná plavidla.

Ragnar se díval, jak po rampě burácel obrněný transportér Nosorožec a zajel do raketoplánu. Za ním rychle následovaly další a pak četa motorkářů. Ragnar se rozhlédl kolem a uviděl několik nevolníků v exoskeletárních nakladačích přenášejících velké bedny na vidlicích ramen. Jeden za druhým mizely v hlubinách nákladních lodí a opět se objevovaly bez nákladu.

Po celém hangáru nakládaly stovky nevolníků tucty raketoplánů. Některá plavidla, méně vyzbrojená než ostatní, byla použita jen pro převážení zásob na hvězdné loď. Ragnar si najednou uvědomil velikost operace probíhající kolem i to, jak dobře je organizována. Většina kapituly už byla přestěhována a připravena na mezihvězdný skok - sotva pár hodin poté, co vrchní velitel vydal rozkaz.

„Doufám, že tentokrát dostaneme vlastní motorky," řekl Sven. „Zatraceně se mi líbí, víc než cokoli jiného."

„Myslím, že máš v sobě orčí krev," řekl Ragnar a vzpomněl si na děsivé válečníky se zelenou kůží a jejich zálibu v hlučných rychlých strojích.

„Měl jsem na sobě spoustu orčí krve," řekl Sven a zasmál se, jako by řekl něco vtipného.

Když se s Ragnarem šplhali po rampě dovnitř raketoplánu, dozorcí seržant Hakon, jak tomu osud chtěl, zrovna vyvolal jejich jména a odškrtnul je ze seznamu.

„Nehodláte riskovat, že tu někoho necháte, seržante?" zeptal se Sven drze.

„Kdybychom tenhle seznam neudělali, někteří z vás by určitě prospali Roh zkázy a zmeškali loď. A to si teď nemůžeme dovolit, že? Tak na palubu a mlčte."

„Ano, Vaše lordstvo," zařval Ragnar a jen tak tak se vyhnul Hakonovu kopanci. Se širokým úsměvem vešli se Svenem do útrob raketoplánu. Bylo tu teplo a tma a páchlo to tu olejem, zbraněmi, keramitem a výfukovými plyny vozidel. Na opotřebované podlaze se tvořily louže mazadel.

Ragnar si razil cestu ke schodům se zábradlím zdobeným vlčími hlavami. Potom prošel řadou přepážkových dveří, jimiž se dostal do odletové místnosti, kde se shromáždily i ostatní Krvavé spáry.

Rychle si ověřil, že tu jsou všichni. Strybjorn stejně jako nováčci ze smečky. Dívali se na něho a na Svena se směsicí vzrušení a nervozity vepsané ve tváři. Uvědomil si, že někteří mladíci ještě nikdy nebyli

na jiné planetě. Soucítit s nimi. Vzpomněl si na svou první cestu do vesmíru ve společnosti Svena, Strybjorna, Hakona, Nilse a Larse. Přepadl ho nevysvětlitelný smutek, když si vzpomněl na své mrtvé spoléčníky a mrtvé inkvizitory, kteří je doprovázeli, zejména Karah Isaan, k níž cítil téměř nevlčí náklonnost.

„Jaké to je cestovat nehmotou?“ zeptal se Aenar nadšeně.

„Zatraceně zlé,“ řekl Sven. „Lod' se otrásá a mizí a vy slyšíte za stěnami vytí démonů a mrtvých mužů. Máte pocit, jako by vám žaludek chtěl vyskočit z krku a sám odběhnout chodbou pryč. Vnitřnosti vám měknou a rozpadají se a—“

„Sven jen popisuje, jak se cítí vždycky, když čelí nějakému nebezpečí,“ řekl Ragnar. „Bude to dobré.“

„Slyšte Ragnara, zatraceného hrdinu,“ řekl Sven. „Věřte mi, že by tu nebyl, kdybych mu tucetkrát nezachránil tu jeho zatracenou kůži.“

Než mohl Ragnar odpovědět, rozzářily se na stěnách červené výstražné runy a uslyšeli zaburácení velkého rohu. Ragnar viděl, jak se v dálce s třesknutím zavřely mohutné vzduchotěsné dveře.

„Připoutejte se,“ řekl. „Odlétáme.“

O deset úderů srdce později se raketoplán se zachvěním vznesl a zamířil ke vzdálené obloze. Co nás čeká za ní, uvažoval Ragnar se zlověstnou předtuchou.

TŘI

Ragnar sledoval průzorem raketoplánu, jak se přibližuje Russova pěst, Berekova lod'. Na první pohled to bylo zklamání. Zblízka byla menší než Světlo pravdy, první hvězdná lod', na níž cestoval, i když vypadala lépe vyzbrojená a obrněná. Kolem lodi kroužily, přilétaly a odlétaly raketoplány a Hromoví jestřábi. Soudě podle přemetů a záblesků přistávacích trysek si mnozí piloti jen zkoušeli svá plavidla a předváděli cvičné testy, než vletěli do přistávacích doků mateřské lodi.

Ragnar krátce zauvažoval, jestli nepožádá o pilotní výcvik, až bude povýšen mezi Šedé lovce. Ta myšlenka mu připadala lákavá a zmínil se o ní Svenovi.

„Znamená to, že se chceš zatraceně ulejt z bojů muže proti muži? Typické.“

Ragnar o tom přemýšlel, když se díval, jak se Hromový jestřáb řítí tak blízko, že za neprůstřelným sklem zahlédl pilotovu tvář.

Tohle musí dělat s rozmyslem, uvědomil si Ragnar. Srovnává rychlost tak přesně, že se jen opar desítek metrů za sekundu Uši od rychlosti těch dvou plavidel.

„Ne. Pořád chci být v přední linii. Jen jsem si představoval, jaké je to umět létat s takovou věcí.“

Sven se na něho podíval, jako by byl šílený.

„Kdyby Císař chtěl, abychom létali, narostla by nám s druhým srdcem i křídla.“

„Nebud' hloupý, Svene. To je, jako bys řekl, že kdyby On chtěl, abychom dokázali létat mezi hvězdami, dělali bychom warpové skoky místo prdění.“

Sven se zasmál. „Kéž by to u některých lidí platilo.“

Russova pěst se ještě přiblížila. Na boku byl vidět runový znak Berekovy roty — masivní stříbrná ruka svírající blesk. „Nemyslíš, že by si to náš velitel a mistr mohl nechat namalovat ještě větší?“ Sven to řekl uctivým tónem, ale dával najevo, že ví o známém hříchu jejich velitele.

„Ne, pokud si nedá zvětšit i lod',“ odpověděl Ragnar.

„Vsaďím se, že by to udělal, kdyby to šlo.“

„Nebo kdyby si myslel, že by si to nechal udělat Sigrid Trolí zhouba,“ dodal Strybjorn. Ragnar se podíval na Smrtihlava. Bývalý nepřítel musel být rozrušený - obvykle se totiž Ragnarova a Svenova dobromyslného škádlení jejich velitele neúčastnil.

Jak se raketoplán stočil na přistání, dostavil se slabý pocit pohybu. Ragnar zahlédl mohutnou parabolickou anténu otáčející se na boku Russovy pěsti. Nad ní, na vyčnívající věži, kde byl umístěn můstek lodi, byl další symbol. Nebylo to známé fenriské runové písmo, ale úhledné imperiální znaky kolem okřídleného muže.

„Co to je?“

„Nevím,“ řekl Sven. „Myslel jsem, že mudrc jsi tady ty.“

Seržant Hakon je zaslechl, jak procházel ocelovou chodbou. „Je to znak Belisariova rodu.”

„Kdo to je?”

„Navis nobilitae. Navigátoři.” Ragnar si vzpomněl na dvě štíhlé, švihácky oblečené postavy, které viděl s Loganem Grimnarem v Tesáku.

„Jak se dostal jejich znak na naši zatracenou hvězdnou loď?” zeptal se Sven.

„Protože bez nich by naše hvězdné lodě nikam nedoletěly,” odpověděl Hakon stroze. „Vedou nás skrz nehmotu. Bez nich—”

„Vím, co dělá Navigátor, seržante. Jen jsem byl zvědavý, proč je jejich znak na naší lodi. Copak nepatří kapitule?”

„Někdy pochybuji, jestli se výukovým strojům vůbec podařilo něco vtlouct do té tvé tupé hlavy, Svene. Ragnare, povedlo se jim to u tebe lépe?”

Hakon je nespravedlivý, pomyslel si Ragnar. Výukové stroje jim uložily do mozku obrovské množství informací, ale to neznamenal, že měli ke všem přístup okamžitě. Najít to, co právě potřebovali, někdy bylo jako být ztracen v obrovské knihovně a hledat jediný svazek. A samozřejmě, někdy je informace prostě ztracena, zapomenuta nebo se nikdy nepřenesla. Stejně jako většina prastarých strojů v majetku kapituly nebyly výukové stroje úplně spolehlivé.

Přesto to stálo za pokus. Ragnar zavřel oči, vyvolal mnemonické modlitby, které se naučil, a soustředil se na obraz okřídlené postavy, jméno Belisarius a pojem Navis Nobilitae. Výrazy se objevovaly jakoby z obrovské dálky, jako napůl zapomenuté vzpomínky, které si vybavil na podnět pachu nebo písni.

„Jsou to naši spojenci,” řekl nakonec. „Naše smlouva s nimi pochází z dob Russa, z Úsvitu věků, ještě před založením Impéria.”

„Velmi dobře, Ragnare,” řekl Hakon. Sven se při tom kysele zašklebil. Očividně neporozuměl procesu mnemonické modlitby tak dobře jako Ragnar. „Přisahali, že povedou naše lodi a poskytnou dvacet čtyři nejlepších pilotů do služeb Velkého vlka. Na oplátku jsme slíbili, že přijdeme na pomoc, kdykoli nás povolají, a v případě potřeby jim poskytneme útočiště. Jejich vůdce má tělesnou stráž z Hvězdných vlků, stejně jako náš velitel má oddíl Navigátorů.”

„Proč potřebujeme dvacet čtyři zatracených Navigátorů?” řekl Sven. „Kapitula má jen patnáct velkých lodí. Jednu pro každou rotu. Tři jako rezerva.”

„Myslí ti to pomalu jako obvykle, Svene,” řekl Hakon. „Střídání a rezervy jsou vždycky potřeba - a to platí jak pro Navigátory, tak pro lodě. Spíše víc, protože lidé musí odpočívat a lodi ne.”

Když Hakon mluvil se Svenem, vpluly do Ragnarovy mysli další obrazy a poznatky. Uvědomil si, že nikdy neuvažoval o spoustě věcí na úrovni podpory nutné pro každého člena Hvězdné pěchoty. Nepotřebovali jen nevolníky a mechaniky, ale i Navigátory a posádky. Uvědomil si, že tyhle posádky se musejí vychovat z Fenrisanů a vycvičit lidmi, kteří na hvězdných lodích už létali. Ve chvíli mu došlo, že on a jeho bratři jsou jen hrotem velkého kopí, ostřím obrovské organizační struktury, která je má odesílat do boje kdekoli v Impériu.

Průzorem zahlédl jiskřící světla tak vzdálená, že byla jen o trochu jasnější než hvězdy. Ve skutečnosti to byly velké lodi. Za chvíli se mu objevila v zorném poli obrovská koule - Fenris - která tam chvíli zůstala a zase zmizela, jak raketoplán vlétal do obrovské kovové dutiny hangárové paluby Russovy pěsti.

Jak procházeli lodí k přiděleným celám, Ragnar musel v duchu srovnávat své zkušenosti z lodě Hvězdných vlků se svým prvním zážitkem z imperiální hvězdné lodě Světlo pravdy a s následným převozem zpět z Aeria na Fenris. Na imperiálních lodích většinu posádky tvořili odvedenci a odsouzení zločinci, kteří byli buď přiděleni do služby za nějaký zločin, nebo násilím naverbováni námořnictvem. Většina z nich byla přikována ke svým strojům a důstojníky krutě trestána.

Posádka Russovy pěsti byli svobodní lidé, kteří byli pyšní na službu kapitule a mohli přijít a odejít podle libosti. Dívali se na Ragnara s úctou, ale beze strachu. Neočekávali bičování za sebemenší porušení disciplíny, ať už skutečné nebo smyšlené. Představovali elitu mezi hvězdoplavci a byli si toho vědomi. Všichni nesli fenriské znaky. Byli vysocí, většinou světlaví, s dlouhými nohama a divokého vzhledu. Měli na sobě šedé tuniky se znakem vlka a byli ozbrojeni a připraveni bránit svou loď, pokud by to bylo třeba. Pohybovali se cílevědomě, jistí si tím, co mají dělat.

Russova pěst také páchla jinak - čistěji a výkonněji, spíše jako vzduch na Fenrisu. Nebyl nakažený

bolestí a mučením. Ragnar byl na kapitulu v duchu pyšný. Tato loď byla další z myriády malých, ale důležitých věcí, kterými se lišili jeho lidé od ostatních vojsk Impéria, jako byla například inkvizice. Přemýšlel o tom cestou do cely, kterou mu přidělili.

Cela byla malá a s ocelovými stěnami. Měla průzor ven a malý terminál umožňující přístup do lodní databáze. Byly tu police na zbraně a stojany na výstroj. Jeden roh zabírala tvrdá postel. Hodil tornu do truhly přišroubované k podlaze a uložil si válečnou zbraň, než přešel k oltářnímu terminálu.

Trochu se lišil od těch, které používal v Tesáku, ale poznával jej. Drobná kovová kostka, na níž ležel kroužek holodrahokamů obklopující malé ohřívadlo na strojní kadidlo. Dlouhá mosazná šňůra spojovala přístroj s data-buňkou ve stěně. Dva kovoví vlci stojící na zadních, přišroubovaní k desce stolu, stáli napravo a nalevo a drželi ji na správném místě.

Ragnar se posadil se zkříženýma nohama před oltář. Zapálil kostku strojního kadidla, t'ukl na slonovinové klávesy a pronesl invokační slova. Prsty se propracovávaly invokační sekvencí, aby vyvolaly duchy vědomostí z databáze. Oltář se otřásl, vzduch se zachvěl a mezi zářícími holodrahokamy se objevila koule světa.

Ragnar přeběhl prsty po klávesnici. Náhle před ním zavířila ekto plazmatická svatozář a objevil se obraz Russovy pěsti. Byla to malá, ale přesná kopie mohutného plavidla, které viděl z raketoplánu. Jako reakci na další katechismus mu duchové stroje ukázali obraz jiného plavidla. Ragnara překvapilo, že je každá loď úplně jiná.

Pýcha Fenrisu Logana Grimnara byla podobná Světlu pravdy - zlověstná válečná loď, mnohem větší než Russova pěst. Loď Egila Železného vlka byla podobného typu, ale mnohem menší. Ostatní byly asi poloviční až třetinové velikosti a bylo na nich vidět mnoho jemných rozdílů. Duchové zašeptali jako odpověď údaje o flotile. Většina lodí byla stará. Mnohé kapitula zajala v bitvách před tisíci lety. Některé se staly majetkem kapituly nedávno.

Například Železného vlka získali v boji proti flotile vzbouřenců, když byla Egilova vlastní loď poničena. Kapitula prohlásila válečnou loď za kořist a odmítla ji vydat Imperiální flotile, což očividně způsobilo v jistých končinách potíže. Ragnar nedokázal pochopit proč. Na Fenrisu to bylo prosté - když jste zajali nepřátelskou loď, patřila vám nebo vašemu feudálnímu pánovi. Nezáleželo na tom, jestli ji protivník ukradl nebo zajal v boji proti někomu jinému.

Jisté kliky v Impériu ale zjevně uvažovaly jinak. Ragnar už byl dost zkušený, aby věděl, že cizinci mají podivné způsoby a ne každý se drží zákonů, které se dodržují na Fenrisu, ale nedokázal si pomoci a litoval každého, kdo by se pokusil žádat od kapituly její kořist.

Ragnar by rád věděl, jaké to je velet vlastní lodi, být Vlčím lordem jako Berek Hromová pěst. Starat se o svou rotu, být kapitulou považován za hrdinu a legendu své doby - obzvláště sám sebou. Pro Krvavý spár, jako je on, to byl téměř nepředstavitelný úspěch. Kromě hodnosti Velkého vlka to byla ta nejvyšší pozice, na kterou by kdo mohl v Tesáku aspirovat.

Samozřejmě se říkalo, že s ní Berek není spokojený a zoufale touží stát se Velkým vlkem. Ragnara napadlo, jestli to byla jedna z věcí, kvůli níž se stal Vlčím lordem. Zastaví se někdo s takovými ambicemi jeden stupínek před vrcholným úspěchem?

Nezdálo se pravděpodobně by Logan Grimnar brzy zemřel. Alespoň ne stářím — málokterý Velký vlk zemřel v posteli. Ta možnost tu samozřejmě byla vždycky, ale když kapitula šla do bitvy, byly ztráty i mezi nejvyššími šaržemi. Pokud by k tomu došlo, možná by se Berekovi splnily jeho ambice.

Jako řadový Krvavý spár nebyl Ragnar zasvěcen do zákulisních piklů a taktizování, ale i on zaslechl řeči o Berekových ambicích a jeho soupeření se Sigridem Trolí zhoubou, který byl zřejmě jeho hlavním konkurentem v boji o Vlčí trůn. Ragnar také slyšel o četných rvačkách a soubojích mezi muži z obou rot a o napětí, jež vládlo mezi oběma veliteli.

Na oltář padl stín. Ragnar vzhledl a uviděl Svena stát ve dveřích cely. „Ty zatraceně nikdy nepřestaneš, co? Oslepneš, jestli budeš pořád zírat do holosféry.“

„Alespoň budu vědět, co se děje.“

„Myslíš, že je to důležité? Hvězdný vlk potřebuje jen nepřitele před sebou a zbraň v ruce.“

Ragnar uvažoval o svém příteli. Věděl, že to Sven myslí vážně. Sven měl mnoho ctností, ale fantazie mezi ně nepatřila. Už se zcela přizpůsobil změnám, které s sebou přinesla transformace ve Hvězdného

vlka, a nyní se zdál být naprosto spokojen se svou hodností a zařazením. Neměl větší ambice než stát se Šedým lovcem a neměl větší touhu než pobíjet nepřátele kapituly. Ragnar si najednou uvědomil rozdíl, který mezi nimi byl.

Jeho skutečně zajímalo, co se děje kolem. Nechtěl by být jen mečem v pěsti Velkého vlka. Byl ctizádostivý? Mělo na jeho rozporné pocity vůči Berekovi Hromové pěsti vliv i to, že ambice Vlčího lorda odrážely jeho vlastní? To Ragnar nevěděl. Jen jaksi cítil, že vyrůstá v někoho, kdo se liší od většiny Krvavých spárů okolo něho.

„Možná. Ale nikdy neškodí vědět proč a co je důležitější, jak můžeš dostat své nepřátele.“

„Zatraceně moc přemýšlíš, Ragnare. Potřebuješ pivo.“

„Je na téhle lodi nějaké?“

„Nebyla by to Russova pěst, kdyby na ní nebyl ani džbánec piva.“

„Doufejme, že tu není jen jeden.“

„Osud tomu chtěl, že zatímco ty sis ničil oči komunikací s duchy vědomostí, já jsem provedl zásadní průzkum. Našel jsem hodovní síň a objevil alespoň jeden sud.“

„Pak jako skuteční Hvězdní vlci směle zamíříme k našemu cíli.“

„Nejlepší je být připraven. Není pochyb, že se mezi nás a naši kořist bude snažit postavit několik podlých lotrů.“

„Pak je poučíme o pošetilosti jejich chování! Ved' mě!“

Hodovní síň ležela hluboko uvnitř lodi. Kolem stolů byly rozptýleny Krvavé spáry. Zdálo se, že jsou jediní, kteří nemají žádné povinnosti, než loď provede skok nehmotou; posádka a zbytek jejich bratří byli neustále zaměstnaní. Ragnar a Sven si posloužili korbami piva.

Ragnar se posadil na lavici vedle Aenara, Torvalda, rozložitého Trola a několika dalších členů smečky.

Ragnar jim trochu záviděl. Většina jeho bývalých kamarádů odešla „do hrobu“. Rychle tu temnou myšlenku zapudil. Tihle troufalí chlapi ten pocit nepochybně brzy poznají také. Početní ztráty mezi Krvavými spáry byly obrovské. Než se z nich stanou Šedí lovci, je pravděpodobné, že z těchto mladých válečníků zůstane naživu nanejvýš polovina.

Sven si našel místo proti nim. Nad hlavou jim na prastarém časoměřiči odtikávaly minuty a sekundy zbývající do chvíle, než se loď vydá na cestu. Ještě měli několik hodin.

„Slyšeli jste něco o tom, kam míříme?“ zeptal se Aenar. Torvald byl štíhlejší, měl oholenou hlavu a smutný, ale komický obličej.

„Zeptej se Ragnara,“ řekl Sven. „To on je tady učenec.“

„To proto, že na učence potřebuješ mozek a Sven žádný nemá,“ odsekl Ragnar, než se podělil o to, co ví.

„Při mém štěstí to bude nějaká strašná díra. Já jsem totiž byl proklet při narození.“ Torvald si neustále trpce stěžoval na nějakou kletbu, která na něho byla uvalena při narození. Jeho matka urazila čarodějkou nebo tak něco. Ragnar si nebyl úplně jistý. Ten příběh se trochu měnil pokaždé, když jej Torvald vyprávěl.

„Slyšel jsem, že vyslali celých deset rot,“ pokračoval Aenar.

Ragnar přikývl. Maximální počet rot vyslaných do pole najednou byl jedenáct. Jedna rota vždy musela být z mise vynechána pro případ, že by byly všechny ostatní vyhlazeny, aby mohla kapitula pokračovat. Taková událost se stala v historii Hvězdných vlků jen třikrát, ale stala se. Vypravit deset rot na totéž místo v tutéž dobu bylo skutečně nanejvýš neobvyklé.

„Garm je důležité místo,“ řekl Ragnar. „Svatyně je téměř stejně posvátná jako ta v Tesáku.“

Známý pach Ragnarovi napověděl, že došel další starý společník. „Podívejme, kdo se nakonec rozhodl k nám připojit,“ řekl Sven. Ragnar se ohlédl a uviděl přícházet ke stolu svého starého protivníka a spolubojovníka Strybjorna Smrtihlava. Zdál se být ještě rozložitější a svalnatější než předtím a jeho hluboko posazené oči si je prohlížely obvyklým ostražitým, odhadujícím pohledem.

„Říkal jsem si, že vám poskytnu potěšení ze své společnosti,“ řekl Strybjorn beze známky úsměvu.

„Tak kdy to začne?“ zeptal se Sven. „Znám tě už léta a že by mě tvá přítomnost těšila, pořád ještě říct nemůžu.“

„Velmi vtipné," odsekl Strybjorn pochmurně. Kývl na Ragnara. Mezi nimi dvěma bylo napětí od chvíle, kdy se stali Hvězdnými vlky. Strybjorn byl jedním z nájezdníků, kteří vyhladili celý Ragnarův klan. Ani to, že jeden druhému zachránili život a bojovali společně proti úhlavnímu nepříteli, napětí zcela neodstranilo.

„Všichni připraveni na Garm?" zeptal se. Mladší Krvavé spáry souhlasně zařvaly nadšením. Sven přikývl. Ragnar pokrčil rameny.

„Vůbec nevypadáš nadšeně, Ragnare."

„Jsem dostatečně nadšený. Jen se chci dozvědět víc, než do toho půjdeme."

„Co je třeba vědět víc?" ptal se Sven.

„Tak třeba s jakými nepřáteli budeme bojovat," řekl Ragnar.

„Kolik jich bude," dodal Strybjorn.

„Jak dobře jsou vyzbrojeni—"

„To je snadné," přerušil je Sven. „Naši nepřatelé budou z masa a krve stejně jako my, jen méně odolní. Nebude jich dost, aby se dostali k vám, až s nimi já skončím. Jejich výzbroj bude stejná jako naše, ale méně ničivá, protože my jsme Hvězdná pěchota a máme zatraceně nejlepší zbraně v galaxii. Pokud máte ještě nějaké další otázky, s potěšením vám na ně odpovím."

„Děkuji, Svene," řekl Ragnar ironicky. „Je těžké pochopit, proč ses ještě nestal Vlčím lordem, uvážíme-li, jak tvá sebejistota musí muže inspirovat."

„On mě inspiruje," zabručel Strybjorn sarkasticky. „Inspiruje mě k úvaze, jak je možné, že se někdo tak tupý stal Hvězdným pěšákem."

„Nemyslím si, že inteligence patří mezi požadované vlastnosti," prohlásil Sven příliš rychle, než aby si uvědomil, co vlastně říká. „Myslel jsem, že mezi ně patří odvaha a zuřivost."

„Podle mě by všechny tři mohly být užitečné," komentoval to Ragnar.

„Uvidíme," řekl Sven. „Jakmile dojde na střelení, všechny znalosti světa nebudou znamenat nic, záleží jen na zručnosti v zacházení s bolterem a rotomečem."

Do síně vešel seržant Hakon. Podíval se na ně a řekl: „Je hezké vidět, že někteří nemají na práci nic jiného než sedět, popíjet pivo a naparovat se."

„Je to skvělý život být Císařovým vyvoleným, seržante," přisvědčil Sven.

„Císař vás vybral, abyste bojovali v Jeho jménu a neposedávali kolem jako opilí sedláci. Vraťte se do cel a zkontrolujte si výstroj a pak se připoutejte kvůli warpovému skoku." Slova byla ostrá, ale tón jim odporoval. Věděl stejně jako oni, že výstroj je už uložená a zkontrolovaná.

„Jsou nějaké zprávy ohledně toho, co můžeme očekávat, až se dostaneme na místo určení, seržante?" zeptal se Aenar.

„Válku," odpověděl Hakon. „A teď zpátky do cel. Pohyb!"

ČTYŘI

Ozvěna výstražné sirény utichla. Opustili nehmotu. Ragnar potřásl hlavou. Tentokrát byla doba dezorientace při vynoření z warpu delší než cokoli, co kdy zažil. V celém těle ho bodalo a všechny jeho smysly naříkaly. Měl pocit, jako by ho natahovali na skřipec. Slyšel, že žádné dva warpové skoky nejsou stejné, ale teď o tom poprvé obdržel jasný důkaz. Celá loď se chvěla jako bičované zvíře po dobu, která mu připadala jako celé dny. Trup se otřásl, jako by do něj nějaký vzteklý bůh zla bušil kladivem.

Tu a tam si všiml nových důlků v pancéřovém plechu stěn. Neměl nejmenší tušení, co je mohlo udělat, a nebyl si jistý, jestli to chce vědět. Byl rád, že konečně dorazili na místo.

Loď se najednou opět otřásla. Mrštilo to s ním kupředu a nebyť bezpečnostních pásů, zřejmě by upadl, ať už byl Hvězdný vlk, nebo ne. Co se děje? Ozval se poplašný roh, dlouhý skučivý zvuk, na který zareagovala každá částička jeho těla. Někdo útočí na loď!

Co se stalo? Následovala je z nehmoty nějaká nestvůra? Střetli se s piráty nebo flotilou Chaosu? Když mu tohle problesklo hlavou, vzduch nad oltářním terminálem zablikal a objevil se obličej Navigátorky, štíhlé ženy, kterou dříve viděl s Loganem Grimnarem.

„Veškeré posádce: útočí na nás nepřátelské plavidlo z vektoru alfa alfa dvanáct. Zřejmě jsme, považováni za zrádce. Snaží se nám zabránit ve vstupu na orbitu okolo Garmu. V Jeho jménu, to se jim nepovede.“

Navzdory bušení srdce se Ragnar přinutil uklidnit se. Vymotal se z bezpečnostních pásů na lůžku a pospíchal k oltáři. Tohle byla jeho první příležitost zažít vesmírnou bitvu a on byl rozhodnutý ji nepromeškat. Koneckonců, klidně by mohla být jeho poslední. Mohl by zde zemřít, kdyby se loď kolem něho v jediném okamžiku vypařila pod úderem ničivé energie.

Ragnar se přikrčil před oltářní terminál a provedl invokaci. Holosféra se zamihotala a stalo se z ní trojrozměrné spodobnění vesmíru kolem Russovy pěsti. Modré kapky představovaly lodě flotily Hvězdných vlků. Červené tečky musely být nepřátelská plavidla. Jiné vzdálené body byly světleji modré - nepochybně lodě náležející jinému imperiálnímu vojsku.

Světla zablikala a vzduch se rozvibroval podivným dunivým zvukem. Bud' štítové lodě absorbovaly sílu útoku, nebo se projevil pokles energie zapříčiněný aktivací palubních zbraní. Ragnarovi tančily ruce po runách na klávesnici; vyvolával duchy informací tak rychle, že se skoro nestačil vyhybat chybám. Konečně se dopracoval k tomu, po čem šel, k čistému neomezenému spojení mezi sebou a strojem. Ragnar se ponořil do toku informací procházejících centrálním nervovým systémem lodi. Byl to tentýž proud informací, na který reagovali piloti, střelci a Navigátoři. On ale samozřejmě nemohl dělat nic, čím by situaci ovlivnil. Mohl se jen okouzleně dívat s očima upřenými na holosféru, jak se Russova pěst řítí do bitvy.

Viděl, že obloha je plná lodí. Obrovská červená koule představovala vesmírný vrak. Užasl. Tyhle zlověstné útvary se dostanou všude, bitvy je přitahují stejně nevyhnutelně jako mršina supy. Jak to dělají? Vede je nějaký démonický bůh? Tu myšlenku rychle zapudil a soustředil se na práci, kterou měl před sebou - čerpání informací z toku dat.

Viděl, že lodě Chaosu jsou většinou mohutné bitevníky a křižníky. Byly příliš velké a těžce vyzbrojené, aby dokázaly rychle manévrovat, ale to ani nepotřebovaly. Spoléhaly na drtivou údernou sílu svých zbraní. Z vnějšku připomínaly imperiální válečné lodě, kterými kdysi byly, ale za milénia se změnila a zmutovaly stejně jako posádka. Jedna z lodí Chaosu se odtrhla a blížila se přímo k Russově pěsti. Jiné nepřátelské křižníky zřejmě dělaly totéž se zbývajícími loděmi Hvězdných vlků. To byla výzva, na kterou existovala jen jediná odpověď, i když si Ragnar nebyl jistý, že je správná.

Kdyby měl na starosti fenriskou flotilu, shromáždil by své lodě, aby soustředil palebnou sílu na jediného nepřítele, a pak by ničil jednu jeho loď po druhé. Místo toho velké lodě zareagovaly jako fenriští válečníci vyzvaní do jednotlivých soubojů, kdy si každý najde svého protivníka a připraví se na boj. Bylo to jako sledovat bitvu dračích lodí doma na oceánu na Fenrisu.

Ragnar se zasmál. Je skvělé přijít s vynikajícím plánem, ale vrchní velitel musí pracovat s vojsky, která má k dispozici, a počítat s pravděpodobnou reakcí. V případě Hvězdných vlků se dala předvídat naprosto přesně. Vybojují své souboje a teprve pak, až vyhrají, půjdou jeden druhému na pomoc. Ragnar potřásl hlavou. Tahle pýcha fenriských válečníků byla stejně tak síla jako slabina. Naštěstí se zdálo, že protivníci uvažují stejně. Bud' to, nebo jejich velitelé byli natolik šílení, že se už nevzmohli na rozumnou taktiku.

Prohlížel si přibližující se loď, na níž se postupně objevovaly další detaily. Obraz se zvětšil natolik, že vyplnil celou holosféru. Loď byla neuvěřitelně veliká, mohutná konstrukce z kovu a keramitu hrubě snýtovaná dohromady. Po bocích se jí plazily silné kabely, z nichž sršely jiskry, jak byly přetížené. Ragnarovi to připomínalo dravou rybu z fenriského moře - barakudu nebo trhače. Její trup byl posetý mohutnými střeleckými věžemi. Některé zbraně už střílely, i když vzdálenost ještě byla příliš velká, než aby způsobily vážnější škody. Kacíři na šetření energie příliš nedbali.

Na tuto vzdálenost měla Russova pěst lepší zbraně. Její novadělo dokázalo způsobit děsivé škody. Ragnar by řekl, že strategií jejich pilota je udržet mezi oběma loděmi co největší vzdálenost a využít lepšího dostřelu imperiálního plavidla k ostřelování nepřítele, dokud se nevzdá.

Na chvíli to vypadalo, že to funguje. Energetickéblesky osekávaly pancéřování kryjící nepřátelské plavidlo. Kdykoli došlo ke kontaktu, štítové zazářily a zjasněly. Někdy se po energetických štítech rozběhla světle modrá záře jako vlnky na rybníce. Občas po bocích kacířské lodi zatančily obrovské hřmící jiskry

energie a zbarvily pancíř třešňově červenou barvou roztaveného kovu.

Byl to uchvacující pohled, ale nijak ho neuspokojoval. Takhle by souboj probíhat neměl. Hvězdný vlk by měl být v ohnisku boje, bít nepřítele, a ne sledovat výboje energií, které by dokázaly otrást i horou, na holosféře.

Vypadalo to, že kapitán kacířů nehodlá přistoupit na fenriskou taktiku. Otočil loď čelem k plavidlu Hvězdných vlků a pak senzory zaznamenaly obrovský výboj energie ze zádi plavidla. Výstupy zčervenaly. Na okamžik to vypadalo, že jeden z výstřelů Pěsti zasáhl reaktor nebo způsobil nějaké jiné kritické poškození. Ragnar očekával, že každou chvíli uvidí, jak se nepřátelská loď trhá na kusy, zničena obrovskou explozí.

Nestalo se tak. Místo toho vyrazila vpřed a pohybovala . se stále rychleji a rychleji. Plavidlo kacířů přetěžovalo motory, riskovalo svůj pohon, aby se přiblížilo k nepříteli na dostřel. Ragnar s vyschlými ústy sledoval, jak se mezera zmenšuje. Křižník Chaosu bude za chvíli určitě v dosahu, aby mohl anihilovat Russovu pěst jediným úderem svých děsivých děl.

Pilot Pěsti předvídal manévr nepřítele a imperiální loď okamžitě začala uhýbat, což jen umožnilo nepříteli přiblížit se ještě rychleji. Pak loď Chaosu začala pálit a Russova pěst se otřásala pod mnohonásobnými zásahy.

Na stěně cely se rozzářila červená výstražná světla a hlasitě zahoukala siréna. Ocelová paluba vibrovala Ragnarovi pod nohama. Slyšel, jak se těsnicí přepážky s duněním uzavírají a jak je vzduch vysáván s hromovým řevem do prázdnoty vesmíru. Cítil, jak okolní teplota poskočila, když byla celá sekce trupu určitě změněna ve strusku.

Holosféra zamrkala. Pak zablikala světla a zhasla. Na chvíli bylo jediným zvukem skřípání krouceného kovu a tajuplné skučení obrovských větráků, které rozváděly vzduch po lodi a které se nyní zastavovaly. Celu zastřela tma. Ragnar cítil ve vzduchu paniku. Pokud přijde Russova pěst o energii, jsou mrtví - zbude jim už jen čekat, než je příští úder nepřítele rozbije na atomy. Na takovou smrt nebyl připraven.

Vyskočil na nohy, připravený vyrazit do chodby. Nebyl si jistý, co hodlá dělat, ale všechny instinkty mu napovídaly, aby se vzbouřil proti nečinnému očekávání záhuby. Každá částička jeho bytosti naléhala, aby dělal něco, cokoli, tváří v tvář nevyhnutelné smrti. Bestie v něm vyla na protest proti takovému osudu.

O úder srdce později světla znovu zablikala, zmatněla a místy pohasla. Holosféra zazářila a objevila se znovu. V ní Ragnar viděl, že se Russova pěst otočila a nyní míří obloukem k nepřátelské lodi. Na pohled vypadala velice poničeně. Kacíři stříleli dál, ale už jen sporadicky, bez prudkosti první salvy. Palba postupně ustávala, jako když po bouři dopadá na zem pár posledních kapek. Pak Rus-sova pěst zaduněla a otřásla se pod nárazem, který byl jiný než ty předchozí.

Co se děje? Vzápětí Ragnar pochopil. Vyznavači Chaosu hodlají vstoupit na jejich loď. Chtějí se zmocnit poničeného imperiálního plavidla, proměnit ho ve svou kořist. Ragnar děkoval Russovi za chamtivost kacířů. Poskytli mu šanci zemřít jako válečník, místo aby se vypařil v žáru anihilace. O chvíli později, po hlášení komnetu, se zaradoval ještě více. Burácel v něm žoviální hlas Bereka Hromové pěsti, plný sebedůvěry a divoké radosti z toho, že je naživu.

+Všichni Vlci se budou hlásit u předního průřezu. Dáme těm parchantům lekci, na kterou jen tak nezapomenou.+

Ragnar se zastavil a naposled se zadíval na holosféru. Uviděl přesně to, co očekával. Russova pěst letěla přímo k nepřátelskému plavidlu, pohybovala se plnou rychlostí jako beranidlo.

Chodbu zalily jiskry světla, jak se posádka zuřivě snažila svařovat sálající vedení energie. Ragnar proběhl kolem a vzápětí se k němu připojil Sven. Druhý Krvavý spár měl v jedné ruce rotomeč a v druhé bolterovou pistoli. Vypadalo to, že ho potíže nezaskočí.

„No, Ragnare, jsi připraven dát těm kacířům zatracenou lekci?“ zeptal se Sven vesele. Říkal to jako muž, který se chystá na příjemnou zábavu, jako by nebyl v pasti na ochromené hvězdné lodi řítící se k nevyhnutelné kolizi s mnohem větším nepřítelem.

„Určitě jsem. A co ty?“

„Zatraceně nenajdou lepšího učitele. Jenom bych rád věděl, jestli má starý Berek nějaký plán nebo ho prostě bude vymýšlet cestou.“

Ze dveří vyletěla mohutná pěst a popadla Svena za ucho. Za ní následoval seržant Hakon. „Vlčí lord má nepochybně plán, stejně jako má víc mozku v zadku než ty v té prázdné dutině, které říkáš hlava. S Berekem Hromovou pěstí jsem se dostal ven i z mnohem beznadějnějších bojů, než je tenhle! Ted' za mnou! Bitva čeká!"

Se seržantem v čele se hnali chodbou. Někde vpředu se otevřela postranní vrata v jedné vzduchotěsné přepážce. Když tam doběhli, vynořil se z boční chodby Strybjorn. Byl rovněž ozbrojený a připravený k boji. Ragnar se v duchu snažil představit si, jak blízko je asi nepřátelská loď, ale neměl se čeho chytit. Russova pěst se otřásla pod novým úderem jako člověk v horečce a Ragnar zjistil, že letí vzduchem - zjevně selhala umělá gravitace. Pak ale nabyl vrchu výcvik a on udělal přemet, odrazil se od stěny a následoval kamarády zvýšenou rychlostí do postranního vchodu.

Měl pocit, jako by se vznášel; odstrkoval se od podlahy, stěn nebo stropu a proploval chodbou jako potápěč. Viděl, že ostatní zastrčili zbraně do pouzder, aby měli volné ruce na ovládání směru nebo aby mohli využít příčle či jiná záchytná místa. Koutkem oka zahlédl jiného člena roty, který postupoval rovnoběžnou chodbou. Zdálo se, že na Berekův rozkaz zareagoval každý Vlk na lodi.

Sven a Hakon mu zmizeli z dohledu. Chodba končila žebříkem - byly to kovové příčle zasazené do zdi. Udělal další přemet a přitom pokrčil nohy, aby absorboval náraz, pak skočil vpřed, chytil se příčle a vytáhl se nahoru. Nad sebou viděl Svenovy boty. Pod sebou cítil, jak Strybjorn provedl tentýž manévry.

O deset úderů srdce později se vynořil v dlouhé střelecké chodbě. Potíci se muži cpali velké střely do chřtánu mohutných zbraní. Týmy střelců reagovaly na řvané rozkazy svých důstojníků. Každá zbraň byla větší než obrněný transportér Nosorožec, a co bylo působivější, Ragnar věděl, že tohle jsou nejmenší zbraně na Russově pěstí. Jeden z důstojníků zatáhl na povel za velkou páku a zbraň, která právě vystřelila, obklopila zvláštní aura energie. Vzduch byl plný pachu ozonu. Russova pěst se bránila. Ragnar proběhl kolem střeleckých pozic a připojil se ke zbytku roty v přední hodovní síni.

Berek Hromová pěst stál rozkročmo na podstavci jiné velké zbraně. Měl u sebe Mikala a jeho Vlčí gardu, nejvytrvalejší, nejstatečnější a nejuznávanější válečníky roty. Každý z nich byl veteránem mnoha bojů. Ragnar toužil jednoho dne být hoden se k nim připojit, ale věděl, že aby toho dosáhl, čeká ho ještě dlouhá cesta. Musíte být Šedým lovcem a mít za sebou alespoň deset let úspěšné služby, abyste byli vyzváni k nástupu do této vybrané jednotky. Její členové dávali při nesčetných příležitostech najevo, že jsou nad řadovými Krvavými spáry téměř stejně vysoko jako sám Berek Hromová pěst.

Bylo překvapující, že Vlčí lord vypadal, jako by si stávající situaci užíval. Na rtech měl široký úsměv odhalující velké špičáky. Jeho dunivý smích se rozléhal místností a všechny přítomné naplňoval důvěrou a zaháněl strach.

„Zdravím vás, bratři!" zařval. „Zhruba za dvě minuty a čtyři sekundy, pokud do té doby neodletíme do pekla, dojde ke kontaktu s naším protivníkem. Nepochybně si představuje, že se vylodí a vezme si naši loď jako kořist. Dostane lekci. Naše loď je nyní namířená přímo na něj. Nalodovací zobec je připraven. Jakmile dojde ke kontaktu, pronikneme dovnitř. Nepřítel je křižník třídy Acheron a předpokládám, že se jeho plán od dob Druhé války Goreho dítěte příliš nezměnil. Projíme se přímo do srdce kacířské lodi a termonáložemi vyhodíme jejich energetické jádro do povětří."

Tento odvážný plán přivítal souhlasný řev.

„Nálože budou nastaveny na různá časování, rozhodne o tom vždy ten, kdo je umístí. Jakmile budou aktivovány, vrátíme se na Russovu pěst a odpoutáme se od nepřátelské lodi. Jsme Hvězdní vlci. Měli bychom mít spoustu času na malou procházku a cestou zpátky zabít pár vyznavačů Chaosu. Pokud ne a nestihneme to, pak se s vámi setkám v pekle."

Ragnar si uvědomil, že navzdory Berekovu veselému tónu je jejich mise zoufalá. Bude třeba probíjet se davy zuřivě se bránících válečníků do nitra neznámého plavidla. Měli jen velmi malou šanci, že se jim podaří dostat se zpátky, jakmile budou rozmístěny nálože. Tento plán jim však umožňoval se proslavit. Samozřejmě pokud nebudou roztrháni spolu s lodí Chaosu nebo potupně zajati.

„V nepravděpodobném případě, že by naše mise nevyšla, jsem nařídil posádce nastavit autodestruktivní sekvenci Russovy pěstí, takže ty bastardy vezmeme do pekla ať tak, nebo tak."

Nebo když zjistíme, že není žádná šance na ústup, pomyslel si Ragnar. Připomínalo mu to fénrické náčelníky, kteří při příjezdu na nepřátelský ostrov spálí loď na pobřeží, aby dali svým mužům i jejich

protivníkům najevo, že není žádná šance na ústup a nemají jinou možnost než vyhrát. Byl to velice zoufalý hazard, ale přesto se mu to zamlouvalo.

Nejspíš proto se spolu s ostatními usmíval jako šílenec.

PĚT

Najednou Russova pěst zpomalila. Ozvalo se hromové zařinčení kovu. Paluba se zachvěla pod nohama, jak se zabanovitá příd' lodi zabořila do pancéřového trupu nepřátelského plavidla. Ragnar mimoděk zadržel dech, protože věděl, že tohle je ze speciálních manévrů ten nejobtížnější. Kapitán Pěsti měl jen několik sekund na přizpůsobení se rychlosti druhého plavidla, jinak by je náraz oba zničil. Uširvoucí skřípání pokračovalo.

Špička lodi, velký hrot z neutronia, nejtvrdší hmoty v celém známém vesmíru, projela tvrzeným duralem a ocelí, pronikla kovem jako vrták měkkým dřevem a vytvořila tak cestu do nitra nepřátelského plavidla. Hvězdní vlci byli připraveni. Ragnar vpředu zahlédl Bereka, jak kontroluje senzor na zápěstí. Byl nepochybně nastavený na impulzy energetického jádra Chaosu. Nedaleko od něj několik členů Vlčí gardy svíralo jednou rukou zbraně a v druhé drželo velké čtvercové termonálože. O kousek dál viděl Hakona a svou smečku, jak si automaticky kontrolují zbraně stejně jako on.

Všude kolem sténal a praskal kov, jak zesílené přepážky pohlcovaly napětí z nárazu. Odněkud cítil pach hořících chemikálií. Nad hlavou mu vyletěla z kabelu sprška jisker. Bylo to jako zažít havárii. Zhluboka dýchal a recitoval si uklidňující litanie; měl co dělat, aby zaplašil představu srážky dvou lodí, při níž bude se svými bratry rozmačkán na krvavou kaši.

Najednou pohyb ustal. Ragnar věděl, že to je iluze vytvořená tím, že rychlosti obou lodí jsou právě dokonale sladěny, ale byla to tak přesvědčivá iluze, že to mohla být i pravda. Neutroniový hrot před nimi se přestal otáčet. Ozvalo se zasyčení a vytryskl kouř nebo pára, když se obě plavidla spojila a začaly se vyrovnávat jejich vnitřní tlaky.

Ragnarovy nesmírně citlivé smysly zasáhla clona nových pachů - trpký pach znečištěného strojního oleje, který používali kacíři, podivné zápachy zvláštních strojů smíšené se záhadným podtónem nepřírodního života, jenž byl charakteristickým znakem Chaosu.

Světlo před nimi bylo matnější a načervenalější než na Russově pěstí. Vlci z Berekovy rotý už probíhali nalod'ovacím tunelem. Když přišla řada na Ragnara, připojil se k nim.

Vynořili se na lodi Chaosu. Bylo to jako vstoupit do jiného světa - všechno vypadalo chladnější a tmavší. Stroje se zdály být jednodušší a mnohem masivnější; očividně byly záplatované a opravované vším, co posádce přišlo pod ruku: krámy nashromážděnými z vraků a ukořistěných plavidel. Vypadalo to, jako by jim technoadepti poskytovali pouze nejnutnější údržbu a jinak se o ně nestarali. Na druhou stranu tu bylo vidět kovové odlitky vyrobené s udivující, až šílenou zručností. Vypouklé hlavy démonů shlížely nad schodištěm. Každou páku a každou kliku dveří svíral odlévaný kovový spár.

Bylo to bláznivé - jací technokněží by trávili čas výrobou ozdob a nevšíkali si v nich obsažených duchů?

Đábelská světla ozařovala chodby s rezavými skvrnami, zohyzdění obrovskými dírami a trhlinami. Někdy kyselý, jindy nasládlý zápach Chaosu a mutace tu byl silnější, jak jej po lodi roznášelo obrovské ventilační potrubí.

Vlci se rychle rozestoupili. Každý seržant si přes komnet napojil svůj lokátor na Berekův, právě tak, jako měl Ragnar ten svůj napojený na lokátor seržanta Hakona. Berek a jeho Vlčí garda už běželi hlouběji do lodi a on je mohl jedině následovat.

Vzápětí se vynořili ve velké síni, kde se uprostřed na podstavci tyčila nějaká mohutná kulová zbraň. Kolem ní pobíhala posádka vyzbrojená různorodou směsicí zbraní. Vedl je mohutný mutant se šupinatou kůží, kterému přímo z čela vyrůstaly oči na stopkách. V jedné ruce svíral masivní tesák, v druhé velkou, starobyle vyhlížející pušku. Muži z posádky byli oblečeni v čemsi, co zřejmě bývalo uniformami nejružnějšího druhu, ale teď z nich zbývaly jen potrhané hadry. Byli jako armáda žebráků, která se oblékla do toho, co ukradla poraženému vojsku.

Než mohli vyznavači Chaosu zareagovat, vůdci Vlků zaujali pozice a spustili divokou palbu. O

neuvěřitelné odolnosti mutantů svědčilo, že je dokázalo srazit k zemi teprve několik přímých zásahů z bolteru. Ragnar viděl, jak se jejich vůdce stále pohybuje, i když už měl utrženou jednu paži, kulka mu proletěla přímo skrz čelo a rozdrtila mu půlku mozku i se zadní částí lebky.

„Zatracení mutanti nepotřebují k boji mozek," zamumlal Sven.

„Stejně jako ty," konstatoval Ragnar. Namířil a poslal kulku netvorovi přímo do pravého oka. Tentokrát se skácel a padl, s prázdným nevěřícím výrazem ve zvířecím obličejí, jako by nechápal, co se to stalo.

Ragnar cítil, jak se bestie v něm svíjí, vyje vzteky a touhou po boji. Potlačil stoupající vlnu vzrušení, která ho hrozila ovládnout. Nebylo to snadné. Na něj, stejně jako na mnoho Hvězdných vlků, měl boj účinek srovnatelný s nejsilnějšími stimulujícími drogami. Cítil se na vrcholu sil. Vytvrvalý proud stimulů jítřil jeho emoce. Všechny nové pachy a zvuky, hřmot boje, rachot zbraní vybičovávaly posedlost, stejně jako pach vzrušení vycházející od jeho bratří-spolubojovníků.

Tomuto pocitu se nic nevyrovnalo. Rázem z něho opadly strach a nervozita, zesiloval smyslové vnímání na téměř nesnesitelnou úroveň, když kolem sebe pátral po nebezpečí. Nic se nedalo srovnat s pocitem, že máte život ve svých rukou oblečených v ochranných rukavicích a záleží jen na vnímavosti vašich smyslů, rychlosti reakcí, síle svalů a zručnosti v zacházení se zbraní, jestli budete žít nebo zemřete.

Nějaká vzdálená část Ragnarovy mysli zauvažovala, jestli to není jedna z vad kapituly - tohle dědictví impulsivnosti a zuřivosti přenesené v Russově genetickém štěpu. Ne že by na tom záleželo. Pil teď nektar bitvy sladší než jakékoli víno.

Bolterová pistole ho znovu koplá do ruky. Než si plně uvědomil, co dělá, vystřelil na dalšího nepřítele. Koutkem oka zahlédl záblesk bledé šedavé kůže, jen pohybující se skvrnu, která byla příliš rychlá, než aby ji jeho vědomí stačilo zaregistrovat. Okamžitě v ní rozeznal hrozbu a jednal, aby ji odstranil.

Hvězdní vlci se řídili plavidlem Chaosu jako přívál oceli a keramitu a mířili přímo ke svému cíli. V čele běžel Berek a jeho Vlčí garda. Občas Ragnar zahlédl svého velitele v akci. Bylo to děsivé, ale zároveň to leccos odhalovalo. Berek byl vražedný válečník. V boji zblízka se nic nemohlo postavit jeho zuřivosti a prastaré moci hromové pěsti. Projel skrz vyznavače Chaosu, jako když loď s ocelovou přídílí rozráží bouřlivé moře.

Ragnar se nějak, aniž by pochopil jak, ocitl se skupinkou spolubojovníků v jiné chodbě než zbytek Vlků. Matně si vzpomínal na rámus ozývající se z bočních dveří, na mohutného nepřítele s býčími rohy, který do něho vrazil, a na rychlý, divoký souboj, jenž skončil smrtí nepřítele u jeho nohou. Vybavoval si smrad ze zkažené krve netvora i pocit, kdy se mu po hrdle sápalý prsty s drápy snažící se ho zadržet na místě a zasáhnout silovou sekerou. Živě si připomněl svůj protiútok, kterým usekl svému protivníkovi ruku v zápěstí, a jak jeho tělo jakoby tančilo na podlaze, když se snažilo vzepřít nárazu bolterových projektilů, jež mu vybuchovaly v hrudi.

Vzhlédl a viděl, jak se na něj Sven široce šklebí. V jeho buldočích rysech byl vidět tentýž výraz divoké radosti, o němž Ragnar věděl, že jej má na tváři určitě také. Vycenil na Ragnara zuby a řekl: „Dobrý boj."

Ragnar mohl jen souhlasit. Všechny starosti a obavy byly ty tam. To, že jsou v plavidle plném nepřátel, nic neznamenalo. To, že i když se dostanou ke svému cíli, budou mít jen mizivou šanci uniknout ještě před výbuchem těch strašlivých náloží, znamenalo ještě méně. Nyní existovala pouze tato chvíle, vír bitvy a opojné vzrušení z boje. Ragnar se cítil skutečně naživu, když balancoval na samotné hranici existence.

Seržant Hakon se zastavil, aby se podíval na lokátor na zápěstí, našpulil rty a ukázal, aby pokračovali dál chodbou. Ragnara naplnilo vzrušení. Běžel v čele a instinktivně věděl, že Sven se Strybjornem jsou mu v patách. Celá smečka Krvavých spárů klusala v jednom šiku.

Chodba se rozšířila a zvýšila. Strop zpevňovaly silné nosníky. Dolů shlížely hlavy démonů. Ovladače tvořily odporné oltáře zobrazující monstrózní nestvůry. K balkonům nahoře vedly kovové schody. Ragnar napínal zrak, protože si byl vědom, že tohle by bylo ideální místo na léčku. Všiml si kovových dveří ve stěnách. Měly masivní závěsy. Byly vyrobeny z vytvrzené oceli, která vypadala, jako by ji vzali z pancíře tanku. Kolem stěn se plazily obrovské roury. Ze spojů dvou či více rour trčela obrovská kola regulátorů.

Z dálky zněla ozvěna palby ručních zbraní. Zdálo se, že boj stále trvá. Ragnar riskoval rychlý pohled

přes rameno, jestli má jít směrem, odkud zaznívala střelba, ale Hakon zavrtěl hlavou. Vypadalo to, že v mohutném trupu plavidla jsou ozvěny stejně klamavé jako kdekoli jinde. Potvrdil přikývnutím, že rozumí, a běžel dál.

Krátce se zamyslel nad tím, co se asi děje kolem něho. Všude v obrovském plavidle vedli v tuto chvíli lidé a stvůry boj na život a na smrt. Vzhledem k tomu, co zatím viděl, se Berek nesetkal s tuhým odporem. Vlastně to nebylo až tak překvapivé, protože to poslední, co kacíři očekávali, bylo to, že na ně jejich kořist zaútočí. Záhy se poučí, co znamená pustit se do boje s Hvězdnými vlky.

Ragnarovi bleskl hlavou obraz, jak se vyznavači Chaosu, kteří o protiútok nevědí, hrnou přepadnout Russovu pěst. Potlačil představu, co by se stalo, kdyby se Vlkům podařilo vyhodit loď do povětří a po návratu na svou vlastní a zjistili, že je v rukou nepřátel. Tenhle most spálí, až ho přeběhne, jak by řekl Sven.

Vepředu zahlédl jasné záblesky bolterů a slyšel nezaměnitelný válečný pokřik. Přidal a vynořil se na vysokém kovovém balkonu, z něhož viděl dolů na jakýsi hangár se zaparkovanými vozidly. Pod sebou Ragnar spatřil řady a řady mohutných tanků posetých hroty a pomalovaných odpornými znaky Chaosu. Nekvalitní svítidla na stropě zalévala prostor načervenalým světlem a ozařovala dole probíhající boj.

Skupina Hvězdných vlků byla zatlačena zajeden z tanků. Ze všech stran ji obklopoval houf vyjících mutantů, kteří ji odráželi od podpory ostatních. Ragnar se usmál. Osud tomu chtěl, že se vynořil na balkonu přímo nad největší skupinou mutantů, takže získal dokonalou pozici na útok z týla, kterým mohl snížit tlak na obklíčené Vlky.

Zatím si ho nikdo nevšiml. Dotkl se zásobníků granátů na opasku a nechal si vklouznout do dlaně pár smrtících kovových vajíček. Nastavil roznětku na prvním z nich a hodil ho dolů; další rychle následovala.

Divoké exploze trhaly těla mutantů na kusy. Čáry masa létaly do všech stran. Jejich úkryt zkropila nakažená krev. Ragnarovi brzy skoro došly granáty a začal střílet z bolteru. O chvíli později se k palbě připojil seržant Hakon a zbytek smečky Krvavých spárů.

Kacíři propadli panice. Najednou zjistili, že na ně útočí neznámý počet protivníků z nečekaného směru. Byli docela stateční, to musel Ragnar uznat. Někteří se otočili a hledali zdroj nebezpečí. Jeden z nich, mohutný mutant, skutečný obr dvakrát vyšší než ostatní, řval na své druhy pokyny. Ragnar viděl, jak jednoho muže popadl a drsně s ním mrštil vpřed. Chlápek upadl na obličej a Ragnar měl vřdce chvíli dokonale na mušce. Využil toho a vypálil. Zasáhl ho do hlavy pod přilbu. Mutantův obličej vybuchl, tělo ještě okamžik stálo a máváním dodávalo odvahy ostatním. Pak se zřítilo na svého spolubojovníka ležícího na zemi, který ze sebe vyrazil strašlivý demoralizující výkřik hrůzy. Na ostatní mutanty toho už bylo příliš - rozprehli se do všech stran hledající úkryt před hrozbou, kterou měli v zádech.

Ragnar viděl příležitost, na kterou čekal. Zapálil plamen, vyskočil z úkrytu za kovovým zábradlím balkonu a vyslal po komnetu signál Vlkům, kteří byli v pasti. Zápalná tyčinka mu praskala v ruce a Ragnar cítil, jak se mu rukavice mírně zahřívají.

+Vy tam dole! Tady je cesta z pasti ven! Hejbněte zadky a pojd'te sem nahoru! Za plamenem!+

Dal do svého hlasu každou unci autority, kterou dokázal sebrat, a doufal, že ať už je tam dole kdokoli, bude mít dost rozumu a poslechne.

Nezklamal se. Přesně jak doufal, obklíčení bojovníci okamžitě zaregistrovali cestu ven ze své bezvýchodné situace. V mžiku se vyřítili z úkrytu jako jedna smečka a zamířili Ragnarovým směrem. Prorazili skrz zbytky mutantů. Ragnar pocítil záchvěv pýchy. Právě pomáhal zachránit životy některých svých bratří-spolubojovníků.

Do ramene jej pleskla mohutná ruka a srazila ho do úkrytu. Ragnar zavrčel, otočil se a viděl, že na něho hledí seržant Hakon. „Provedl jsi to dobře, Ragnare, ale nemá smysl tu tancovat a dělat s tím plamenem ze sebe cíl.“

Ragnar potlačil zavrčení a potlačil bestii v sobě. Věděl, že seržantova slova jsou oprávněná. Nechal se oslepit nadšením a zapomněl na krutou realitu kolem. Přikývl a Hakon se zašklebil. Naznačil Ragnarovi, aby hodil plamen zpátky do chodby. Nechtěl, aby dopadl někam, kde by jej ustupující Vlci mohli vidět a nechat se svést ze správné cesty. Ragnar poslechl. Hakon přikývl. „Dobrá. Budeme krýt Vlčího lorda a jeho doprovod střelbou, ne?“

Vlčí lord? pomyslel si Ragnar. To on byl tam dole? Rozhodně by nepoužil tak velitelský tón, kdyby

tohle věděl. Pokrčil rameny, řekl si, že se s tím už nedá nic dělat, a pak se příkrčil a vyslal další palbu na blížící se hordu Chaosu.

ŠEST

Ragnar nyní viděl, že muži vystupující po schodech jsou opravdu Vlčí garda. Normálně by je okamžitě poznal podle těžké zbroje typu Terminátor, kterou nosili, ale teď měli na sobě standardní výstroj Hvězdné pěchoty. Nepochybně neměli čas navléknout si válečnou výstroj, když přišel rozkaz k útoku. Nezdálo se, že by jim to vadilo - všichni to byli velcí muži, kteří by mohli skály lámat, a šklebili se v očekávání dobrého boje. Ragnar necítil žádný strach navzdory tomu, jak neuctivě na ně před chvílí křičel - všechno přehlušila jeho dychtivost a touha prolévat krev.

Pak na sobě ucítil něčí pohled a otočil se. Viděl, že se na něj dívá Berek. Uvědomil si, že Vlčí lord dobře ví, kdo to na něho tak drze povykoval rozkazy. Donutil se podívat Berekovi do očí a ke svému překvapení spatřil, že se Vlčí lord široce usmívá a jde k němu.

„Myslelo ti to rychle, chlapče," řekl, „a já jsem ti za to vděčný. Kdybys nezasáhl, možná by dnes rota stavěla pro Bereka Hromovou pěst pohřební hranici. Ještě nejsem připraven přivítat se s předky. Nezapomenu na to, Ragnare."

Ragnara ještě více překvapilo, že si skvělý Vlčí lord pamatoval, kdo je, a naplnilo ho to pýchou. Berek se otočil k Hakonovi a zařval: „Je dobré vidět, že jsi naučil štěnata kousat, Hakone. Teď pokračujeme."

Ragnar riskoval další pohled na veterány z Vlčí gardy. Ke svému překvapení jich napočítal jen pět, včetně Morgrima a Mikala Stenmarka. Většina těch silných válečníků přece nemůže být mrtvá? Morgrim zachytil jeho pohled a jako by mu četl myšlenky.

„Naše jednotka padla do léčky a byla rozdělena na dvě části," řekl skald. Když mluvil, měl chraptivý, drsný a tichý hlas, který se naprosto lišil od čistoty a rozsahu jeho zpěvu. Ragnar si všiml, že mu dlouhý hubený obličej lemují šedivé vlasy. Oči měly podivnou zlatou barvu. „Ostatní zahnali palbou zpátky do dveří. Určitě se připojili ke zbytku vojska."

Ragnar přikývl a zamyslel se nad tím. Nebyl si úplně jistý, jestli rozhodnutí Vlčího lorda vést osobně předvoj svého vojska do boje je moudré. Nikdo o jeho statečnosti nepochyboval, ale... Pokrčil rameny. Nebylo na něm soudit rozhodnutí Bereka Hromové pěsti. Jestli se Vlčí lord rozhodl vést své vojáky tradičním fenriským způsobem, je to jeho věc.

Morgrim ho poplácal po ramenním plátu zbroje. „Není čas na roztržitost, chlapče. Raději bychom se měli dostat k srdci téhle bečky, než si kacíři uvědomí, o co nám jde."

Skald se otočil a rychlým krokem následoval ostatní Vlky do hlubin lodi. Ragnar šel za ním. Bylo mu jasné, že za svůj čin už získal veškerou chválu, kterou mu byli jeho nadřízení ochotni věnovat.

Vyšli na velkou galerii. Když se Ragnar podíval dolů do rozlehlého prostoru, viděl, jak se tam soustřeďují houfy bojovníků Chaosu. Bylo jich příliš mnoho, než aby se proti nim dalo bojovat. Stejně jako ostatní couvl do stínu, aby nebyl spatřen. Ohromila ho velikost plavidla, na němž se nacházel. Byl vychován mezi barbarskými ostrovy na Fenrisu, a tak slovo Jod" mělo v jeho mysli konkrétní význam. Vybavoval si pod ním dračí loď, velký veslový člun vyrobený z kůží a kostí obrovských mořských ještěřů, které jeho lidé lovili. Byla asi padesát kroků dlouhá s lavičkami pro dvacet veslařů na každé straně. Pro jistou část jeho mysli tohle dosud představovalo loď.

Toto však bylo něco zcela jiného. Vypadalo to větší, než by jakákoli konstrukce měla být, dokonce ještě větší než mrakodrapy, které viděl na Aeriu. Mnohé z ostrovů v Světomori na Fenrisu by se tu ztratily. Tenhle labyrint byl tak velký, že by dokázal spolknout i celý ostrov, na němž vyrostl.

Berek vpředu jim pokynul, aby zůstali stát. Ragnar se zastavil těsně před tím, než narazil Svenovi do zad. „Co říkají, Morgrime?" zeptal se Berek.

„Jsou přesvědčení, že na jejich loď vstoupilo deset tisíc válečníků a snaží se ji uchvátit. Připravují se cizince vypudit," řekl Morgrim se zřetelným pobavením v hlase. Vlčí garda se tiše zasmála. Krvavé spáry se přidaly, spíše proto, aby nezůstaly stranou, než že by porozuměly vtipu. Ragnarovi došlo, že Morgrim

se naladil na komnet kacířů a rozumí jejich pokrivenému jazyku. Poprvé pochopil, jak užitečná znalost to může být. Pokud přežijí, měl by se ho zeptat, jak se to naučil.

„Mají v plánu proběhnout en masse chodbami a zahnat nás do pasti.“

„Takže si musíme pospíšet,“ řekl Berek, „a najít energetické jádro, než nás chytí znovu.“ Subvokalizoval rozkazy do komnetu a vydal na zabezpečených velitelských kanálech instrukce vůdcům všech ostatních jednotek. Mluvil tak tiše, že to nezachytily ani Ragnarovy supercitlivé uši.

Mikal Stenmark si zkontroloval senzorovou jednotku na zápěstí. „Nejsme od energetického jádra dál než pět set metrů, lorde Berek.“

„Ano, Mikale, to vidím, ale kdo ví, jak dlouho nám potrvá se tam dostat? Pět set metrů je to přímou čarou.“

V těchto chodbách můžeme ujít celé míle, než dorazíme na místo.“

„Tak bychom měli vyrazit hned, lorde,“ řekl Stenmark vesele.

„Přesně tak, Mikale. Dejme se do toho, než si ti vyznavači Chaosu tam dole uvědomí, že jsme tady, a udělají si z nás terč pro svoje boltery.“

Podle řevu a výkřiků zdola byli kacíři víc než ochotni vyjít mu v tom vstříc. Ragnar si všiml v plášti zahaleného kněze nebo důstojníka, který se očividně snažil vybičovat jejich zuřivost k šílenství. Vznášela se kolem něho jakási hrozná moc, kterou si Ragnar spojoval s magií.

Morgrim při postupu průběžně komentoval situaci, takže Ragnar mohl sledovat průběh bitvy. Momentálně to vypadalo, že se posádce Russovy pěsti podařilo nepřítele zatlačit. Zdálo se, že zmatení kacíři soustředí většinu sil na lov Vlků, kteří se dostali na jejich loď. Získali dojem, že na ně útočí mnohem větší vojsko, než tomu ve skutečnosti bylo. Z toho, co slyšel, si Ragnar, domyslel, že Berek nařídil rotě rozdělit se na jednotky a vyvolat co největší zmatek akcemi typu „udeř a uteč“, ne nechat se vtáhnout do šarvátek, v nichž nemohou zvítězit.

Jak Ragnar poslouchal, vyvstávaly před ním nesčetné příběhy hrdinství a odvahy. Varigova skupina dostala do pasti jednu velkou jednotku kacířů, když je napadla ze dvou stran a vyhodila do povětří oba konce chodby pomocí demoličních náloží.

Hefovi chlapci unikli z obklíčení mnohem větší přesilou tím, že se proplížili ventilací a nechali za sebou nastražené časované miny, které měly kacíře zničit, kdyby objevili jejich už opuštěnou pozici.

Ferekově jednotce se na čas podařilo zmocnit se jednoho skladiště, než je z něj zase vyhnala zničující palba obránců. Bylo možné, že kdyby uspěli, byli by se sami vyhodili do povětří a odeslali na druhý konec galaxie, a tak se Ragnarovi docela ulevilo, když selhali. Příliš velké nadšení škodí, pomyslel si.

Mezi kacíři panoval neuvěřitelný zmatek. Jak Hvězdní vlci běželi opuštěnými chodbami, Morgrim vesele citoval velitele Chaosu, který hlásil, že se utkali s vojskem čítajícím stovky mužů, zatímco Hef oznamoval, že se dvě křídla bojovníků Chaosu navzájem dostala do křížové palby, protože je zmátl kouř z výbuchů.

V stávající situaci byla malá, kompaktní, dobře organizovaná a vycvičená jednotka ve výhodě. Ragnar si nebyl jistý, jak dlouho jim štěstí vydrží, ale zatím to vypadalo, že věci se vyvíjejí lépe, než se odvažoval doufat.

Ohlédl se, jestli i ostatní Krvavé spáry dávají pozor. V blikavé záři světelných koulí viděl, že Aenar vypadá jako obvykle úzkostně i rozjásaně zároveň. Měl vykulené oči a napůl otevřená ústa. Soustředěně se šklebil, až to bylo téměř směšné. Očividně ho znervózňovalo, že je pod přímým dohledem legendárního Vlčího lorda, a navíc se nechtěl nechat chytit hned při svém prvním vyloštění. Torvald vypadal vzhledem k okolnostem překvapivě klidně, rozhlížel se se sarkastickým výrazem trvale usidleným na tváři. Nebýt jeho pachu, Ragnar by nikdy neuhodl, že je stejně nervózní jako Aenar. Strybjorn se tvářil zachmuřeně jako obvykle a jeho hloubavé rysy byly jako vytesané z kamene. Sven se na Ragnara vesele šklebil. Hakon vypadal uvolněně a plný sebedůvěry.

Nad sebou viděl Ragnar nazelenalou záři. Pach ve vzduchu se změnil. Nyní byl cítit po ozonu a byl v něm náboj, z něhož se mu ježily chlupy vzadu na krku. Když vešli k energetickému jádru lodi Chaosu, napůl očekával, že vstoupí do místnosti s kotlem obrovského parního stroje. A nebyl ve svém očekávání tak docela zklamán.

Tyčily se nad nimi obrovské motory odlité z kovu, které mizely ve stínech výklenku ve stropě plném

duť. Na vrcholku každého stroje svíral obrovský kovový spár, usazený na měděném hrotu, ocelovou kouli. Jak se koule otáčela, po jejím povrchu přebíhaly zelenavé jiskry. Tu a tam se ozývalo hřmění a z koule vyletěl blesk, který udeřil do mohutné kovové věže uprostřed místnosti. Na této věži se otáčela největší z koulí, která byla za clonou blesků tančících po jejím povrchu téměř neviditelná. Hřmění skoro přehlušilo řev velkých motorů.

Na nejbližším stroji Ragnar viděl otáčející se ozubená kola. Nejmenší z nich bylo větší než on, největší bylo velké jako dračí loď. Byla zrezavělá a kapal z nich olej. Občas vyrazil ze široké roury proud horké páry a zvuk, který se přitom ozval, připomínal syčení obřího kotle. Ragnar uvažoval, jestli ti, kteří tohle podivné zařízení zkonstruovali, přesně věděli, co bude každá část dělat. Možná. Slyšel, jak Mikal mumlá: „Jak tohle může fungovat? Není to energetické jádro. Spíše to vypadá jako továrna.”

„Je to energetické jádro, příteli,” řekl Berek. „Pokud senzor nefunguje úplně špatně.”

„Nevypadá to jako žádné jádro, které jsem kdy viděl.”

„Pochybuji, že jsi viděl všechny druhy energetických jader v galaxii, kamaráde.”

„Máte pravdu, Vlčí lorde, přesto... je to všechno tak cizí, tak podivné.”

Ragnar chápal, co tím Mikal myslí. Kůže ho pálila. V tajemném záření těch strojů bylo něco, z čeho mu naskakovala husí kůže.

„Ta věc není nijak stíněná a zdá se, že používají znečištěné palivo,” řekl Morgrim. „Není divu, že je tak velká část posádky zmutovaná.”

„Až skončíme, zbude z toho jen šrot. Olegu, Korwine, umístěte nálože. Ostatní mějte oči na stopkách a používejte nos. Je to velký prostor, ale pochybuji, že by vyznavači Chaosu nechali tohle místo nestřežené.”

Jako odpověď na slova Vlčího lorda se ozval vzteklý řev. Ragnar se otočil a spatřil obrovského kacíře, oblečeného v jakési špinavé uniformě, s krabím klepetem místo pravé ruky. Mutant na ně rozzuřeně zíral a řval instrukce na jednotku statných stoupenců Chaosu.

„Vypadá to, že nás čeká další zatracený boj,” řekl Sven a kryl se za nejbližším strojem. Ragnar ho následoval; těsně za patami mu z ocelových plátů vykřísly jiskry střely z bolteru. „Aspoň jsou ti vyznavači Chaosu k něčemu dobří.”

„To je víc, než se dá říct o tobě,” řekl Ragnar, přikrčil se za roh a vypálil z bolteru. Střela hvízdla kacíři kolem ucha. Jeho druhové Ragnarovi střelbu oplatili, takže ho donutili stáhnout se zpátky do krytu.

„To nebylo moc chytré, Ragnare,” řekl Sven. „To tě mohlo stát hlavu. Připouštím, že by to nebyla moc velká ztráta, ale—”

„Vy tam za mnou!” štěkl seržant Hakon a vběhl do uličky odbočující z centrální chodby.

„Myslím, že seržant má nápad,” řekl Sven, když spolu se Strybjornem, Aenarem a Torvaldem běželi za Hakonem.

„Zřejmě chce ten generátor obejít a vpadnout na ně z boku,” dedukoval Ragnar.

„Taky mě to napadlo,” prohlásil Sven.

„To by jeden neřekl.”

Po straně místnosti stoupalo kovové schodiště, zakřivené podle stěny, a mizelo někde nahoře. Byla to cesta, kudy se údržbáři dostávali k jádru, ale dala se využít i jinak. Hakon vedl Krvavé spáry nahoru. Po chvíli Ragnar zjistil, že schodiště stavbu obchází a je z něj přitom dobrý výhled na bitvu odehrávající se dole. Vlčí garda zaujala pozice za několika menšími stroji a střílela na přibližující se příval kacířů a mutantů. Každá střela zasáhla cíl. Palba byla natolik účinná, že by se jim dvojnásobek vyznavačů Chaosu stěží vyrovnal. Jejich úsilí bylo odměněno mnoha zabitými nepřáteli, ale to nestačilo. Místo každého padlého zaujal vzápětí někdo další. Rychle postupovali k pozicím početně mnohem slabší Vlčí gardy.

„Granáty!” nařídil Hakon. Ragnar bez váhání poslechl a stiskl zásobník tříštivých granátů na opasku. Do dlaně mu spadlo malé smrtící vajíčko. Nastavil časovač na tři sekundy a hodil granát do blížícího se davu kacířů. O úder srdce později udělaly ostatní Krvavé spáry totéž. Vzduchem létaly utržené končetiny, jak byla těla mutantů trhána na kusy. Podlahu zaplavila krev a žluč. Bylo neuvěřitelné, že se několik mohutných netvorů hnalo dál navzdory tomu, že přišli o ruku nebo nohu. Ragnar zahlédl obra bez rukou, jak se s řevem spíše vzteklým než bolestným řítí na Bereka. Jiný netvor s utrženými nohama se vlekl kupředu pomocí paží. Jeden méně zraněný skákal a z pahýlu nohy mu stříkal proud krve.

Zbývající kacíři se rozhlíželi, odkud útok přišel, až na ně vůdce s klepetem zařval rozkaz a oni opět vyrazili do útoku. Ragnar si připravil další granát, když si náhle uvědomil, že se kovová plošina, na které stojí, chvěje. U nohou mu vykřísila jiskry střela. Rozhlédl se a objevil skupinu kacířů, která se vynořila na výše položené plošině na opačné straně obrovského stroje. Střelami z bolterů zasypali pozici Krvavých spárů. Zdálo se, že seržant Hakon není jediný, kdo ovládá taktické myšlení.

Ragnar viděl, že Aenar dostal zásah. Výbušná kulka z bolteru mu utrhla kus keramitového ramenního plátu a odhalila rudé maso pod ním. Mladý Krvavý spár klesl na ruce a na kolena. Ragnar po něm sáhl a chytil ho dřív, než mohl přepadnout přes okraj plošiny. Aenar k němu vzhlédl a slabě se usmál. Ragnar se rozhlédl kolem sebe. Sven s ostatními opláceli kacířům palbu, ale byl to nerovný boj. Protivníků byla příliš velká přesila.

Ragnar pomohl Aenarovi na nohy. Na zbroj mu cákala krev z rány, ale její proud už začínal slábnout, jak se Aenarovo přestavěné tělo začínalo samo hojit. Ragnar popadl svého raněného přítele levou rukou, protože v pravé držel bolter a rozběhl se za roh, nepříteli z dohledu.

Cítil, jak kovové schodiště vibruje pod vahou mnoha nohou, a zachytil štiplavý pach mutantů. Očividně nebyli jediní, kdo se rozhodl, že tahle římsa by se dala využít. Buď to, nebo si kacíři domysleli, že ji nepřítel použije jako útočnou pozici, a rozdělili své síly - část měla Krvavé spáry udržet na místě, zatímco ostatní se k nim přiblíží z druhé strany.

Podíval se na Aenara a viděl, že i on zaslechl blížícího se nepřitele. Ragnar zraněného co nejšetrněji uložil a tasil rotomeč. Bude potřebovat obě zbraně, pokud nechce, aby jeho spoléčníky dostali. Rychlý pohled na Aenara ho uklidnil. Mladý Krvavý spár si připlácí na ránu syntetickou tkáň a spravoval si cementem díru ve zbroji. Začali se objevovat další členové smečky, kteří při ústupu neustále střídali na protivníky. Ragnar uvažoval, jestli jsou si vědomi, že se k nim blíží další hrozba, nebo jestli jsou příliš zaujati střelbou. Ne že by na tom záleželo; vypadalo to, že odvrácení hrozby stejně zůstane na něm.

Vycítil, že kacíři jsou už blízko od vrcholu schodiště a zakrátko vyjdou na plošinu. Patříčně účinný mohl být jedině přímý útok. Vyrazil vpřed a vyskočil do vzduchu, aby ho pohybová energie nesla dolů. Když to udělal, žaludek se mu stáhl. Pod sebou viděl tucty odporně zmutovaných obličejů vzhlížejících k němu.

SEDM

Ragnar se ve vzduchu skrčil a kopl vůdce kacířů oběma nohama do hrudi. Před silou úderu z rozběhu, umocněnou zvětšeným svalstvem a hydraulickými systémy zbroje, mutantu neochránila ani jeho impozantní muskulatura. Jeho žebra praskla a kacíř vrazil do mužů stojících za ním, takže je strhl s sebou. Síla kopance zároveň zbrzdila Ragnarovu rychlost a umožnila mu obrátit se zpět na schodech.

Jedním rychlým pohledem zhodnotil situaci. Mutanti se váleli na hromadě a jeden z nich přepadl přes okraj schodiště na tvrdou kovovou podlahu dole. Dalšího zachránilo, že se při pádu chytil zábradlí, a nyní visel za jednu ruku a hleděl vstříc příšerné smrti dole. Volnou rukou a nohama přitom zoufale mrskal kolem sebe, jak se snažil něčeho zachytit.

Ragnar mu rotomečem odťal prsty a poslal toho ničemu dolů za jeho druhem. Pak, zatímco mutanti byli ještě stále vyvedeni z rovnováhy, zaútočil.

Jediným úderem usekl hlavu vůdci a dalšího roztřel na dva kusy. Padající těla donutila kacíře couvnout, takže nemohli efektivně použít ruční zbraně. Ragnar postupoval kupředu, využívaje toho, že je výš i setrvačností. Rotomeč kosil kacíře jako srp obilí. Bolter v Ragnarově levé ruce plival smrt do tváří nepřátel.

Ragnar zpozoroval jednoho nebo dva statečnější mutanty, kteří se snažili ostatní přimět k boji. Zamířil mezerou a roztříštil jednomu z nich lebku na kusy. Pak ťal po nejbližším nepříteli. Tomu se podařilo vykrýt ránu sekerou. Zuby Ragnarova rotomeče zaskřípaly na kovovém toporu. Zastršely jiskry, jak se kov střetl s kovem. Ragnar rotomeč vytočil a zabodl jej kacíři do krku. Rychlý pohyb zleva doprava a hlava zůstala viset pouze na krčních svalech. Kopancem odhodil tělo s téměř odseknutou hlavou do houfu kacířů.

To už bylo na mutanty příliš. Tlak jejich druhů zezadu a padající těla zabitých druhů jim překážela v pohybu. Věděli, že proti zuřivému sekáči, který je kosil jako obilí, nemají šanci. V téhle chvíli by před Ragnarem pokleslo i to nejstatečnější srdce. Byl pokrytý krví a mozkovou hmotou a pohyboval se rychleji, než oči stačily sledovat. Během několika úderů srdce zabil půl tuctu stoupenců Chaosu. Ostatní se otočili a začali prchat dolů po schodišti. Teprve teď začal masakr. Ragnar se vrhl na kacíře jako vlk na kořist a sekal je do nechráněných zad, přetínal jim páteře, trhal vnitřnosti a zaplavoval schodiště krví.

Výkřiky jeho obětí vyvolaly v ostatních paniku a nutily je, aby se rozběhli ještě rychleji. Sráželi jeden druhého, jak se snažili dostat odtud, klopýtali přes těla probodených zezadu a omračovali sami sebe, když padali ze schodů. Ragnar viděl, že nedokáže všechny pozabíjet dost rychle, než se mu rozutečou. Proto zastrčil rotomeč a popadl místo toho bolterovou pistoli jednoho z padlých. S bolterem v obou rukou se zahákl nohama na zábradlí a sjel po něm dolů, střelíje přitom z obou zbraní do houfu nepřátel. Každá z výbušných kulek našla mezi tisínicími se těly cíl a způsobila maximální škodu.

Takto se Ragnarovi podařilo několik milovníků Chaosu poslat k jejich pánům. Jak padali, vyvolávali mezi svými bratry dole ještě větší zmatek. Když Ragnar viděl, že se blíží konec schodiště, sbalil se do kotoulu a překulil se na zem. Nepřestal přitom kolem sebe pálit a jeho nadlidské reflexy a instinkt mu umožnily zasáhnout ve více než polovině případů. Když se přestal kutálet, upustil vypůjčený bolter, opět tasil rotomeč a vrhl se do vřavy jako běsnící bůh války.

Čepel opisovala široké oblouky, sekala maso i kosti a zanechávala za sebou svíjející se raněné. Bolter pak dokončil práci. Pod kopanci obrněné nohy praskaly vazy. Ragnarovi zastřela zrak rudá mlha. Měl pocit, že se jeho nepřátelé pohybují strašlivě pomalu. Zpozoroval muže, který se zoufale snažil na něho namířit bolter, a klesl na kolena, aby se vyhnul střele. Vrhhl se na nejbližšího kacíře a použil ho jako živý štít. Cítil, jak se tělo muže zmítá, když ho trhají střely z bolteru. Pak mu smysly bystré jako zvířecí řekly, že už je mimo dostřel. Hodil ještě cukající se mrtvolou po střelci a sám se vrhl za ní.

Mutant s pistolí se pod nárazem těžkého těla svalil. V srstí zarostlém zvířecím obličejí se mu zračila panika. Kopanec do ruky s drápy zneškodnil bolter a následující sek rotomečem poslal kacíře do pekla.

Ragnara teď zcela ovládlo vražedné šílenství. Obrovskou silou bil kolem sebe nalevo napravo; zvuk rotomeče sekajícího maso mu sděloval, že každý úder znamená zásah. Ztratil pojem o čase a i o sobě samém, stal se z něho smrtící vír zkázy, který kosil mutanty se zuřivostí fenrické bouře. Smyslem jeho existence bylo zabíjení a pro ochranu svého života dělal něco, jen pokud mu to umožňovalo zabíjet víc. Od zbroje se mu odrazilo několik střel; nevšiml si jich. Několik zoufalých mutantů ho stihlo lehce poranit, než je poslal pozdravit jejich bohy. Neměl s nimi slitování.

Hnal se mezi přeživšími a sekal do odhalených těl, střelil do nich z bolteru z bezprostřední blízkosti. Cítil téměř božskou euforii. Uhýbal a proplétal se mezi údery rychlý jako blesk. Nic ho nedokáže zadržet, nic ho nezastaví.

Najednou kolem něj zavládlo ticho. Rozhlížel se po nové kořisti a viděl jen ležící raněné. Ti, kterým se podařilo utéci, už byli z dohledu. Stál a zhluboka dýchal, cenil zuby a ze zbroje i rotomeče mu kapala krev. Z hrdla se mu vydralo triumfální zavytí a vyvolalo v místnosti strašidelnou ozvěnu.

Zbytek jednotky vyrazil dolů za ním. Aenar už byl opět na nohou a dokázal se pohybovat bez pomoci. V nezraněné ruce nesl bolterovou pistoli a pravou držel ztuhle u boku. Za ním šli Sven, Torvald a Strybjorn. Průvod uzavíral Hakon. Aenar a Torvald na Ragnara hleděli s čímsi podobným úctě. Seržant se tvářil přísně, ale spokojeně. Sven se vesele šklebil.

„Zatracené peklo, Ragnare," řekl. „Taky jsi nám mohl něco nechat."

Ragnar si uvědomil, že střelba v dálce ustala. Znamenalo to, že Vlčí lord a jeho garda jsou mrtví, nebo že zvítězili? Zdálo se, že Hakon vycítil jeho otázku. Obcházeli mohutnou kovovou konstrukci zpátky ve směru, kde naposledy viděli vůdce své roty.

Když objevili bojiště, Ragnar viděl, že Vlčí garda způsobila ještě větší spoušť než on. Všude se váleli mrtví mutanti. Berek Hromová pěst seděl na hromadě mrtvol a zkoumal useknutou hlavu vůdce přívrženců Chaosu. Mutantův obličej připomínal spíše démona než člověka. Z čela mu vyrůstaly zakroucené beraní rohy. Uši bez lalůček byly zašpičatělé a ústa plná ostrých tesáků.

K energetickému jádru proniklo ještě několik dalších Vlčích jednotek a přidaly se nyní ke svému vůdci. Vysoko na kovových věžích připevňovali gardisté pomocí magnetů nálož.

Berek vzhlédl. „Právě včas, Hakone," řekl. „Už jsme tu skoro hotoví. Je čas vrátit se na Pěst."

Vlčí lord vstal a bez dalšího pohledu odhodil hlavu mutanta. Přehlédli shromážděné jednotky, jako by posuzoval míru jejich zranění. „Bylo to dobré, chlapi," řekl. „Ale tohle byla ta snazší část. Probojovat se sem nám trvalo dvacet sedm minut. Ale teď už známe cestu, takže myslím, že zpátky můžeme být za polovinu."

Podíval se nahoru a viděl, že jeho muži už jsou hotoví a slézají. „Máme patnáct minut na to, abychom se dostali zpátky na Pěst. Nenechte se zatáhnout do žádné přestřelky. Nenechávejte se unést zabíjením té kacířské havěti. Nezdržujte se kvůli kořisti. Russova pěst se stáhne přesně za patnáct minut od aktivování detonátorů. Vysílám signál. Jdeme!"

Berek stiskl tlačítko na hřbetě své obrněné pěsti. Ragnar zaslechl v komnetu podivný signál. Všichni věděli, že je čas vyrazit. Vlci se otočili jako jeden a utíkali od energetického jádra lodi odsouzené ke zkáze.

Ragnar se podíval na chronometr umístěný před očima systémy uloženými ve zbroji. Nyní byl nastavený na odpočítávání, bude odtikávat minuty a sekundy, dokud nálože nevybuchnou a neroztrhají křížník Chaosu na kusy. Třináct minut a dvacet šest sekund.

„Co se stane, když mutanti najdou ty zatracené nálože, co jsme tam nechali? Nemohou je deaktivovat?" funěl Sven vedle něho.

„Ne. Nejdřív musí zjistit, co jsme udělali. Pak budou muset najít všechny nálože. Jelikož jsou odstíněné, museli by je vidět - na senzorech se neobjeví. Pak je musí všechny deaktivovat. Pochybuji, že se to dá provést za zbývajících třináct minut nebo tak."

„V to doufejme, a taky doufejme, že se je nebudou pokoušet zneškodnit. To by nám připálilo zadek stejně jako nějaká zatracená léčka Chaosu!"

„Ty jsi dneska sám vtip, Svene."

„Někdo tu musí zatraceně zvednout morálku."

Ragnar se rozhlédl. Aenar byl trochu bledý a při běhu se mu pletly nohy. Možná ta rána byla horší, než vypadala.

„Jsi v pořádku?" zeptal se Ragnar. Aenar se slabě zašklebil.

„Bude v pořádku," řekl Hakon. „Jen mějte oči na stopkách a dávejte pozor na mutanty. Poslední, co chceme, je zůstat v tomhle kovovém bludišti, když bude Russova pěst odlétat."

„Ale seržante," namítl Sven, „my jsme Hvězdní vlci. Neměli bychom vyhledávat hrdinskou smrt?"

„Nechat se vyhodit do povětří není žádné hrdinství, chlapče. Hloupost, to ano. Hrdinství ne. Ne že bych očekával, že dokážeš poznat rozdíl."

Sven se vesele zašklebil. Nebýt jeho pachu, Ragnar by neřekl, že je Sven stejně nervózní jako on sám. Zepředu se k nim donesl hluk boje.

„Léčka!" řekl Hakon.

„Dobře, bude boj," řekl Sven.

Devět minut a čtyřicet pět sekund. Ragnar ztratil sekundu prohlížením mrtvol. Ležely všude, kacíři i několik Vlků. Mutanti byli podivná sebranka. Většina z nich vypadala normálně, až na to, že měli na těle boláky a vředy a vlasy jim vypadávaly po hrstech. Někteří měli šupiny nebo srst. Jiní připomínali spíš zvířata, s ptačími spáry místo rukou a nohou. Některým maso v obličejí tálo jako vosk.

Ragnar uviděl několik Vlků, kteří sbírali genové štěpy od padlých. Vrazili mrtvým do hrudi okované průbojníky, zakroutili objímkou na jejich konci a rozevřeli tak drapáky, jimiž vytrhli z hrudní dutiny malé vajíčko s chapadly. Sledoval, jak drapák obklopil genový štěp a nasál jej do stázové trubice, kterou si sběrač zavěsil na opasek. Další desítky sekund pryč, pomyslel si. Měli bychom si pospíšet.

Morgrim Stříbrný jazyk prolomil ticho v komnetu. Dostal se do sítě Chaosu a překládal rozkazy nepřátelských vůdců, které běžaly po žebříčku velení sem a tam.

„Většina mutantů pátrá na lodi po nás. Vypadá to, že v této oblasti jich moc není, protože si myslí, že jsme tudy už prošli. Ne - někdo hlásí, že nás tu zahlédli. Vypadá to, že jejich vůdce nařizuje vojákům, aby se sem vrátili. Myslím, že jim zatím nedošlo, co děláme. Zmátli jsme je."

„Podle toho, co jsem viděl, to nebylo nic těžkého," poznamenal Sven.

„Nepodceňuj je," řekl Ragnar. „Možná vypadají hloupě, ale jsou to zuřiví bojovníci. Když se to tak

vezme, jsou trochu jako ty."

„Ha, zatraceně ha ha!"

Osm minut a patnáct sekund.

„To nezvládneme," mumlal Aenar. „Nechte mě tady. Beze mě získáte trochu víc času."

„To neuděláme," řekl Hakon. Jenže Ragnarovi bylo jasné, že Aenar má pravdu. Postupovali pomaleji, než počítali. Hlídky Chaosu byly všude a každou chvíli mohli na některou z nich narazit. I kdyby mutanti neměli tušení, co se děje, dokázali by je zabít všechny prostě tím, že je zdrží v cestě. V téhle chvíli to s Berekovým plánem nevypadalo nejlíp.

Ragnar v duchu viděl, jak demoliční nálože vybuchují, trupem se valí obrovské žluté ohnivé koule a spalují všechno, co se jim dostane do cesty. Viděl, jak jeho život skončí v ohni, bolesti a hrůze. Zahnal tu myšlenku a soustředil se na přítomnost. Cítil mutanty někde vepředu. Spoutaná bestie v něm vyla touhou po krvi. Pokud má zemřít, chce s sebou vzít tolik nepřátel, kolik bude moci.

Ragnar se snažil ten impulz potlačit. Vrhout se po hlavě do boje mohlo být uspokojující, ale nezachránilo by je to. Bude lepší se střetu vyhnout, pokud těch mutantů není tak málo, že se skrz ně dá jednoduše proběhnout.

„Na křižovatce zahněte doprava," uslyšel Bereka. Pach kacířů šel zleva. Zdálo se, že Vlčí lord uvažuje stejně jako on. „A přidejte do kroku, nemáme na to celý den."

Ocelové pláty jim duněly pod nohama, jak se rozběhli rychleji. Pět minut a patnáct sekund.

„Myslíš, že lord Berek může deaktivovat ty bomby zatraceně stejným způsobem, jak je aktivoval?" zeptal se Sven nonšalantně. Ragnar měl dojem, že tuhle chodbu poznává, cítí jejich pach, jak tudy dřív někde blízko prošli.

„Proč? Uvažuješ snad o tom, že ho požádáš, aby odpočítávání na chvíli zastavil a ty sis mohl odpočinout?" odpověděl Ragnar a zavětral. Ano, určité tudy už procházeli. Jak daleko to ještě může být na Russovu pěsti? Zkontroloval si lokátor na zbroji. Signál říkal, že je to jen pět set metrů, ale se všemi těmi zatáčkami a oklikami kdo ví, jak dlouho jim to bude trvat?

„Možná, v tomhle závodě bych na poslední sprint mohl potřebovat veškerou sílu." Někde za nimi se ozvala střelba z bolteru.

„Máš větší věštecké schopnosti, než jsem si myslel," řekl Ragnar.

V komnetu se ozval signál.

+Tady je Hef. Vypadá to, že mutanti nás doženou, a je jich hodně. Touhle chodbou jich sem proudí několik stovek.+

Ragnar pohlédl na Svena. V jeho ošklivém obličejí bylo vidět zděšení. Hefova jednotka tvořila zadní voj. Jestliže se střetli s nepřáteli, pak nejsou příliš daleko. Možná se budou muset otočit a postavit se jim. Ragnarovi se opět objevila před očima představa žlutých plamenů letících chodbou.

+Potřebujete pomoc?+

Berekův hlas byl klidný a plný sebedůvěry i přes plochý zvuk komnetu. Stejně se mohl ptát, jestli chtějí pivo.

+Ne, lorde Bereku. Jsem si jistý, že tak na minutu je tu můžeme zadržet.+

I v komnetu Ragnar slyšel hvízdát kulky z bolteru. Slyšel bubnování palby, kterou na ně přechota odpověděla.

Bylo to zvláštní, protože o zlomek sekundy později zaslechl jako ozvěnu skutečný rachot střelby. Signály komnetu se přenášely rychleji než zvuk.

Chvíli poté se ozvaly výbuchy a smrtelné vytí Hvězdných vlků. Zdálo se, že Hefova jednotka dosáhla hrdinské smrti, po níž prahla. Ragnarovi probleskl hlavou další obraz, jak řítící se horda vyznavačů Chaosu smetá stranou Hefa a jeho ubohou hrstku Vlků, jako by tam ani nebyli. Zaplašil tu představu. Zvuky boje za nimi už utichaly.

Tři minuty a třicet sekund.

„To nevypadá dobře," řekl Sven a pohlédl na ruiny chodby kolem sebe. Někdo tu použil těžké zbraně. Část stropu ležela na zemi a zanechala v těch místech průlez stěží tak pro jednoho muže. Nedalo se říct, jak daleko to pokračuje nebo jestli se průlez zúží tak, že nebudou moci projít. Ragnar uvažoval, jestli by nestálo za to hledat alternativní cestu. Možná by se mohli obrátit a pokusit se najít jinou chodbu. Mysleli

si, že tohle bude snadné. Určitě to byla ta cesta, kterou přišli. Pachová stopa byla nezaměnitelná.

Rozhodnutí však nebylo na něm. Zbytek chodby už mizel v tmavém chřtánu. Za nimi byla jen Varigova jednotka. Vzdálený zvuk boje ustal. Ragnar cítil, že se mutanti neúprosně blíží.

„Pohyb, Ragnare!“ zavelel Hakon, pleskl Ragnara po rameni a přinutil ho kleknout. Ragnar na chvíli instinktivně vzdoroval, ale pak si uvědomil, že váháním dává v sázku nejen svůj život, ale ohrožuje i své kamarády. Padl na všechny čtyři a plazil se tunelem obloženým ocelí.

Dvě minuty. Při tom pomýšlení ho zamrazilo.

OSM

Ragnar se ponořil do tunelu z trosek. Okamžitě pocítil klaustrofobii, měl dojem, že se stěny na něj tlačí. Cítil, jak mu jejich ocelové objetí tiskne ramenní pláty zbroje. Před sebou zachytil uklidňující pach své smečky a dokázal rozeznat muže plazící se rychle k cíli. Za sebou slyšel Hakona, jak nahání zbytek vojáků do tunelu. Věděl, že seržant půjde až poslední.

Zdálky slyšel zvuky boje. Možná někteří ze zadního voje dosud žili a podařilo se jim překvapit útočníky. Silná exploze, jako by vybuchla hrst granátů najednou, do níž se mísilo smrtelné vytí Hvězdných vlků, mu potvrdila, že měl pravdu. Pak nastalo na jeden úder srdce ticho a po něm se ozval triumfální řev nepřitele. Pocit tmy a blížící se záhuby ještě zesílil.

Ragnar se plazil dál. Stěny se kolem něj zúžily a odíraly mu boky. Jako by se mu snažily zabránit v úniku. Věděl, že je to iracionální strach. Slyšel muže pohybující se před ním a někteří byli mnohem větší než on. Ale malý démon strachu mu v koutku mysli stále něco našeptával. Stěny byly nestabilní - co když se zřítí? Co když se už teď řítí? Uvízne v pasti a nebude moci dál. Vůbec se nebude moci pohnout a za minutu a třicet dva sekund celá loď vybuchne. Jedna jeho část chtěla prostě ztuhnout a schoulit se strachy, zakrýt si hlavu pažemi a čekat na nevyhnutelný konec.

Potlačil to a použil své myšlenky na boj se strachem, jako by to byl rotomeč a hrůza byla nestvůra. I když se stěny řítí, musí lézt dál. To byl jediný způsob, jak se odsud dostat. Císař mu nepomůže, pokud si nepomůže sám. Je třeba se hýbat, ne krčít. Není zbabělec. Pokud selže, odsoudí k záhubě nejen sebe, ale i své bratry.

Nikdy dřív necítil nic podobného této drásavé klaustrofobické hrůze. Možná to bylo proto, že tunel byl tak temný, vlhký a úzký; možná tím, že byli na cizácké lodi. Nebo tím, že je tlačil čas neustále odtikávající smrt. A možná to byla trhlina v jeho psychice, kterou neodhalili v Morkaiově bráně, nebo vznikla při přeměně ve Hvězdného vlka. Možná to byla kombinace všech těchto faktorů. Věděl, že to, co dělá teď, je mnohem těžší než všechny boje s mutanty.

Donutil se plazit dál, posouvat jednu ruku před druhou. Nevšimal si zrychlujícího se srdečního tepu a potu na čele.

Jedna minuta a deset sekund.

Najednou se před ním objevilo světlo. Slyšel tiché pohyby mužů, kteří se zvedali na nohy a sotva se narovnali, dali se do běhu. Posledních pár metrů překlenul prakticky jediným skokem a vynořil se v polokleku na světlo. Vyrazil směrem k přívětivě domáckému průlezu na Russovu pěst.

Třicet sekund.

Všude kolem cítil známé pachy lodi jejich roty.

Dvacet kroků stačilo, aby se tam dostal. Proskočil průlezem a ohlédl se přes rameno na Svena a Torvalda, kteří běželi a podírali přitom vrávorajícího Aenara. Seržant Hakon a Varigova jednotka se už také blížili. Slyšel, jak Berek křičí do komnetu a vydává rozkazy k odpojení. Velké dveře na přídi se začaly zavírat. Ragnar chtěl vykřiknout „Ne!“. Připadalo mu nespravedlivé, aby byli ostatní teď odříznuti. Chtěl se pokusit zadržet dveře holýma rukama, ale věděl, že ani jeho nadlidská síla podpořená hydraulickými systémy zbroje by na to nestačila.

Pak byl Sven s ostatními najednou uvnitř. Seržant Varig byl poslední, proskočil mezerou širokou jen tak, aby mohl projít, jež se za ním okamžitě zabouchla. Byl si podivně vědom suverénního rozhodnutí,

kteřé Berek učinil, když vydal rozkaz. Vlčí lord ponechal právě dost času a ani o okamžik víc, aby mohl zbytek jednotky projít. Co kdyby se něco pokazilo? uvažoval Ragnar. Ale nestalo se nic, pochválen buď Císař.

Ozval se skřípavý, trhavý zvuk. Russova pěst se zachvěla a roztrásla, jako by ji sevřel nějaký obrovský démonický spár. Ragnarovu mysl zaplavil strach. Co když jsou v pasti? Co když se Pěst nedokáže odpoutat? Co když ji síla, jíž se snaží odpojit od lodi mutantů, rozerve? Pak nezbude než se modlit.

Dvacet sekund.

Přitiskl tvář k průzoru a vyhlédl ven. V první chvíli viděl jen mlhu. Kapky vlhkosti se srážely a tuhly, pak mizely. Viděl, že nepřátelská loď už zůstala asi sto metrů za nimi.

Deset sekund.

Jsou už dost daleko, nebo je výbuch zasáhne? Co když nálože selžou? Co když loď Chaosu nebude zničena?

V těchto myšlenkách vytušil zbytky hrůzy vyvolané klaustrofobií. Věděl, že teď nemůže nic dělat; pokud přijde smrt, může se jí jen postavit čelem jako pravý syn Fenrisu. Vyhnal přízraky ze své mysli a sledoval zmenšující se plavidlo. Všiml si obrovské díry v trupu, kterou způsobil náraz Russovy pěsti.

Pět sekund.

Jak se vzdalovali rychleji a rychleji, Ragnar si uvědomil, že ve srovnání s celkovou velikostí nepřátelského křižníku nebyla díra po nárazu nijak velká. Loď Chaosu vypadala jako plovoucí ledovec, nezničitelná hora pancéřové oceli. Viděl střelecké věže ježící se těžkými zbraněmi, které se začínaly zaměřovat na Russovu pěst. Od odchodu na věčnost je dělily jen okamžiky.

Čas se zpomalil. Napětí bylo téměř nesnesitelné. Bylo to jako závod o to, jestli o jejich osudu rozhodnou zbraně kacířů nebo výbuch energetického jádra. Ragnar potlačil touhu zavřít oči a modlit se k Císaři. Ať už se stane cokoli, chtěl to vidět.

Čtyři sekundy.

Viděl, jak podtlak vytahuje do vesmíru humanoidní postavy. Oči jim vylézaly z důlků. Ústa se otevírala v němém řevu vzteku a hrůzy. Když se Russova pěst odpojila od křižníku, nechala v jeho stěně zející díru. Nastala dekomprese. Vzduch byl vysáván do vzduchoprázdna a všechno, co nebylo přivázané, šlo s ním, což zahrnovalo i veškerou posádku z poškozené oblasti. V lodi se už nepochybně uzavřely všechny vzduchotěsné přepážky.

Tři sekundy.

Jedna z největších střeleckých věží mířila přímo na Russovu pěst. Byla to Ragnarova fantazie nebo byla v hlavní zbraně opravdu vidět pekelná záře? Cítil, jak se loď při zrychlujícím se odletu zakymácela.

Dvě sekundy.

Nebyla to jeho fantazie. Ten ďábelský zbraňový systém byl aktivován a mířil na ně. Věděl, že loď Hvězdných vlků v takhle poškozeném stavu nemůže přímý zásah z takové blízkosti vydržet. Vycenil zuby a z úst se mu vydralo vlčí zavrčení plné vzdoru. Kolem sebe cítil zuřivost a pevně ovládaný strach svých bratří-spolubojovníků.

Jedna sekunda.

Russova pěst se naklonila, jak pilot zahájil úhybný manévr. Mohutný energetický paprsek proťal temnotu vesmíru. Minul je o několik metrů, ve vesmírném měřítku vlastně jen o vlasek. Ragnar upíral zrak do tmy a celé tělo měl napjaté v očekávání exploze. Pokud mohl říct, zatím se nedělo nic. Selhaly demoliční nálože? Byla nějaká chyba v časovači? Že by mutantí nálože objevili a navzdory veškerému očekávání je zneškodnili? Co přijde teď?

Jejich loď byla poškozená a vznášela se přímo před hlavními mnohem silnějšího protivníka. Je záležitostí několika sekund, než střelci poopraví kurz palby, a pak si ničivé energetické paprsky pohrají s Russovou pěstí a vysají z ní veškerý život. Zdálo se, že všechna jejich práce byla k ničemu. Raději měli zůstat na palubě křižníku Chaosu a zemřít v boji jako hrdinové. Tady budou rozmáčknuti jako štěnice. Jejich smrt nebude mít žádný smysl.

Náhle se zdálo, že se vnější obrysy lodi Chaosu zvětšily. Z každého otvoru, střelecké věže, průzoru, brány a slabšího místa vytryskly obrovské proudy plazmy. Pomalé nadouvání lodi pokračovalo. Bylo to jako sledovat nafukování prasečí kůže, než praskne. Obrovská kovová konstrukce se začínala kroutit a

bortit. Celý proces se zrychloval, do vesmíru začaly odlétat kusy trupu a bylo vidět ohnivé peklo uvnitř. Ragnar měl dojem, že viděl, jak se několik humanoidních postav vypařilo, ale to mohla být jen jeho fantazie.

Exploze přicházely stále rychleji po sobě a byly stále silnější, až se spojily do jednoho obrovského kataklyzmatického a konečného výbuchu. Nepřátelská loď zmizela, pohlcena ohnivou koulí jasnější než slunce. Celá akce byla ještě děsivější vzhledem k tichu, v němž probíhala. Ragnar napůl očekával, že se Russova pěst rozkývá ve zpětném nárazu, že uslyší, jak o boky lodi rachotí déšť trosek, ale už byli příliš daleko. Podvědomě se přikrčil v očekávání zahřmění exploze, ale pak si uvědomil, jak je to hloupé. Ve vzduchoprázdném vesmíru nedoprovázelo ani smrt tak veliké lodi nic víc než ticho. Uvědomil si, že zadržel dech. Ticho v nalodovacím prostoru bylo stejné jako to venku. A pak uslyšel hlas Bereka Hromové pěsti.

„Zapálili jsme našim bratřím důstojnou pohřební hranici, co říkáte?“

Řev Hvězdných vlků byl ohlušující. Ragnar se připojil, aby dal průchod radosti, úlevě i zadržované zuřivosti a smutku. Uvědomil si, že ho Sven plácá po zádech a seržanta Hakona zvedla jednotka na ramena a vyhazuje jej do vzduchu.

„Zatraceně jsme to dokázali!“ řval Sven a Ragnar jej mohl jedině souhlasně plácnout po rameni.

„Ticho!“ křikl Berek a všichni okamžitě zmlkli a obrátili zrak ke svému veliteli. Ten zaujal postoj s rukou na uchu; očividně naslouchal hlasu přicházejícímu z komnetu. Dvakrát kývl hlavou a pak se zašklebil.

„Zdá se, že jsme nebyli při naší misi jediní úspěšní. Přidala se k nám vojska imperiální Velké křížové výpravy. Veškerá chátra Chaosu byla vyhnána. Dnes jsme zvítězili.“

Tentokrát byly ovace ještě hlasitější než prve. Vlčí garda si zvedla Bereka na ramena, takže stál s rozkročenýma nohama na ramenních plátech dvou nejmocnějších válečníků a vypadal přitom stejně uvolněně, jako by stál na kovové palubě lodi. Ragnar si uvědomoval, že účelem téhle pózy je udělat dojem, ale nevadilo mu to. Berek se předvedl jako úctyhodný a úspěšný vůdce. To ho opravňovalo mít jisté slabůstky.

Nyní vůdce válečníků gestem požádal o ticho. „Je čas pozvednout korbel a připít našim mrtvým bratřím. To chce pivo!“

Třetí výbuch řevu byl nejhlasitější.

„Tohle je zatracený život!“ řekl Sven a hodil do sebe další korbel piva. „Dali jsme těm mutantům co proto. I když musím přiznat, že občas jsem pochyboval...“

Ragnar se podíval na přítele pozorněji a napadlo ho, jestli z něho nemluví pivo. Tohle byl čistý fenriský ležák obsahující kořen zvrhlíku - bylinu, jež potlačovala schopnost Hvězdných vlků metabolizovat jedy včetně alkoholu a umožňovala jim se opít. Svenovi se vůbec nepodobalo, že by si připouštěl nějaké pochybnosti nebo se byť jen přiznal k něčemu tak slabošskému, jako je přemýšlení.

„Po pravdě řečeno, občas jsem se cítil stejně. Zpáteční cestu jsme si odtamtud museli doslova prosekat!“

„No, díky Russovi, že tenhle Vlčí lord věděl zatraceně lépe, co dělá, než my.“

„Na to se napiju,“ řekl Ragnar a proměnil slova v čin. „Na první misi v tomhle tažení to šlo pěkně.“

„Jo, je to tak. Víš, že to bylo moje první vylodění?“

„I moje, pokud nepočítáš ten vesmírný vrak na Koriolisu.“

„Myslím loď vedle lodi, meč na meč, přímo do vřavy, ty idiote. Ten vrak si pamatuji také. Kdo by mohl zapomenout na ty genolupiče?“

Ragnar viděl, že se na ně Aenar dívá s vykulenýma očima. Torvald se tvářil nevyzpytatelně, ale podle jeho pachu by Ragnar řekl, že to zapůsobilo i na něho a visí na každém slově.

„Vy jste bojovali s genolupiči?“ zeptal se Aenar.

„Ne - šli jsme k nim, vroucně jsme je objali a přátelsky je pozdravili,“ řekl Sven a zmlkl, aby se znovu napil piva. „Samozřejmě jsme s nimi bojovali, ty kluku pitomá! Co jiného jsme měli dělat?“

„Já jenom... vy jste je opravdu viděli a byli jste i na vesmírném vraku?“

„Ty jsi neposlouchal Svenovo vychloubání v Tesáku?“ zeptal se Ragnar nikoli nelaskavě. Po pivu se

zklidnil.

„Nemyslím, že bych ho o tom slyšel vyprávět.“

Ragnar se zamyslel. Když o tom tak uvažoval, vlastně opravdu neslyšel Svena o tomhle mluvit před ostatními. Možná to nebylo až tak divné. Cesta na vesmírný vrak i celá výprava za eldarským talismanem všechny zúčastněné hluboce ovlivnila. Nebylo to nic, o čem by mluvili s lidmi, kteří tam nebyli. Na to tam bylo příliš mnoho mrtvých a příliš mnoho podivností. Nyní však pod vlivem piva a srdečného přátelství založeného na skutečnosti, že šli do akce spolu a přežili, viděl vše v jiném světle.

Nechal Svena vyprávět celý příběh, jen občas opravil některé všechny meze přesahující lži o jeho statečnosti v boji. Nechápal, jak někdo může Svenovi uvěřit, že zabil v jediném střetu dvacet genolupičů, ale Aenar mu to očividně spolkl i s navijákem a Torvald přinejmenším naslouchal s vážnou tváří.

Ragnar hleděl do piva. Vzpomínal si, jak v boji podlehl ochromení a Sven ho zachránil. Byla to jeho tajná hanba, o které se nikomu nezminil, ale teď hrozilo, že by Sven nemusel udržet jazyk za zuby. To mu připomnělo, jak málem ztuhl v zasypaném tunelu na lodi mutantů. Zamyslel se tak hluboce, že si ani nevšiml, že Sven dovyprávěl. Probralo ho až rýpnutí loktem do žeber.

„Jsi v pořádku? Jsi zelený jak sedma. Já jsem vždycky zatraceně věděl, že v sobě neudržíš ani to mizerné pivo.“

Ragnar se rozhlédl a zjistil, že Aenar s Torvaldem šli pro další pití. „Jen jsem si vzpomněl na ten boj,“ namítl skoro omluvně.

„A že byl zatraceně dobrý.“

Ragnar si uvědomil, že se Svenem se nedá mluvit o obavách a pochybnostech, i když je to dobrý přítel. Bude muset počkat na jindy. Možná až příště uvidí Raneka, Vlčího kněze. Koneckonců poslouchat zpovědi bylo součástí jeho povinností. Nebylo to poprvé, kdy Ragnar seděl mezi přáteli, spolubojovníky a členy smečky a cítil se sám. Proč? Jak je to možné, že se takhle cítí, zatímco ostatní popíjejí pivo a hlasitě zpívají? Podíval se k vyvýšenému stolu, kde seděl Berek obklopený Vlčí gardou, usmíval se, vtipkoval a zdál se být naprosto uvolněný. Cítí se někdy Vlčí lord stejně jako já? pomyslel si Ragnar. Dost o tom pochyboval.

Přejel očima na pochmurný a zjizvený obličej seržanta Hakona. Viděl, že se na něho starý válečník zamýšleně dívá a rád by věděl, jak dlouho. Někdy se mu zdálo, že mu Hakon téměř čte myšlenky. Doufal, že si nepřečetl i tyhle nebo tu černou náladu, kterou probouzely. Podíval se jinam a uviděl Aenara a Torvalda, jak se vracejí s několika dalšími korbeli v každé ruce.

Natáhl se a vzal si jeden. Obrátil jej do sebe a doufal, že pivo tu bezútěšnou náladu zažene. Aenar třáskl se zbývajícími korbeli o stůl.

„Tohle pivo vám dlužím za záchranu života,“ pronesl s opileckou vážností.

„Nic mi nedlužíš,“ řekl Ragnar. „Byla to moje povinnost k mému druhovi Hvězdnému vlku.“

Ta slova mu zněla poněkud prázdně, ale zdálo se, že ostatní si toho nevšimli.

„Pro mě to tedy něco znamenalo,“ řekl Aenar. „Dlužím ti víc než tohle pivo a taky na to nezapomenu.“

Sven si hlasitě říhl. Ragnar se na něho podíval a zasmál se.

„Nikdy jsem neviděl nikoho bojovat tak jako Ragnara proti těm mutantům, kteří nám stáli v cestě,“ řekl Aenar. „Bylo to jako sledovat berserkra ze starých ság.“

Ragnar se nad tím zamyslel. Tohle byl další zdroj jeho mizerné nálady. Byl berserk? Nemyslel si, že by ho to těšilo. Ve starých příbězích měli takoví válečníci vždycky temný osud vyvolaný jejich nenasytnou touhou po boji. Vůbec si nebyl jistý, že by chtěl být jako oni.

„Napijme se,“ řekl Sven. „Když má Ragnar tuhle náladu, dokázal by udělat z vesnického jarmarku pohřeb.“

DEVĚT

„Vypadá to, že brzy uvidíme ten zatracený Garm,“ řekl Sven a zadíval se na šachovnici.

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se Ragnar, který zvažoval další tah. Aenarova ruka se vznášela nad jeho

dračí lodí a chtěla s ní pohnout, aby pak sebrala některé Ragnarovy nevolníky, kteří byli moc vepředu. Opravdu padne do tak průhledné pasti? Mladík byl lepší hráč, než vypadal, i když zdaleka ne tak dobrý jako Torvald nebo sám Ragnar. „Totéž říkáš už týden.“

Sven zašilhal na figurky. „Nepřeskočíš tohoto nevolníka a nevezmeš si ty tři figurky za ním?“ zeptal se nevinně Aenara.

„Hrajeme šachy, ne dámu,“ řekl Aenar, odtáhl ruku z šachovnice a zamyšleně se na ni zamračil.

„Můj klan na Fenrisu šachy nikdy nehrál. Dáma je hra mužů.“

„To je legrační,“ řekl Ragnar. „Myslel jsem, že je pro lidi, co jsou moc hloupí na to, aby porozuměli šachu. A tys mi neodpověděl na otázku. Co tě vede k tomu, že nás brzy vyloží na Garmu?“

„Mluvil jsem s posádkou.“

„To my všichni. Nezdálo se mi, že vědí víc než my.“

„Neplet' se,“ řekl Sven. Široce se zašklebil. „Někteří vědí víc než ostatní. Jako my.“

„A někteří z nás, jako ty, vědí méně než ostatní, protože nemají v hlavě žádný mozek.“

Aenar sledoval tu komedii s obavami, jako by si opravdu myslel, že by mohlo dojít na rány. To dokazuje, jaký je to pořád zelenáč, pomyslel si Ragnar. Kdyby na Fenrisu dva válečníci z různých klanů spolu mluvili tak jako on před chvílí se Svenem, za chvíli by opravdu došlo k souboji. Aenarovi zřejmě nedocházelo, že oni dva si hašteřením krátí čas stejně jako hrou v šachy.

„Možná by ses měl soustředit na hru,“ navrhl Ragnar. „Už máš o pevnost a nevolníka méně.“

Pak obrátil pozornost zpátky na Svena, který vypadal potěšené jako kočka, co spolkla ptáčka. „No, tak s kým jsi mluvil?“

„S Tremontem, Navigátorčiným učněm.“

„Není to její učeň. Za prvé, patří k naší flotile a je to člověk z Fenrisu. Za druhé, nemá třetí oko.“

„Tak co?“

„Občas uvažuji, jestli ti to, co ti výukové stroje nalily do mozku, z něj zas nevyteklo, ale pak si vzpomenu, že nejdřív bys musel mít mozek.“

„Ha, zatraceně ha ha! Kdyby ses obtěžoval počkat, až to dořeknu, slyšel bys mě říkat, že ať je, co je, ví, co se děje. Je pořád na velitelském můstku. Slyší, co senzověštcí vidí ve vědeckých přístrojích, protože pak podávají zprávy. A řekl mi, že jsme se probili nepřátelskou flotilou a během několika hodin se dostaneme na orbitu Garmu. Proto před dvěma hodinami zažehli ty velké stroje.“

Ragnar zvažoval Svenova slova. Zněla mu dost pravděpodobně a odpovídala faktům. Nebojím prostě jen chtěl věřit.

Stejně jako zbytek roty měl už dost toho, jak jsou na lodi namačkaní. Po vzrušení bitvy s mutanty bylo posledních několik dnů antiklimatických.

„Dnes ráno jsem slyšel u snídaně něco zajímavého,“ řekl Aenar. Ruka se mu opět vznášela nad dračí lodí. Ragnar nedokázal uvěřit, že unikl z tak očividné pasti.

„Hodláš toho nevolníka přeskočit?“ zeptal se Sven.

„Co jsi slyšel?“ naléhal Ragnar.

„Slyšel jsem, že Velký vlk poslal dvacet čtyři Vlků jako nevolníky k Navigátorům na oplátku za jejich služby.“

„Cože?“ Ragnar se málem rozesmál. To znělo absurdně. Žádný Velký vlk by něco takového neudělal. Došlo by k povstání, kdyby něco takového jen naznačil. Sven se smál.

„Vypadá to, že tě Strybjorn nebo někdo jiný zase dostal,“ řekl Ragnar.

Aenar vzhlédl. „Zase?“ zeptal se.

„Jako tehdy, když ti řekl, že nové Krvavé spáry musí vyleštit zbroj Vlka, který byl zasvěcen přinejmenším rok před ním.“

„Chceš říct, že nemusí?“

Sven si povzdechl. „A to Ragnar říká, že já jsem tupec.“

„Ne - vím, že jsi,“ utrousil Ragnar. „Ale kde jsi slyšel tenhle nesmysl o nevolnících a Navigátorech?“

„Od Svenova přítele Tremonta.“

„Nikdy jsem neřekl, že je to můj přítel.“

„Co přesně ti řekl?“

„Že vždycky, když zvolí nového Velkého vlka, musí poslat dva tucty Hvězdných vlků na Belisaria jako splátku nějakého pradávného dluhu.“

„To nemůže být pravda,“ řekl Ragnar.

„Je to pravda,“ potvrdil přicházející seržant Hakon. „Alespoň částečně.“

„Jak to?“

„Stejně jako všichni ostatní potřebuje naše kapitula Navigátory, aby vedli naše lodi nehmotou. Kdybychom je neměli, museli bychom skákat naslepo.“

Počkal, až jim jeho slova dojdou. Všichni přesně věděli, co to znamená. Skákat nehmotou naslepo znamenalo velkou šanci se z ní nikdy nevynořit. Jedině Navigátoři ovládali umění provést lodi nicotou a dostat je bezpečně na druhou stranu. Ale i oni někdy dělali chyby. Ragnar to věděl, protože mu tuto vědomost uložily výukové stroje do mozku, ale teď viděl, že ji nikdy plně nepřijal ani nedomýšlel důsledky. Prostě předpokládal, že Navigátoři přísahali, že budou celé generace sloužit kapitule stejně jako posádky lodí. Když o tom tak přemýšlel, došlo mu, kde v úvaze udělal chybu.

Probral si fakta, která mu daly výukové stroje k dispozici. Navigátoři byli stejně jedineční jako Hvězdná pěchota. Jejich původ spadá do doby před Impériem. Byli nadáni neobyčejnou mocí - psychickým talentem - kterou měli jen oni. Císař a jeho primarchové měli tento dar také, ale primarchové už dávno zmizeli a Císař je uvězněn v trůnu, který mu dává život. Navigátoři postupně ovládli všechny obchodní a vojenské cesty uvnitř Impéria. Nebýt toho, že jsou rozděleni do mnoha vzájemně nepřátelských rodů, drželi by lidské říše ve smrtícím stisku.

Ta myšlenka vzbudila v Ragnarovi obavy. Bylo hezké mít Hvězdnou pěchotu, ale není k ničemu, pokud se kapituly nedostanou na jiné světy, kam byly povolány nebo kam chtějí cestovat. Ragnar si uvědomil, že je možné mít sílu i beze zbraně.

Navis nobilitae zbohatli díky tomu, že převzali kontrolu nad cestami vesmírem. Byli mocnější, než si kterákoli planetární vláda dokáže představit. Bez nich by celé Impérium i Adeptus astartes byli bezmocní.

„Opravdu Velký vlk posílá lidi jako daň Navigátorům?“ zeptal se Ragnar.

„Samozřejmě že ne,“ řekl Hakon pohrdavě. „Tak hloupá slova nejsou hodná Hvězdného vlka. Ten příběh je starý a spletitý, pochází z doby ještě před založením Císařství. Spojenectví s Belisariovým rodem Navigátorů dohodl sám Russ...“

„Spojenectví,“ řekl Sven. Jeho tón naznačoval, že tento fakt je pro něho mnohem přijatelnější a pochopitelnější stejně jako pro Ragnara.

„Ano. Taková je mezi námi smlouva. Oni nám poskytnou prostředky pro plavbu lodí mezi hvězdami. Na oplátku my poskytujeme celestarchovi Belisaria tělesnou stráž.“

Tohle znělo poctivě. Tak neocenitelné služby, jaké poskytují Navigátoři, musejí být vyváženy službou Hvězdných vlků.

„Navigátoři přísahali, že budou poslouchat Velkého vlka tak, jak by poslouchali svého vládce. Vlci na oplátku uznávají celestarchu jako svého vůdce, a pokud je to třeba, chrání ho svým životem.“

„Tuhle zatracenou věc nám nikdo nikdy neřekl,“ bručel Sven.

„Až bude mít Logan Grimnar pocit, že potřebuje probrat záležitosti kapituly s Krvavými spáry, nepochybně pro tebe pošle,“ odsekl Hakon kousavě.

„Myslím, že Sven chtěl říct, že tohle nás výukové stroje neučily,“ snažil se Ragnar vytáhnout přítele z ohně. Svenův výraz Ragnarovi naznačil, že nic takového tím nemyslel, ale držel ústa zavřená. Hakon se na něho podíval.

„Ty stroje jsou staré a nikdo, ani Železní kněží, přesně nerozumí tomu, jak pracují. Mají naučit mariňáky to, co potřebují. Nemohou vám zaplnit hlavu hromadami detailů z historie kapituly. Ani Svenova hlava není tak prázdná, aby se tam vešlo všechno. A občas se vyskytnou mezery; přenos vědomostí není dokonalý. Proto jsou tu lidé jako já, abychom vás naučili to, co stroje vynechaly.“

Ragnar o tom chvíli uvažoval. Uznal, že seržantova slova znějí rozumně. O tomhle problému nikdy dřív nepřemýšlel. Nikdy nezjistí, jestli výukové stroje nevynechaly nějakou důležitou informaci, dokud nebude příliš pozdě. Nemohl si zkontrolovat, jestli tam něco nechybí. Jak by také mohl? Většina toho, co věděl, pocházela od samotných strojů.

Hakonovi zrudlo chřípí. Zdálo se, že opět čte Ragnarovy myšlenky.

Ragnar uvažoval, jestli bude schopen číst tak přesně myšlenky, pocity a nálady svých druhů jen podle samotného pachu, až bude tak starý jako seržant. Možná že Hakonova schopnost byla spíše důsledkem věku a moudrosti než vnímavosti smyslů.

„Ty znalosti tam někde jsou," řekl Hakon, „ale je to jako svitek zanechaný na polici v knihovně, ne jako báseň přednášená skaldem. Pokud si svitek nepřčtete, jak se dozvíte jeho obsah? A někdy jsou potíže s přenosem znalostí. Ty pak leží léta neaktivní, než jsou plně asimilovány. Mozek je zvláštní věc."

„Svenův určitě," řekl Ragnar, a když viděl seržantův výraz, přál si, aby tak nejasně nevtipkoval. Hakon dnes projevoval neobvyklou sdílnost místo své typické uzavřenosti.

„Zapomeň na můj mozek a ten hovor o strojích. Co se děje s těmi hrdiny, kteří jdou k Navigátorům?"

„Nepochybně to zjistíte, jestli to někdy budete potřebovat vědět," řekl Hakon.

„Chcete tím říct, že nevíte?"

Hakon pokrčil rameny. „Kdo říká, že to jsou hrdinové?"

Sven na chvíli zmlkl, když to zvažoval. Ragnar chtěl položit další otázku, ale Aenar si vybral tuto chvíli, aby položil šachovou figurku a zeptal se sám.

„Kdy přistaneme na Garmu?"

„Nyní jsme na orbitě nad tímto světem, což byste zjistili, kdybyste byli ochotni podívat se průzorem ven," řekl seržant. „Hádám, že na povrch půjdeme během několika hodin. Velký vlk nebude chtít plýtvat časem, když jde o znovuzískání Russova kopí nebo osvobození svatyně z rukou zločinců. A musíme posbírat genové štěpy našich bratří."

„Genové štěpy našich bratří?" zakoktal Sven.

„Ano, snad si nemyslíš, že bychom nechali nejposvátnější svatyni mimo Fenris nechráněnou?"

„Myslel bych, že pár Vlků je až dost," řekl Ragnar ostře. „Císař pro nás má určitě na práci důležitější věci, než je hlídání svatyní."

„Je tam základna, Ragnare. Tranzitní tábor. Mezistanice. Garm je důležitá křižovatka a obchodní trasa. Opravujeme tady lodě, naše jednotky tu odpočívají a zotavují se. Velel tomu jeden můj starý přítel, Jurgen Bílá hřiva."

Ze seržantova tónu Ragnar usoudil, že nepředpokládá, že je jeho přítel ještě naživu.

„Jestli je mrtvý, tak ho zatraceně pomstíme," prohlásil Sven.

„No, to ano," řekl seržant zasmušile. Ragnar se na něho podíval. Takového ho neznal. Seržant měl poráženeckou náladu. Ragnarovi se vybavily příběhy o mužích, kteří zatrpkli a vykročili vstříc neodvratné zkáze. Otrásl se a doufal, že to není předtucha.

Dveře se otevřely. Stál v nich Morgrim Stříbrný jazyk. Řekl tiše a autoritativně. „Ragnare, máš jít se mnou. Promluví si s tebou Vlčí lord."

Ragnar následoval skalda kovovými chodbami hvězdné lodi a uvažoval, co se děje. Morgrimova tvář byla bez výrazu a neposkytla mu žádné vodítko. Když se pokusil J zeptat, zpěvák ho odbyl, ne hrubě, ale jako člověk, který má v hlavě jiné věci. Kdyby to byl jeho druh z Krvavého spáru, mohl by na něho Ragnar naléhat, ale tenhle muž patřil k Vlčí gardě a takové člověk neobtěžuje řečmi, když k tomu není vyzván.

Ragnar jen doufal, že ho nepostihne nic zlého. Možná že tón, který Ragnar použil, když Vlčí garda padla na lodi Chaosu do léčky, byl pro ješitnost Bereka Hromovou pěst příliš velké sousto. Možná si ho teď zavola, aby mu to spočítal. Ragnar se snažil zahnat tyto myšlenky jako hloupé. Pro tak slavného bojovníka, jako je Berek, by nebylo čestné bojovat s Krvavým spárem a se svými stoupenci se Vlčí lord rval jen při velmi vzácných příležitostech. Ten nápad byl prostě směšný.

Přesto byl nervózní. Vlčí lord nevěnoval svou pozornost pouhému Krvavému spáru každý den. Možná chtěl Ragnara odměnit. Třeba ho chtěl konečně povýšit na Šedého lovce. Ragnarovi při tom pomyslení poskočilo srdce. Pokud by to tak bylo, pak by byl celé generace zpátky nejmladším Krvavým spárem, který byl povýšen tak rychle. ^ Rychle sám sebe přesvědčil, aby si nedělal plané naděje. Na takové povýšení je opravdu příliš mladý. Proč by právě on měl být vybrán ze všech ostatních?

Minuli dva důstojníky z lodní posádky v honosných šedých tunikách s obrazem vlčí hlavy nad hromovou pěstí na hrudi. Bezmyšlenkovitě mužům zasalutovali a pokračovali v cestě. Ragnar si uvědomil,

že se ocitl v části lodi, kterou nikdy dřív nenavštívil - v prostorách určených pro velitele roty a jeho Vlčí gardu.

Napadla ho strašlivá myšlenka - možná si všiml jeho zbabělosti? Možná že jeho strach před vstupem do zavalené chodby neušel pozornosti Vlčího lorda. Možná bude za tento nedostatek potrestán nebo zesměšněn nebo... ale tohle bylo také směšné. Zhluboka se nadechl a pokusil se uklidnit. Ať už mu Berek Hromová pěst chce cokoli, brzy se to vyjasní. Prostě jen musí ještě chvíli počkat a zjistit to.

Vešli do dlouhé, úzké místnosti, v níž Vlčí garda pracovala na svých pancířích typu Terminátor. Ragnar by si přál, aby se tu Morgrim na chvíli zastavil; chtěl si prohlédnout tyto prastaré artefakty, k nimž všichni chovali úctu. Teď se k nim poprvé dostal tak blízko. Stejně jako ostatní mladí Hvězdní vlci toužil jednou nosit právě takové. Jen nejlepší z nejlepších, nejdůvěryhodnější a nejschopnější z družiny Vlčího lorda dosahovali takových výšin.

Takhle stačil pověstnou zbroj jen zahlédnout. Byla mnohem větší než běžný pancíř pěšáků, poháněly ji nejvýkonnější hydraulické systémy a byla opatřena úchyty na těžké zbraně.

Ragnar ucítil starý keramit a povlak technických maziv vyrobených před desítkami tisíc let. Moc, která z toho čísel, jej málem přemohla. Srdce mu naplnila čistá úcta.

Přesto ho ale napadlo, že bard možná dostal příkaz, aby ho vedl právě tudy. Berek často dělal věci na efekt a dokázal by pro něho zinscenovat podobné představení, aby vyvolal ten správný dojem. Ragnar si opět pomyslel, že je to směšné. Berek byl Vlčí lord. Nepotřeboval provádět něco takového, aby zapůsobil na řadový Krvavý spár. Ragnar v duchu zaváhal. To byla sice pravda, ale Berek byl také skvělý vůdce a dokázal zajít daleko, aby si získal věrnost a respekt svých jednotek. Tohle mohlo jen dokazovat, jakou pozornost věnuje i maličkostem.

Ragnar se přinutil uvolnit. Rád by věděl, proč vybrali jeho, a ne Svena nebo kohokoli jiného. Možná není žádná výjimka. Možná se chce Berek setkat s každým zvlášť. Pocítil zklamání, ale zároveň ho to uklidnilo. Jedna jeho část chtěla, aby byl vyvolený a lišil se od ostatních členů smečky. Druhá jeho část se kvůli tomu cítila provinile, jako by zrazoval své přátele a druhy v boji. No, ať už se jednalo o cokoli, stejně s tím nemohl nic dělat. Rozhodování šlo mimo něj.

Vešli do další velké místnosti. Její vybavení bylo hodně drahé. Stěny pokrývaly dřevěné desky, mohutné trámy dodávaly iluzi podepřeného stropu. V jednom rohu hořel oheň, nebo spíše tam blikala holosférická iluze. Uprostřed stál velký stůl postavený na kozách a kolem něj byly rozestavěné židle vyřezané ze skutečného dřeva. V jednom rohu byl připravený soudek piva. Na stěnách visely různé potřhané prapory - kořist získaná na stovkách bojišť stovek světů. Nebýt jich, tato místnost by se nijak zvlášť nelišila od sálu kteréhokoli bohatého pána na ostrovech Fenrisu.

Na trůnu stojícím na vyvýšeném stupínku na konci místnosti seděl Berek Hromová pěst. Vedle něj stál Mikal Stenmark a ještě jeden člen Vlčí gardy. Berekova lví hlava byla skloněná a podepíral si ji svou kovovou rukou. Když Ragnar vstoupil, vzhledl.

„Vítej, Ragnare Černá hřívo," řekl. „Nadešel čas, abychom si spolu promluvili."

DESET

„O co jde, lorde Bereku?" zeptal se Ragnar.

„Nejdřív ti chci poděkovat, že jsi mi na lodi Chaosu zachránil život, chlapče. Myslelo ti to rychle a dostal jsi mě z pěkné bryndy. Nebýt tebe, možná bych tu neseděl a nepřipíjel na své vítězství."

„Jsem si jistý, že by ses odtamtud stejně dostal, lorde," odpověděl Ragnar zdvořile. Berekův úsměv mu řekl, že přesně tohle si Vlčí lord myslí.

„Možná. Možná ne. Díky tobě jsem nemusel spoléhat na štěstí. A to je dobře. Není dobré příliš často pokoušet osud."

Ragnar čekal, co řekne Berek dál.

„Mám za to, že si zasloužíš být odměněn," řekl Vlčí lord.

„Splnění povinnosti je pro mě dostatečnou odměnou."

„Vidím, že ti starý Ranek dal dobrou školu. Takovou odpověď bych od jeho žáka čekal.“

Ragnar opět zmlkl. Měl dojem, že se od něj žádná řeč neočekává. Vlčí lord obstaral mluvení za oba. Stáhl si z bicepsu jeden zlatý náramek, pokynul Ragnarovi, aby natáhl paži, a nasadil mu jej. Ragnar viděl, že je stočený do podoby hada. Díky své pružnosti držel pevně na svém místě. Usmál se. Přesně takhle by se zachoval fenriský vůdce, kdyby chtěl odměnit svého stoupence. Ve starém jazyce slovo jarl znamenalo ‚ten, kdo dává kruhy‘.

„Děkuji, lorde Bereku. Jsem poctěn.“

„Tím, že jsi jej přijal, jsi mně prokázal stejnou čest jako já tobě,“ pronesl Berek. Bylo zřejmé, že jen vyslovuje starou rituální formuli, ale přesto to byl vznešený dar.

Ragnar nevěděl, co by na to měl odpovědět.

„Jsem poctěn, lorde,“ řekl.

„Samozřejmě že ano. A také právem. A teď mě doprovodíš na loď Velkého vlka. Vlčí lordi se shromažďují. Dohodneme tam konečné rozdělení vojska pro výsadek na Garm. Hodlám dohlédnout, aby Berekova rota zaujala čestné místo.“

Ragnar byl trochu v šoku. Proč se mu dostalo této pocty? Necítil se ve své kůži. Byla to nějaká zkouška? Chtěl Vlčí lord zjistit, jak se bude chovat před ostatními veliteli, a jestli ano, tak proč? „Tohle musí rozhodnout Velký vlk, lorde Bereku.“

Chvilku měl pocit, že řekl něco špatného. Berek očividně nebyl člověk, který je ochoten připustit, že má nějakého nadřízeného. Obličej mu na okamžik ztuhl, ale pak se ušklíbl a zasmál se. „Jsem si jistý, že i Logan Grimnar se dá přesvědčit, mladý Ragnare.“

Ragnar si uvědomil, že prošel jakousi zkouškou. Berek ho oslovil jménem. Už nebyl jen chlapec. Byl rád, že to Berek vzal takhle, protože bylo právem a povinností každého fenriského válečníka říci svému vůdci, co si myslí, a Ragnar si toto privilegium mýnil hájit, bez ohledu na to, jak velkou úctu ke svému lennímu pánovi choval. Naštěstí Berek odpověděl jako vůdce klanu, ve kterého se stylizoval. Navzdory svým počátečním pochybnostem Ragnar zjistil, že začíná mít Vlčího lorda rád.

Morgrim se široce zašklebil. Vypadalo to, jako by si skald myslel, že se mu něco povedlo. Chladný pohled Mikala Stenmarka říkal něco jiného - tentokrát ti to prošlo, chlapče, ale příliš si na to nezvykej.

Raketoplán zrychlil, aby se dostal blíž k Pýše Fenrisu, mohutné vlajkové lodi Velkého vlka. Berek stál u obrovského okna z tvrzeného skla a toužebně hleděl na starou loď. Byl to bitevník třídy Odplata, starého typu. Jeho trup byl zjizvený a plný dolíků ze stovek bitev. Vedle něj vypadal raketoplán jako trpaslík, jako sardinka vedle mořského draka. Z místa, kde Ragnar stál, se zdálo, že ústí jedné ze zbraní by dokázalo spolknout celou jejich loď. Tomuto plavidlu by určitě nedělalo potíže porazit křižník Chaosu v přímém boji. Vyslovil tu myšlenku nahlas před Morgrimem Stříbrným jazykem. I když mluvil tiše, Vlčí lord ho zaslechl.

„No, to je pravda, chlapče, ale pak bychom přišli o tu skvělou akci při výsadku.“

Všech deset mužů z Vlčí gardy, kteří je doprovázeli, se souhlasně zasmálo. Ragnar se znovu zadíval na Pýchu Fenrisu. Tak úplně s Vlčím lordem nesouhlasil - kdyby na tu loď nevstoupili, mnoho Hvězdných vlků by nepřišlo o život a Aenar by nebyl zraněn.

Přestože byl boj vzrušující a zničení lodi Chaosu skvělé, Ragnar nebyl přesvědčen, že cena, kterou za to zaplatili, byla úměrná. Byl Fenrisan, a proto se těšil ze slávy mrtvých a byl rád, že si vydobyli místo v hrdinských zpěvech, ale současně něco v něm počítalo cenu. Na Hvězdného vlka to byly nepatřičné myšlenky, ale jeho napadaly stále častěji.

Raketoplán se přiblížil k vlajkové lodi. Ragnar cítil, že jej někdo pozoruje, a otočil se. Uviděl Navigátorku. Byla to vysoká, bledá a štíhlá žena, exoticky krásná s dlouhými stříbrnými vlasy a očima jako střípky ledu. Kolem čela měla ovínutý šál, aby zakryla rušivé pineální oko. Usmál se na ni. Lhostejně na něho kývla. Pokrčil rameny a podíval se jinam.

„Proč je ta Navigátorka s námi?“ zeptal se Morgrima.

„Shayara jde s námi, protože to lord Berek chce,“ odpověděl skald. V jeho hlase zaznělo pobavení.

„Její náhled bývá užitečný.“

„Tak?“

„Navigátoři nepřemýšlí jako my. Také nevidí realitu stejně. Je překvapivé, jak často vidí to, co my ne.“

A Shayara má občas věštecký dar stejně silný jako Runový kněz."

„To by mohlo být užitečné nadání," přikývl Ragnar.

„A také děsivé," dodal Morgrim a už víc neřekl.

Poradní síň na Pýše Fenrisu byla podobná té v komnatách Logana Grimnara v Tesáku. Trochu menší, trochu méně vyzdobená, nicméně patřila k Velkému vlkovi stejně jasně jako ta Berekova patřila k němu.

Když do místnosti vstoupil Berek se svými muži, přivítal ho uznalý pokřik shromážděných Vlčích lordů a jejich doprovodu. Logan Grimnar a družina jeho kněží se bušili pěstmi do hrudních plátů v pozdravu bojovníků. Bylo zřejmé, že všichni slyšeli, jak Berek zničil válečnou loď Chaosu, a patřičně to oceňovali. Všichni kromě Sigrida Trolí zhouby. Přizvukoval jim, ale tvářil se jako člověk, který spolkl citron.

Pro Ragnara to byla první příležitost studovat velkého rivala svého pána, a tak jí využil. Sigrid byl vysoký, hubený muž. Zdálo se, že mu bylo z obličeje vypáleno všechno přebytečné maso. Vlasý měl tmavé a rovné, pochmurné rysy, tenké a neusměvavé rty. Oči měl velké, chladné a třpytily se mrazivou, do sebe obrácenou inteligencí. Působil velice soustředěným dojmem. Připomínal dostihového psa napínajícího vodítko. Na okamžik se setkal pohledem s Ragnarem a ten přitom zažil menší šok. Náhle měl pocit, že na něho Vlčí lord zaměřil všechnu svou pozornost. Jako by na něj posvítíl reflektor nebo si najednou uvědomil, že je v hledí ostřelovačovy pušky.

Sigrid naklonil hlavu ke straně a pozoroval Ragnara, jako by to byla zajímavá nová forma hmyzu. Pak soustředěně svraštil obočí. Očividně se snažil přijít na to, kdo je ten nově přichozí a co tu dělá.

Ragnar odmítal být první, kdo odvrátí pohled. Sigridovi zahrál na rtech chladný úsměv, když se otočil a něco řekl kapitánovi své stráže — muži mohutnému jako medvěd, se zježenými vousy a lesklou holou hlavou. Obr se hlasitě zasmál tomu, co jeho pán řekl. Ragnar měl neodbytný pocit, že se stal terčem nějakého vtipu, ale tady, před očima Velkého vlka a jeho doprovodu, nebylo to správné místo ani čas, aby se s tím dalo něco dělat.

„Vítej, Bereku Hromová pěsti," zaburácel Logan Grimnar. „Tvá přítomnost je pro nás ctí."

„A oceňujeme tvůj dramatický příchod," dodal Sigrid. Hlas měl hluboký, znělý a překvapivě silný. Byl v něm smutek i osten ironie stejně jako stopa nenávisti. „Jako vždy přicházíš poslední."

Logan Grimnar se na Sigrida varovně podíval. Očividně ho nenadchlo, že jeho uvítací řeč byla přerušena. Je nechuť Trolí zhouby skutečné tak velká, že riskoval i hněv velitele kapituly? uvažoval Ragnar.

„Víš, co se říká - první v bitvě, poslední v radě," usmál se přívětivě Berek. Ragnar se pozorně zadíval na svého vůdce. V jeho chování opět nastala změna, nepochybně kvůli všem těm mocným lordům kolem. Nyní byl vzorem drsného fenriského bojovníka, jehož přirozená inteligence se skrývala za bezelstným chováním. Pokud chtěl uvážene docílit kontrastu se Sigridovou jízlivou vychytralostí, nemohl to provést lépe. Ragnar viděl, jak muži zareagovali. Mnoho Vlčích lordů se zadívalo na Bereka s uznáním a na Sigrida poněkud opovržlivě.

„Dobře řečeno," řekl Logan Grimnar, aby zamezil vznikajícímu sporu. „A teď, když tu jsme všichni, je čas prodiskutovat výsadek na Garm."

Ragnar cítil, jak jím projelo vzrušení. K výsadku zřejmě dojde brzy. Teď se ocitl ve středu dění. Tady budou přijata rozhodnutí, jež ovlivní život jeho i kamarádů. Bude první, kdo se to dozví. Byl to opojný pocit.

„Mám tu žádost od imperiálního polního velitele, aby naše kapitula šla v čele výsadku..."

Tuto zprávu přivítal souhlasný řev. Koneckonců, patřilo se, aby Hvězdní vlci vedli imperiální útok. Logan Grimnar zvedl ruku, aby zjednal klid. Vlčí lordi okamžitě zmlkli. Velký vlk pokynul znovu. Nějaký technický adept očividně prováděl svá kouzla, protože se nad nimi ve vzduchu okamžitě objevila zářící koule, v níž se dal poznat Garm. Byla asi dvakrát větší než člověk. Ragnar v ní viděl modročerná moře, bílá oblaka a sněhová pole i mnohobarevné puchýře měst.

„Vznešený generál lord Durant navrhl, abychom zaútočili zde, v bodě alfa čtyři omega."

Jak Logan Grimnar mluvil, obraz planety se zvětšoval. V jejich zorném poli se z něj stala topografická mapa velkého úlového města. Jednotlivé části měly barevné kódy - modrá patřila loajálním obyvatelům, ostře červená nepříteli. Červené bylo mnohem víc než modré. V místě, kde generál chtěl, aby přistáli,

pulzoval blikající kruh.

„S lítostí jsem jeho žádost odmítl," pokračoval Velký vlk. „Řekl jsem mu, že naší první povinností je osvobodit posvátnou Russovu svatyni ze spárů kacírů a znovu získat Russovo kopí. Pak můžeme očistit tento svět od špíny Císařových nepřátel."

Shromáždění Vlčí lordi opět souhlasně zařvali. Ragnar rozhodnutí Velkého vlka rozuměl. Velký vlk usadil imperiálního generála a zároveň stanovil skutečné priority. Dal Durantovi najevo, že Hvězdní vlci spadají pod Grimnarovo velení, ne pod jeho. Stojí mimo obvyklou mocenskou strukturu a budou jednat tak, jak jejich svrchovaný pán uzná za vhodné. Ragnar byl poučen, jak funguje zbytek Impéria. Generál Durant nepochybně uvažoval v rámci svých plánů a priorit a nic by se mu nelíbilo víc než podřídit Hvězdné vlky svým cílům. Logan Grimnar mu dal najevo, že takhle to nepůjde.

Velký vlk opět pokynul a obraz v holosféře se znovu změnil. Ukazoval ruiny obrovské stavby ve tvaru pyramidy. Na střeše stávala socha vlka tyčícího se na zadních nohou - nyní ležela na zemi rozbitá na tři kusy. Na boku budovy byly kovové dvoukřídlové dveře, teď vyražené. Podle koster mrtvých válečníků ležících mezi troskami se dalo odhadnout, jak jsou velké - skoro pětikrát vyšší než člověk. Celá budova byla rozstřílená jako řeseto. Stěny pokrývaly dílky od stovek a stovek kulek i krátery po těžkých zbraních. Tu a tam vyčnívaly z plaskretu obrovské nosníky z duralu připomínající zlomená žebra trčící skrz kůži.

Ragnar slyšel, jak ti přítomní, kteří budovu znali, zalapali po dechu. Nemusel ani moc hádat a hned věděl, že je to svatyně Garmovy lebky. Pokud to mohl hodnotit, někdo odvedl při útoku na ni dobrou práci. Jak Grimnar mluvil dál, obraz se přibližoval a vzdaloval.

Ragnar viděl opevnění obklopující svatyni. Plochou plaskretovou pláň narušovaly jen střelecké věže, palebná stanoviště a bunkry zajištěné proti palbě. Obrovské vyztužené zdi ježící se střeleckými věžemi celou pláň uzavíraly a vytvářely smrtící zónu o ploše téměř kilometr čtvereční.

Nyní byla tato oblast posetá troskami a mrtvými těly. Pokroucené zbytky tanků zaplnily prostranství. Mrtvoly se zbraněmi dosud v rukou ležely v kráterech zaplněných vodou. Dělostřelba vytrhala ze země obrovské kusy plaskretu. Mezi troskami a válkou poničeným zařízením procházely hlídky a obíraly mrtvé. Mezi vypálenými zbytky bunkerů se shromáždili vyčerpaní muži kolem ohňů živých smetím a zahřívali si ruce nad plynovými ohřívadly.

Vzduch byl prosycený mlhou a nečistotami. Většinu země pokrýval podivně zbarvený sníh.

„Nemůžeme získat pohled na vnitřní část svatyně," řekl Velký vlk. „Zaštítění dosud funguje."

„Dá se předpokládat, že za tak krátkou dobu nemohlo uvnitř dojít ke změnám," odpověděl Berek. „Můžeme použít architektonické plány, které máme."

„Nemůžeme předpokládat vůbec nic," namítl Sigrid. „To, že se nic nezměnilo, je pouze toužebné přání."

Logan Grimnar se podíval na oba hašteřící se velitele jako rodič pozorující dvě rozhádané děti. „Plány jsou to jediné, podle čeho můžeme v současné době postupovat. Věštecké přístroje na orbitě neodhalily, že by se něco změnilo. Když se dostaneme do svatyně, budeme postupovat, jak je běžné v nepřátelském terénu, dokud Železní kněží nebudou mít čas provést očistní rituály."

„Jak to provedeme?" ozval se zezadu hlas, který Ragnar neznal.

„Stejně jako vždycky," řekl Logan Grimnar. „S bolterem v jedné ruce a s rotomečem ve druhé."

Zasmáli se všichni kromě Sigrida, i když i tomu se na tváři objevil kyselý úsměv.

„Vlastně začneme s krátkým orbitálním bombardováním v těchto bodech."

Mapa se vrátila. V každém rohu budovy se objevily rudé lebky, až jimi byla obklopena celá svatyně.

„Jak rychlé?" zeptal se Sigrid.

„Třicet sekund. Ne víc. My půjdeme dolů o třicet sekund později. Bombardování by mělo odpálit všechny miny nebo jiná ošklivá překvapení, která by technověstci mohli přehlédnout, a uvolnit nám tak přistávací plochu. Chci pět rot na zemi v pěti výsadkových modulech. Hromové jestřáby poskytnou podporu ze vzduchu. Jakmile bude oblast zajištěná, přivezou tři nákladní raketoplány výzbroj. Na to vám dávám dvě minuty."

„Co obrana svatyně?" zeptal se Sigrid. „Existuje možnost, že na ni zapůsobil zhoubný vliv?"

„Veškeré věštby tvrdí, že většina obrany byla zničena při prvním útoku. Z posledního pravidelného

vyšlání před obsazením svatyně vyplynulo, že se bratru Jurgenovi podařilo smazat datajádro a spustit autodestrukci větších zbraňových systémů."

„Moje rota je připravena vstoupit do svatyně a očistit ji od kacírů," prohlásil Berek. Ragnar pohlédl na svého vůdce, protože cítil napětí. Berek se strašně chtěl dostat do svatyně jako první, toužil se proslavit tím, že ji opět získá pro kapitolu. „Máme zkušenosti z podobné akce nedávno na Xecutoru."

„Všechny rotý mají podobné zkušenosti," řekl Sigrid. „Také já nabízím svou rotu."

Se sboru hlasů vzápětí vyplynulo, že všichni chtějí, aby byl tento úkol přidělen právě jejich rotě. Logan Grimnar rozpráhl ruce, aby si zjednal ticho.

„Bereku a Sigríde, vy oba předpokládáte, že půjdete v první vlně."

Oba Vlčí lordi zpuštěně hleděli na Velkého vlka. V tu chvíli to vypadalo, že oba uvažují o tom, že ho vyzvou k boji. Grimnarův ocelový pohled je však zkontroloval. Jakmile si byl jistý, že neřeknou žádnou hloupost, usmál se. „Naštěstí oba předpokládáte správně. Půjdete s Divokou krví, Rudou tlamou a Bouřlivou výhní. Nechci slyšet žádné stížnosti od těch, co půjdou v druhé vlně. Času je málo a potřebujeme uvést věci do pohybu."

„Kdo začne s očišťováním svatyně?" zeptal se Bouřlivá výheň.

„Vzhledem k nedávným skvělým výkonům na lodi Chaosu bude mít tu čest Berekova rota."

Ragnar spatřil na Sigrídivě tváři výraz čiré nenávisti. To pro mou budoucnost nevěsti nic dobrého, pomyslel si.

JEDENÁCT

Ragnar se opřel ve výsadkovém modulu a pozoroval zbytek jednotky. Byl rád, že během přistání bude s Krvavými spáry. Když došlo na boj, byl raději se Svenem, Hakonem a Strybjornem; znal je dobře a bojoval po jejich boku už mnohokrát.

Všichni byli připoutáni ve stísněném prostoru modulu. Místa bylo tak málo, že na sebe byli ve tmě namačkaní. Recyklovaný vzduch měl známý pach smečky, což bylo uklidňující. Rozhlédl se po tvářích mazáků i nováčků a byl rád, že jim všem může věřit. Stačila by jediná chybička, jediný bolte/, který by náhodně vystřelil v natěsnaném modulu, a následky by byly katastrofální.

Seržant Hakon zachytil jeho pohled a chmurně přikývl. Ragnar to gesto kupodivu uklidnilo. Šel za Hakonem do lečjaké nebezpečné situace a vždycky se vrátil. Neviděl důvod, proč by to tentokrát mělo být jinak. Pak se také neradostně usmál. Pokud se něco nepokazí...

Výsadkový modul mohl selhat na sto různých způsobů. Mohly vysadit tepelné štíty, takže by při vstupu do atmosféry uhořeli. Při výsadku je mohla zasáhnout obranná palba. Brzdící rakety se nemusely včas zažehnout, takže by se rozpláclí o povrch planety jako zašlápnutá štenice. Mohli by... Rychle zkoncentroval svou pozornost na litanii přijetí. Používal prastará slova, aby zahnal znepokojivé představy, které mu strašily v hlavě. Soustředil se na dýchání, regulaci tepu dvojitého srdce a přípravu na přistání.

Bylo možné, že bombardování z orbity nezneškodní všechna minová pole. Mohli by přistát v zóně smrti mezi obrannými bunkry. Mohli by se dolů dostat příliš brzy, do podpurné palby vlastních orbitálních zbraní. Nebo...

„Co se děje, Ragnare?" zeptal se Sven. „Vypadáš, jako by sis právě vzpomněl, že sis nechal munici v cele."

Ragnar se podíval na svého přítele. Sven dokázal číst jeho pocity stejně snadno jako on jeho. Navzdory póze lhostejnosti Ragnar cítil Svenův neklid a strach. Mohla to být pouze přirozená reakce na to, že jsou tady tak nacpaní nebo...

Ragnar se najednou usmál. Bylo očividné, proč jeho mysl pádí rychleji než obvykle. Bylo to tím výsadkovým modulem. Vůbec se mu nelíbil.

Opět byl tísněný ze všech stran, ale tentokrát to bylo horší. Poté, co byly pečete čistoty upevněny, nebylo cesty ven, dokud nenarazí na povrch Garmu. Modul byl jedinou ochranou proti vnějšímu žáru, výšce a nepřátelské palbě. Byl to maličký ostrůvek bezpečí v oceánu hrozeb. Podstatné bylo slovo

„maličký“. Ragnar si nyní více než jindy uvědomoval svou nechuť k tomu být někde zavřený. Bylo to jako být pohřbený. Alespoň našel zdroj svého neklidu a mohl mu vzdorovat.

„To tvůj dech, Sveene. Ty sis zase dal ten koží sýr, co?“

Sven se zašklebil. „Člověk musí jíst. Raději jdu do boje s plným žaludkem. Kdo ví, kdy uvidíme další přídělky.“

„Tam dole je toho k jídlu určitě spousta,“ poznamenal Aenar, v jehož tváři se mísila dobrá nálada s pochopením. Vypadá tak mladě, pomyslel si Ragnar.

„To co nevidět zjistíme,“ řekl Torvald. „Pokud mě zabijí v první minutě, nezapomeňte nade mnou odříkat rituál. Při mém štěstí bych se bez požehnání nejspíš dostal do pekla a tam by na mě už čekala ta stará babizna, co mne proklela.“

Ragnar se rozhlédl po modulu. Nad hlavou měli ovládací panel posetý reliéfy, stejný jako znali ze stovky cvičných výsadků. Vnitřní stěny byly pomalovány známými scénami z legend kapituly. Za Svenem Ragnar rozpoznal nějaké detaily z boje Hengista Torvaldssona s obrovským hadem Plamenem zkázy. Nepochybně to byla práce některého Vlka ve volném čase mezi cvičením v boji a meditační celou.

„Synchronizace,“ řekl seržant Hakon. Ragnarovi se ozvalo v uších hluboké zazvonění prastarých systémů kontrolujících, že jsou chronometry jeho zbroje dokonale sladěny se seržantovými a jeho bratří-spolubojovníků.

„Ano,“ odpověděl Ragnar a naslouchal známé litanii odpovědí svých druhů. „Russ buď pochválen.“

„Jedna minuta,“ řekl Hakon. Ragnarovi se okamžitě objevil v zorném poli obraz chronometru. Zavřel oči a hodiny tam zůstaly, jejich středověká čísla odtikávala čas do chvíle, kdy modul bude odhozen z Russovy pěsti a začne vstupovat do atmosféry. Naposledy si prošel přípravu k boji.

Výstroj měl samozřejmě připravenou a byla toho nejlepšího druhu. Jakmile narazí na zemi, rozběhne se doleva a bude krýt palbou postup ostatních. V duchu si představil vzorec výsadku, jak jim ho načrtl Berek. Budou trochu blíž vchodu do svatyně než Vlčí garda a mají se dostat dovnitř, aby zabezpečili postup zbytku rot.

Ověřil si fyzické reakce. Tep srdcí měl nyní dokonale klidný. Jeho mysl byla čistá. Úzkost měl pod kontrolou. Žlázy v implantovaném lymfatickém systému vyráběly hormony na podporu hojení a stopové látky na urychlení reflexů a otupení bolesti. To vše patřilo k standardní přípravě před bojem. Dříve neměl dost zkušeností, aby si tyto věci doopravdy uvědomoval, jen prostě věděl, že je lepší, rychlejší, silnější. Nyní byl schopen rozeznat každíčkou reakci.

Uvědomil si, že Hakon začal s modlitbou k Russovi, a bezděčně se k němu připojil. „Propůjč nám sílu, abychom mohli zničit Císařovy nepřátele. Dopřej nám čestnou smrt, až přijde naše hodina,“ mumlal. „Císař buď pochválen.“

Ještě než starý seržant domluvil, ozvalo se hlasité třesnutí a ucítili vibrace pohybu. „Modul letí,“ zamumlal Sven. „Jdeme na Garm.“

Nejdřív ucítili obrovský tlak stoupajícího zrychlení, jak modul mířil obloukem na sestupovou dráhu. Hakon se dotkl jednoho ovladače na panelu nad sebou. Najednou se před nimi ve vzduchu objevil holosférický obraz.

Ragnar viděl flotilu zmenšující se za nimi i všechny další výsadkové moduly vystřelené z palub lodí a řítící se dolů jako hořící chmýří pampelišky. Před nimi se klenul obrovský zářící štít planety, kontinenty zahalené oceánem bílých mraků.

Pod obrazem se třpytily stovky droboučkových run poskytujících myriády informací těm, kdo jim rozuměli. Některé významy byly ztraceny v kalných mlhách času, kdy byly tyto systémy vyvinuty, ale Ragnar věděl dost, aby dokázal vybrat ty, jež popisují rychlost, výšku a okolní teplotu. Nyní bylo venku chladno: obklopoval je mráz meziplanetárního prostoru.

Byli ještě daleko. Bude jim trvat dlouhé minuty, než dosáhnou bodu určeného pro vstup do atmosféry, a mnoho dalších minut bude trvat průlet skrze ni. Flotila se mezitím přesune na pozici nad místem jejich výsadku, a pokud to Navigátoři propočítají správně, podpoří je palbou, kterou zastaví pouhých několik sekund před tím, než kurz padajících výsadkových modulů přetne palebnou dráhu.

Ragnar si v duchu říkal, že tohle všechno je zavedený rituál, že to flotila kapituly a její válečníci prováděli už tisíckrát, ale tohle byl jeho první dlouhý výsadek do nebezpečí a pomyšlení na možné chyby

ho silně znervózňovalo. Když výsadkový modul dosáhl konečného přibližovacího úhlu, pocit zrychlení a s ním spojené tíhy zmizel. Ragnar se najednou vznesl ze svého sedadla a ve stavu beztlíže jej na místě držely jen bezpečnostní pásy.

Uvnitř výsadkového modulu bylo nyní ticho rušené jen tlumeným dýcháním mužů. Teď pro ně nebylo cesty zpět, už dosáhli bodu, odkud není návratu.

První slabé zachvění sedadla Ragnara vytrhlo ze snění. Celý modul lehce vibroval. Díky výcviku věděl, že to způsobil první šimravý dotek atmosféry na skořápce modulu, ale na okamžik se z hlubin jeho bytosti vydral na povrch primární strach, který ječel, že modul nefunguje a všichni zemřou.

„Dech větru,“ řekl seržant Hakon klidným, konverzačním tónem. Z náhlého uvolnění napětí kolem sebe Ragnar poznal, že není jediný, kdo byl nervózní. Seržantova další slova už tak uklidňující nebyla. „Raději se zapřete. Mohlo by to být tvrdé.“

Ragnar se rozhlédl, aby viděl reakci ostatních. Seržant se tvářil klidně a jeho obličej byl kamenný jako obvykle. Sven se šklebil jako šílenec a tesáky se mu leskly ve světle holosféry. Aenar byl bledý a nervózní. Torvald se stále lehce cynicky usmíval. Strybjorn svým zachmuřeným klidem napodoboval Hakona. Pohled na holosféru Ragnarovi prozradil, že planeta už nepřípomíná kotouč. Řítili se do atmosféry a větrní démoni horní vrstvy vzduchu pevně drželi v pěsti.

Celý modul se roztrásl. Slabý skřípavý zvuk čuchal Ragnarovi nervy. Znělo to, jako by se celá duralová a keramitová konstrukce měla každou chvíli zbortit a všechny je rozmačkat. Přestože věděl, jak je to nepravděpodobné, pořád ho to děsilo. Také bylo až příliš snadné si představit jasné paprsky obranných laserů, které se je pokoušejí vypálit z oblohy. Takový konec by byl alespoň rychlý, kdyby na něj došlo. Opět se mu vrátil pocit, že je uvězněn ve stísněném prostoru, a to dvojnásobně silnější než předtím. Ragnar potlačil nutkání servat si bezpečnostní pásy a začít kolem sebe mlátit rukama.

Plameny teď olizovaly trup modulu nad jejich hlavami. Tepelné štíty pod modulem se začaly žhavit do třesňové červeni. Prameny spálených vláken se třepotaly všude kolem. Tohle nebyl běžný vstup do atmosféry, jak by jej provedl raketoplán nebo Hromový jestřáb. Tohle byl rychlý průnik, který je měl dostat v co nejkratším čase na zem a zároveň co nejnenápadněji. Letěli na minimální pohon, takže si je bylo možné splést s bolitem.

Ragnar viděl, jak se nad nimi odlomily kusy modulu. Celý modul se třásl, jako by do něj někdo bušil gigantickým kladivem, a něco horkého a kovového od něj odpadávalo. Na okamžik se zdálo, jako by se rozpadali na kousky, ale věděl, že to tak není. Modul jen odhazoval kusy vnějšího obalu a vytvářel tak klamné cíle, které budou dobře vidět na jakémkoli senzorovém systému, jenž by je mohl pozorovat. Teoreticky tohle zmnožení cílů mělo obráncům ztížit jejich sestřelení při sestupu na povrch planety. V této výšce to také zvýší jejich podobnost s meteoritickým deštěm, který se rozpadá při nárazu o atmosféru.

Ragnar doufal, že to bude fungovat. Poprvé za dobu, kdy přistával ve výsadkovém modulu, může na této strategii záviset jeho život.

Nyní obraz na holosféře varovně zablikal. Buď byl problém v nějakém silovém obvodu, nebo jej prostě zastínil proud plazmy z padajícího modulu. Chvění modulu ještě zesílilo. Runy kolem holosféry Ragnarovi řekly, že při průletu tenkou horní atmosférou Garmu jejich rychlost znepokojivě stoupá. Tajemné vysoké skučení dosáhlo prahu slyšitelnosti a pak se ozvalo rychlé dunivé bubnování, jako by o boky kapsle pleskal déšť. Ragnar věděl, že to není déšť, jen vzdušné turbulence.

Dunění bylo stále hlasitější a spolu s ním sílily i otřesy. Nyní to znělo, jako by do boků modulu bušily pěsti tisíců větrných démonů. Celé plavidlo se třásl a zvuky se v něm odrážely mnohonásobnou ozvěnou. Ragnar cítil, jak se jejich útočiště při pádu stáčí a mění směr. Sevřel sedadlo prsty, aby si dodal alespoň nějakého zdání stability. Blikající světlo holosféry ozařovalo tváře jeho společníků, které jako by zmrzly ve výrazu vzrušení, zděšení a euforie.

Sven otevřel ústa a vydal ze sebe táhlé vlčí zavytí. Ve stísněném prostoru se odráželo ozvěnou jako jekot nějakého pomateného ducha; na okamžik přehlušilo i vytí větru a dunění turbulencí. Aenar se připojil a během chvilky vyla celá smečka kromě seržanta.

Hakon se zabýval drobnými úpravami na řídicím panelu nad nimi. Ragnar ho zvědavě pozoroval. Výsadkový modul se pohyboval řídkým vzduchem mnohem vyšší rychlostí, než by za normálních okolností padalo lidské tělo. Odpor vzduchu byl příliš malý, než aby je při jejich hmotnosti dost zpomalil.

Turbulence se ještě zhoršily. Nyní se zdálo, že modul chytil do pěsti nějaký obr, který se rozhodl vytrást z lodiček zavřených uvnitř duši. Bez bezpečnostních pásů by Krvavé spáry uvnitř malé kabiny bezmocně létaly od podlahy ke stropu. Ragnar viděl, jak se svaly na tvářích jeho druhů třesou jako rosol. Vyli dál, pobláznění vzrušením a nadšením z nastávající akce.

Ragnar věděl, že mohutné bombardování z orbity začne každou chvíli. Bylo pečlivě načasováno těsně před jejich výsadbou, aby nebyl nepřítel varován příliš brzy. Než kacírům dojde, že skončilo, budou Hvězdní vlci na zemi a poženou se do útoku. Taková byla alespoň teorie.

V duchu viděl mohutnou vlnu laserové palby a rakety, jak se řítí z oběžné dráhy a rozrývají zemi krátery, drtí nepřátelskou obranu a čistí jim cestu. Snažil se nepředstavovat si chybu, která by vyústila ve střet křehkého modulu s tou ničivou záplavou.

„Jedna minuta," řekl seržant Hakon. Slova se ozvala z komnetu a byla slyšet i přes hřmění turbulencí. Vytí okamžitě přestalo. Ragnar cítil, jak se mu svírá žaludek napětím a naplňuje ho hluboké vzrušení. Další pohled na runy mu řekl, že modul značně zpomalil. Turbulence musely pocházet od zvýšeného odporu vzduchu. Obraz na holosféře se vyjasnil. Všude kolem nich byly chomáčky červené, šedé a žluté zohyzdění inkoustově černými skvrnami.

Mraky, pomyslel si. Mraky smíšené se smogem. Už jsme skoro dole. Zaplavil ho pocit úlevy mísící se s napětím. Tohle byl nejkritičtější bod. Pokud je obránci odhalili, teď je sestřelí. Zkáza by je mohla zastihnout nepřipravené; v okamžiku by byli vymazáni ze světa a nedalo by se s tím vůbec nic dělat. Na takový pocit bezmoci nebyla Hvězdná pýchota zvyklá. Nyní byla jedinou ochranou modlitba, jediným štítem víra.

Holosférou projela vlna žlutého světla. Ragnara to na okamžik zmátlo, ale pak si uvědomil, že při průletu nejnižší vrstvou znečištěných mraků zahlédl poslední záblesk soustředěné palby, než byla ukončena. Pod sebou uviděl mohutné věže Garmu. Z útržků pohledů začal získávat letmou představu o geografii této části světa.

Země pod nimi byla rozdělena na stovky malých ostrůvků oddělených od sebe vodními kanály a průmyslovými stokami. Každý ostrov pokrývaly mohutné stavby z kovu a plaskretu - továrny, obytné jednotky, energetická jádra a průmyslové chrámy. Z některých zbyly jen zčernalé trosky, kostry z plastoceli ležící mezi sutinami, které kdysi byly budovami. V jiných zely obrovské díry - výsledek dělostřelecké palby nebo vnitřních explozí.

V okolí jejich výsadku to vypadalo, že rakety zapálily celou znečištěnou řeku. Po povrchu kapaliny jen málo připomínající vodu nepřírozeně tančily plameny. Spatřil obraz místa posetého krátery, kde měli přistát. Daleko, daleko vzadu zahlédl pohyb a uviděl mohutné válečné stroje. Zdálo se, že spojenecká pozemní vojska provádějí diverzní útok, aby kryla jejich přistání. Ne. O tomhle se při brífinku nemluvilo. Možná jen nějaký oportunistický generál využil zmatku způsobeného bombardováním. Možná to byla pouhá shoda okolností.

Kolem nich sršela k obloze sporadická palba z laserů usazených v jednotlivých budovách, ale jejich modul zatím nic neohrožovalo. Všimli si jich nebo to byl jen nějaký automatický systém bodové obrany, nastavený aby střílel na všechno, co se dostane do tohoto vzdušného prostoru? Pokud ano, byl Ragnar rád, že předchozí bombardování splnilo svůj úkol. Normálně takové sítě pokrývaly celý vzdušný prostor nad městem, ale tahle fungovala spíše náhodně.

Přesto by stačila jediná střela a tenhle svět by se jich zbavil nadobro. Pancíř modulu by v žádném případě nevydržel zásah obranného laseru.

„Selhání tlumičů nárazu," oznámil Hakon přes komnet. „Držte se."

Ragnar se podíval na runy na holosféře a najednou si uvědomil, že nezpomalují. Gravitační tlumiče, které měly zpomalit poslední část jejich sestupu, se automaticky nezapnuly. V příštím okamžiku se rozbijí o zem. To nevypadá dobře, pomyslel si Ragnar.

Chvíli to vypadalo, že Ragnar ovládne panika. Zdálo se, že se plní všechny jeho nejčernější obavy. Byl zavřený v maličkém modulu, odkud nebylo cesty ven, a každou chvíli se zřítí na zem, která je všechny rozdrťí na kaši. Pak to přešlo a zase se začal kontrolovat. I kdyby mu zbývalo jen pár chvil života, strachu se poddat nemínil. Se smrtí se střetne jako muž, přestože to nebude smrt, jakou by si zvolil.

Seržant Hakon měl jiné myšlenky. Natáhl ruku a škulbl za páku na panelu nad hlavou, která sloužila k manuální aktivaci tlumičů. Chvíli se nedělo vůbec nic, pak se ale Ragnar zmocnil pocit, jako by jej obrovská ruka vtiskla do sedadla, a věděl, že se tlumiče pustily do boje s gravitací planety. Vzduch naplnil pach ozonu a Ragnarovi se zdálo, že slyší pisklavý jekot, svědčící o tom, že prastaré přetížené generátory vynechávají. Znovu je začalo drtit přetížení, které Ragnarovi zkroutilo útroby. Naděje rychle pohasla, ale o chvíli později se vrátila s tím, jak naskočil sekundární energetický systém.

„Držte se!“ zařval znovu Hakon. „Hned jak dosedneme, jdeme na to!“

Z runy na výškoměru Ragnar vyčetl, že k přistání musí dojít každým okamžikem. Stočil se do polohy nejvhodnější pro přečkání nárazu. Připadalo mu, že stále letí příliš rychle. V následujícím okamžiku to s ním obrovskou silou smýklo proti bezpečnostním pásům. Cítil, jak zasténaly, ale vydržely. Svaly na krku se mu napjaly, aby zabránily poranění vazů. Síla nárazu byla omračující.

Každou chvíli očekával vlnu agónie. Nedostavila se. Místo toho se modul začal kutálet, až se s nepříjemným zaduněním zastavil. O několik sekund později se boky se zasténáním otevřely jako kovová květina, která rozvíjí okvětní plátky, aby přivítala slunce.

„Rozptylte se,“ zvolal Hakon chladným velitelským hlasem. Ragnar uhodil do přezky bezpečnostních pásů a vyskočil, přitom popadl zbraně a odjistil je. Sotva vstoupil na plaskretem pokrytý povrch Garmu, přivítal ho závan páry. Kolem místa dopadu modulu se vlivem tepla odpařoval sníh. Ragnar si zprvu myslel, že to chladne tepelný štít, ale jediný pohled mu řekl, že jde o něco jiného. Kus boku kapsle byl rozpálený do ruda. Vypadalo to, že jedna laserová střela se k nim dostala blíže, než si myslel, a přece jen se o ně otřela.

Zřejmě proto selhaly automatické systémy, pomyslel si Ragnar, když pátral očima po nějakém cíli. Byl si vědom, jaké měli štěstí. Kdyby ničivý paprsek zasáhl kupoli modulu na víc než mikrosekundu, vypařili by se.

Štěkání ručních zbraní ho upozornilo, že někteří nepřátelé jsou přinejmenším připraveni bojovat.

Stál po kolena ve sněhu a nadechl se chladného vzduchu na Garmu. Byl studený jako v zimě na Fenrisu, ale byla v něm cítit zkažená vejce, síra a všemožné znečištění. Podle mírného zvedání žaludku Ragnar poznal, že tělo už začalo s procesem adaptace, filtrování a čištění. Zvláštní, pomyslel si, jaké drobnosti přitahují pozornost po okamžicích krize.

Navzdory nebezpečí cítil euforii. Nebylo to jen v chemikáliích, které mu pozměněné žlázy vháněly do krevního řečiště. Byl na zemi. Přežil divoký průchod atmosférou a byl tady, se zbraní v ruce a nepřítelem před sebou. Ať už byla situace jakkoli nebezpečná, bylo to aspoň nebezpečí, se kterým se dalo něco dělat. Vypadalo to, že má svůj osud opět v rukou.

Dalším rychlým pohledem zhodnotil situaci kolem sebe. Ostatní moduly už přistály. Vlci z nich už vyběhli ven a zbraně v jejich rukou rozsévaly po okolí smrt.

K útoku na Svatyni kopí se rozdělili do několika malých skupin. Na tuto vzdálenost stavba vypadala spíše jako pevnost než svatyně, a to nedávno dobytá pevnost. Všude kolem byly roztroušené ohořelé zbytky obranných systémů. Ragnar zahlédl na opevněných balkonech kacíře v uniformách. Z oken vyčnívaly hlavně laserových pušek.

Tu a tam znečistily posvátné zdi runy a znaky Chaosu a kacířství. Ragnar zavrčel kletbu a připravil se k útoku.

Pokud mohl říct, v Berekově rotě nebyly žádné ztráty. Jediným malým problémem bylo, že kvůli selhání výsadkového modulu dopadli daleko od ostatních, mimo hlavní formaci. Byli mnohem blíže k mohutné bráně, než měli být. Plán za nimi byla pokryta troskami a zejícími krátery. Tady byli ve smrtící zóně, jediný kryt jim poskytovaly zbytky jejich modulu.

Plaskret před nimi zasáhla palba; na zbroji zarachotily odštěpky tvrdé jako kámen a ze země se vznesly fontány sněhu. Ragnar vzhlédl a našel střelce usazeného na vysokém cimbuří nad branou. Jediným

plynulým pohybem zvedl bolter a vystřelil. Náboj proletěl ostřelovači hlavou a potřísnil mozky zed' za ním.

„Hezký výstřel," slyšel za sebou mumlat Svena. „Ted' už potřebujeme jen dvacet takových."

Střelba donutila Svena schovat se za dosud žhnoucí modul. Ragnar skočil do úkrytu za ním. Viděl, že Hakon s ostatními jsou dosud na otevřeném prostranství. Pokud útočníky nevyhlásí ven, čeká zbytek smečky už jen velmi krátký život.

Najednou zahřměly rakety a do pozic nepřátel na zdi vletěly ohnivé šmouhy. Zbraně okamžitě zmlkly. Zvedla se oblaka kouře.

„Vypadá to, že se Dlouhé tesáky nakonec rozhodly vybalit odpalovače raket," vesele se zašklebil Sven. Pohlédl ke zbytku masivní brány do svatyně. „Myslíš na to, na co myslím já?"

Ragnar přikývl. Přeskočil bok modulu a se Svenem v těsném závěsu vyrazil ke schodům. O jediný úder srdce později se k nim připojil zbytek jednotky, jenž využil zmatku v řadách obránců způsobeného těžkými zbraněmi Dlouhých tesáků.

Během chvilky byli na schodech. Najednou je zasypalo krupobití střel. Ragnar zahlédl pytle s pískem ve dveřích a hnízdo těžkých zbraní za nimi. Jednal instinktivně. Plácl sebou na masivní schody a hodil do nepřátelských pozic granát. Řetěz výbuchů prozradil, že tenhle nápad nedostal jen on. Vzápětí už byl zase na nohou a běžel k opevnění.

Kulky mu trhaly zemi pod nohama. Jedna ho udeřila do ramenního plátu takovou silou, že ho otočila a srazila k zemi. Sven proběhl kolem a pátil z pistole po kacířích, kteří přežili útok granáty. Rotomeč mu už řval v ruce. Zatímco se Ragnar zvedal, viděl, že druhý Krvavý spár přeskočil polozřícenou stěnu z pytlů s pískem a vrhl se na šokované nepřátele. Obránci s tak rychlým a zuřivým útokem očividně nepočítali.

Ragnar teď poprvé doopravdy zahlédl, proti komu bojuje. Vypadali poměrně normálně; na sobě měli bílošedé maskovací uniformy, oteplené kvůli zimě. Oči jim chránily silné tmavé brýle a ústa zakrývaly filtrační masky, které jim dodávaly poněkud hmyzího vzhledu. Většina držela v rukou opotřebované autopušky s nasazeným bajonetem se zubatým ostrím. Mnozí ječeli, kvíleli a snažili se utéct, když se Vlci hnali přes ně, ale jeden nebo dva měli tolik duchapřítomnosti, že bojovali dál.

Ragnar si všiml, že jeden muž, který smrt očividně předstíral - dalo se to usoudit podle množství krve na potřhané uniformě - vyskočil a rozpráhl se bajonetem proti Svenovým žádům. Ragnar klidně zamířil a vystřelil do něj několik kulek z bolteru. Jejich síla muže rozdrtila jako krabici od přídělu v hrsti mariňáka.

Ragnar se vrhl do vřavy. Ponořil se mezi bojující těla a sekal vyjícím rotomečem kolem sebe. Během několika okamžiků bylo kulometné hnízdo prázdné a Krvavé spáry se rozběhly k ostatním za provizorní hradbou z pytlů s pískem.

Sven si znechuceně prohlížel rotomeč. Zbloudilá střela nejspíš zasáhla zdroj energie, protože čepele se už neotáčely. Z jílce vycházel černý dým, mechanismus se vyviklal a rozpadl se Svenovi v ruce. Zbraň utrpěla větší škody, než bylo na první pohled vidět. Sven se chvíli rozhlížel a pak se mu na tváři objevil zlomyslný úšklebek. Nedaleko ležela těžká autopuška. Jakoby zázrakem přežila výbuchy granátů. To je ale náhoda, pomyslel si Ragnar, ale pak to pustil z hlavy. Ve válce se mohla přihodit spousta věcí, bez ohledu na to, jak nepravděpodobně vypadaly.

Sven zvedl těžkou automatickou zbraň jednou rukou a usmál se. Vypadal spokojený sám se sebou. Zdálo se, že tu zbraň sebral akorát včas. Nepřátelé se zformovali uvnitř svatyně a nyní se jich stovky hnaly po roztrášené mramorové dlažbě k bráně. Ragnarovi se najednou navzdory pocitu nadřazenosti, který mu při výcviku vtloukli do hlavy, zdálo, že jich je strašná přesila. Ve zbytcích kulometného hnízda zůstalo pět Hvězdných vlků proti několika stovkám nepřátel.

„Řekl bych, že je jich tak pět na jednoho," řekl Sven.

„Rád vidím, že tvoje aritmetika je pořád stejně dobrá," odpověděl Ragnar a pomyslel si, že Sven měl dobrý nápad. Možná se mu v troskách podaří najít další funkční těžkou zbraň.

„Tak ten poměr trochu snížíme," řekl Sven. Zvedl kulomet jednou rukou a zahájil palbu do blížícího se davu pěšáků. Střely jimi projely jako kosa žitem a trhaly těla na dva kusy. Kulky prolétaly hrudníky mužů v první řadě skrz a zabíjely vojáky v řadě za nimi. Sven vesele zavyl. Záře od hlavně mu ozařovala obličej, až vypadal téměř jako démon. Stál uprostřed deště kulek a naprosto ho nevzrušovala smrt hvízdající všude kolem něj. Pak vyrazil vpřed; stále přitom pátil po nepřátelech a působil mezi nimi

neuvěřitelnou zkázu.

Bylo to jako sledovat hrdinu z prastarých ság. Na tom, jak Sven bez uvažování postupoval vpřed a kosil nepřátele, bylo něco děsivého. Na několik sekund to vypadalo, že by Sven zvládl celou situaci sám jednou rukou.

Pak se zezadu ozval výstřel a pokropila je palba. Ragnar uviděl muže v bílé zimní uniformě, připomínající uniformu imperiálního komisaře, jak řve rozkazy na své podřízené. Ti znovu začali pálit a vyrazili vpřed. Palba byla najednou příliš silná i na někoho tak bláznivě odvážného, jako byl Sven, a tak začal ustupovat zpět k palebnému stanovišti. Cestou střílel, dokud se neskutálel zpátky vedle Ragnara.

Ragnar viděl, že jeho přítel z toho nevyšel úplně beze škod. Zbroj měl na tuctu míst popraskanou a z děr vytékala krev. Po tváři se mu táhla klikatá čára a další mu vytrhla celý chomáč vlasů vyčesaných do hřebenu. Oči mu však stále planuly horečnatou krvežíznivostí. Sáh opět po kulometu a natáhl závěr. Zbraň zařvala a začala plivat smrt, pak se ale zadržela a zmlkla.

„Co ve jménu Russově..." zamumlal Sven.

„Je přehrátká," upozornil ho Ragnar. „Taví se hlaveň. Střílel jsi moc dlouho."

Sven ji vztekle hodil směrem k nepřítelům. „Zatracený krám!" zařval. Z dálky se ozvalo křupnutí kostí a bolestivý výkřik. Ragnar si domyslel, že Sven hodil přesně.

„Gratuluji," řekl. „Vynalezl jsi nový způsob boje. Místo abychom na nepřátele z těžkých zbraní stříleli, budeme jimi po nich házet."

„Nebylo by lepší, kdybys bojoval a zatraceně nekecal?" zeptal se Sven překvapivě mírně. Už pátral po nějakém dalším obranném prostředku.

„Tvoje mistrovská taktika mi vyrazila dech," odpověděl Ragnar, pak vystrčil hlavu nad zeď z pytlů a vystřelil do hustého davu. Ve stejném okamžiku mu zasvítl dešť kulek kolem hlavy, takže ji musel zase schovat. Vypadalo to, že na druhé straně měl někdo dost rozumu a přinesl další těžké zbraně schopné zastavit postup nepřítele. Nezbývá jim než zůstat, kde jsou, dokud se nepřipravenou pěšáci. Nevypadalo to moc dobře.

No, neexistuje jen jeden způsob, jak stáhnout draka z kůže, pomyslel si Ragnar, položil pistoli a ťukl na zásobník granátů. Je Hvězdný vlk. Je přece schopen určit pozici nepřítele podle kroků a podle pachu. Hodil hrst granátů za pytle s pískem tím směrem. Za okamžik uslyšel sérii výbuchů a křik.

„Myslím, že jednoho jsi možná dostal," řekl Sven. „Měl jsi štěstí."

Sven také hodil přes rameno granát. Další výbuch. Další výkřiky agónie. „Takhle se to dělá," řekl.

Ragnar se na něho podíval. „Šlo by to mnohem lépe, kdybychom jim dokázali vyřadit podpurnou palbu."

„Vážně? To by mě jaktěživ nenapadlo," řekl Sven sarkasticky. Hodil další granát. Vnitřkem budovy oťrásl další výbuch. Ragnar odhadoval, že nepřátelé už jsou blízko.

„Brzy budou muset přestat střílet, nebo zasáhnou vlastní lidi," poznamenal.

„A až to udělají—"

„Ted'!" zařval Ragnar. Jakmile podpurná palba zmlkla, vyskočil a začal střílet z bolterové pistole. Kacíři byli tak blízko, že v jejich brýlích viděl svůj deformovaný obraz - shrbená šedá postava zastříkaná krví. Záblesky z hlavně pistole byly oslepující. Téměř hned, jak vyskočil, si všiml, že si přicházející pěšáci připravují autopušky ke střelbě. Očividně čekali na chvíli, kdy přestane podpurná palba, stejně jako on - postrádali jen jeho nadlidské reflexy.

Byl zpátky v úkrytu dřív, než někdo stačil stisknout spoušť. Nad hlavami jim proletěla sprška kulek, které se většinou zabořily do pytlů za jeho zády. Cítil, jak se celá stavba pod tím krupobitím chvěje.

„To bylo chytré," utrousil Sven sarkasticky a hodil další granát. „Doufám, že ostatním to půjde líp."

Granáty vybuchovaly tak blízko, že to téměř ohlušovalo. „Raději se připrav na boj zblízka," řekl Ragnar.

„Čím? Pěstmi?"

Ragnar mu hodil svou bolterovou pistoli a aktivoval rotomeč.

„Se dvěma boltery snad něco dokážeš i ty, Svene."

„Myslím si, že mě něco napadne," opáčil Sven s pokřiveným úsměvem.

„To bylo mělo. Už jsou skoro nad námi."

TŘINÁCT

„Tak je vřele přivítáme," řekl Sven a vyskočil, jakmile na něho dopadl stín muže s bajonetem sklánějícího se k němu. Boltery v jeho rukou se rozštěkaly. Kulky létaly na krátkou vzdálenost a explodovaly v lidských tělech. Sven ustoupil kousek stranou, ale nepřestal kropit nepřátele palbou z obou zbraní. Ragnar jej chvíli sledoval, než se přikrčil a vyskočil nad pytle tvořící barikádu. Přistál přímo mezi pěšáky.

Držel rotomeč obouruč a sekal jím nalevo napravo, utínal končetiny a lámal kosti. Brzy byl on i všechno kolem něj zastříkané jasně rudou krví. Ze rtů mu vyrazilo válečné vytí, jak propadl zuřivosti z boje zblízka. Veškerá nahromaděná agrese, veškerý strach a obavy při výsadku jen znásobily jeho zuřivost. Pohyboval se mrštně jako tygr, hnal se mezi nepřáteli jako démon puštěný z řetězu. Chvilí byl nezastavitelný, ale pak uvázl v mase postupujících nepřátel. Byli všude kolem něj, útočili na něho bajonety a stříleli z těsné blízkosti. Až příliš dychtili vyjít z boje proti berserkrovi živi, než aby si dělali starosti s tím, jestli nezasáhnou své kamarády.

Ragnar se sehnul a proplétal se mezi nimi, ale země byla příliš kluzká krví, takže bylo těžké udržet rovnováhu, vyhýbat se zbráním nepřátel a ještě vkládat sílu do úderů mečem. Ale dělal, co mohl. Přestože cítil, že si něčí bajonet našel mezeru mezi jeho ramenním plátem a chráničem paže, srazil jednoho muže a dalšímu rozdrtil obličej. Pod úderem pěsti v obrněné rukavici se kolem rozlétly zuby.

Bolestivé bodnutí v koleni mu oznámilo, že se nějakému protivníkovi opět podařilo najít slabinu v jeho zbroji. Rána hřbetem ruky s rotomečem zajistila, že to ten muž už nikdy neudělá. Cítil, jak se jeho zranění okamžitě začínají uzavírat, ale léčebný proces ho omezoval v boji. Sekal kolem sebe znovu a znovu a s každým úderem zemřel nepřítel. Za každého padlého však nastoupili na jeho místo dva další. Kacířů bylo prostě příliš mnoho, než aby je dokázala nevelká jednotka Krvavých spárů zadržet.

Kulka bůhvíodkud škrábla Ragnara na spánku. Měl pocit, jako by ho někdo udeřil perlíkem. Potrásl hlavou, aby mu krev tolik netekla do očí, a v tu chvíli se na něj vrhl dav mužů a snažil se mu znehybnit končetiny i smrtící zbraň. S řevem zvedl dva z nich do vzduchu a s ošklivým třeskutím jim udeřil hlavami o sebe. Vtom ucítil, jak se mu kolem krku ovíjí něčí paže a kdosi se mu snaží vrazit nůž do hrdla.

Ragnar odskočil dozadu v naději, že setrvačností útočníka setřese, ale ten muž se ho držel dál a znovu se pokusil nožem zasáhnout cíl. Ragnar měl hrudní plát mokré od krve - a tentokrát byla jeho.

Nyní ho zachvátilo skutečné vražedné šílenství. Už nebojoval, aby si zachránil život, ale aby s sebou do pekla vzal co nejvíc nepřátel. Potrásl hlavou a pohodil rameny, aby se útočníka zbavil. Zároveň sekl rotomečem jiného muže do břicha. Ještě zahlédl, jak zasaženému z rány vyhřezly vnitřnosti, a už se hnal dál.

Oslepen zuřivostí ale uklouzl na střevech své oběti a svalil se na záda. Ozvalo se křupnutí, jak něco ztlumilo jeho pád, a Ragnar si uvědomil, že to byl ten útočník s nožem. Mužova paže kolem Ragnarova krku ochabla.

V tom se nad ním sklonil obrovský chlap s puškou. Než mohl Ragnar zareagovat, udeřil ho muž pažbou do hlavy. Normálnímu člověku by takový úder udělal díru do lebky a Ragnara jeho zesílená struktura kostí také úplně neochránila. Před očima se mu roztančily jiskry a na okamžik všechno kolem zčernalo. Spíše cítil, než viděl, jak muž zvedá pažbu k další ráně, a tak naslepo bodl rotomečem vzhůru. Cítil, že něco zasáhl. Čepel projela vlhkým masem útočnickova těla a roztrhala mu vnitřnosti. Muž zaječel a v agónii vyprázdnil močový měchýř i střeva.

V tu chvíli se Ragnarovi vrátilo vidění a vstal. Praštil muže pěsti do obličeje a srazil ho na záda. Pak se rozběhl a vyl přitom vzteky; mečem sekal po každém v dosahu. Stále se ale objevovali další nepřátelé, byli jako nekonečná přílivová vlna. Neviděl žádného ze svých bratrů-spolubojovníků a jejich pach se mu ztratil v zápachu kacířů a korditu. Možná už všichni padli. Možná že zůstal naživu jako poslední. Pokud je to tak, rozhodl se, že donutí ty zrádce z Garmu draze zaplatit za smrt svou i svých druhů.

Před sebou uviděl muže v uniformě komisaře. Už nebyla čistá a bílá. Byla postříkaná krví a zčernalá

kouřem. Někde ztratil masku. Jeho chladný obličej trochu zbledl, když viděl, jak k němu Ragnar vrávorá, ale zvedl rotomeč a vykročil ke Krvavému spáru sebejistým krokem zkušeného válečníka.

Když se jejich čepele zkřížily, Ragnar si uvědomil, že našel důstojného protivníka. Ten muž byl úžasně obratný. Normálně by na Hvězdného pěšáka fyzicky nestačil, ale Ragnar byl potlučený a zraněný z dřívějšího boje a Garman odpočatý a toužil po slávě.

Vylétly jiskry a rotomeče zaječely, jak se jejich čepele srazily. Komisař se sehnul pod Ragnarovým úderem a sekl. Zasáhl mladého Vlka do paže. Z jeho náloketníku se začalo kouřit, jak jej tření rotomeče zahřálo na téměř nesnesitelnou teplotu. Ragnar udělal krok dopředu, volnou rukou popadl muže za paži s mečem a pevně stiskl. Kosti s odporným křupnutím povolily. Komisař ze sebe nevydal ani hlásku, ale zbledl v obličejí a po čele mu tekla pot. Ragnar udeřil čelem muže do tváře a zlomil mu nos. Garman se svalil na záda; z nosu mu crčela krev a pevně tiskl ústa, aby nekřičel bolestí. Ragnar ho kopl do boku a zlomil mu pánev. Když muž dopadl na zem, rozdrtil mu Ragnar dupnutím hlavu.

Jeden nebo dva vojáci z Garmu zděšeně sledovali konec svého vůdce, ale byli plní sebedůvěry a jejich morálka to vydržela. Nezáleželo na tom, jak je Ragnar nebo kterýkoli jiný Hvězdný pěšák silný - jejich síla byla v množství. Vrhali se na Ragnara jako vztekli mravenci útočící na obrněného brouka, bodali, sekali, stříleli s děsivou lhostejností vůči vlastním životům i životům svých kamarádů. Masa těl pohybující se nezadržitelně jako moře zatlačila Ragnara k palebnému hnízdu. Cítil se jako plavec, kterého strhává příliv, ale přesto bojoval dál, i když ho oslepovaly pot a krev.

Něco uchopilo Ragnara za zesláblé koleno, a tak se napůl zhroutil. Na lebku mu opět dopadlo něco těžkého. Znovu se mu před očima roztančily hvězdičky. Najednou se cítil slabý a bylo mu zle, stěží se udržel vzpřímeně. Za celou dobu u Hvězdné pěchoty se nikdy takhle necítil. Věděl, že zemře, a to v něm vykřesalo vztek, ale byl oslabený ztrátou krve z četných zranění a masa těl ho tiskla k zemi, takže v sobě už nedokázal najít dost energie k probuzení touhy po krvi. Stále ještě bojoval, sekal a trhal, bil útočníky pěstí, nohou i hlavou, řezal je čepelí rotomeče, ale věděl, že je to beznadějný boj. Končetiny měl jako z olova. Připadalo mu, že nepřítel je stejně jako na začátku.

Přesto se stále široce šklebil a na rty se mu dralo vytí. Tohle byla smrt válečníka, mnohem lepší než být zaživa upečen na škvarek v přehřátém výsadkovém modulu. Žádný Hvězdný vlk nemohl žádat víc.

Na jeho vytí odpověděl válečný pokřik. „Za Russa a Bereka!“ slyšel někoho křičet a pak viděl, jak jednoho z mužů rozsekl rotomeč na dva kusy. Seržant Hakon se odkudsi vynořil jako nějaký vražedný démon. Od hlavy k patě byl pokrytý krví. Zbroj měl zbarvenou rudě a jeho šedé vlasy měly barvu rzi. Popadl dalšího Garmana a hodil jím mezi jeho druhy. Síla nárazu je smetla k zemi. Hakon se na ně vrhl a tak dlouho sekal nalevo napravo, dokud nevyčistil kolem Ragnara volný prostor, aby mohl nabrat dech.

Ragnar zpočátku jen stál a lapal po dechu. Viděl, jak seržant pozabíjel každého v dosahu a pak zvrátil hlavu dozadu a triumfálně zavyl. Vtom odněkud zleva přiletěla svítící střela a zasáhla ho do hlavy. Půlka Hakonovy lebky se rozprskla a odhalila zbytky mozku. Seržant se svalil dopředu jako podřátý strom a zůstal ležet.

Ragnara na chvíli ochromil šok. Připadalo mu nemožné, že je seržant mrtvý. Byl tady, nezničitelný a neporazitelný jako v ten den, kdy Ragnar přijel do Russviku. Vedl výcvik Krvavých spárů a bojoval spolu s nimi tak dlouho, že znali jeho obličej téměř stejně dobře jako svůj vlastní. Byl nedílnou součástí jednotky, jejich vůdce, jejich maják... a najednou byl pryč.

Ragnar nehybně stál, zatímco se přílivová vlna garmských pěšáků valila na něho. Část jeho já ztratila při pohledu na Hakonův pád odvahy. Něco v něm si prostě přálo zůstat stát a nechat nepřítele, aby ho rovněž zabil. Jaký smysl mělo bojovat? Prostě zemře stejně jako vůdce jejich smečky.

Jakmile mu tyhle myšlenky proletěly hlavou, divoce je potlačil. Zuřivost, kterou cítil dřív, se vrátila, a on se jí nechal zcela pohltnout. Hluboko v sobě našel zásoby sil, o nichž vůbec netušil, že je má. Slabost z něj rázem spadla. Hakon mu svou smrtí vykoupil chvíli, aby se mohl vzpamatovat. Nyní přišel čas splatit svému veliteli dluh.

Vrhl se vpřed a na zbroji mu zarachotily kulky, jako když kovářovo kladivo buší do železa. Někteří Garmané propadli při pohledu na jeho obličej zkřivený zuřivostí panice, ale většinou to byli stateční muži. Pokračovali ve střelbě, hnali se s napraženými bajonety Ragnarovi vstříc. Jak se řítíl vpřed, modlil se, aby ho žádná kulka nezranila smrtelně, aby mohl zabít co nejvíc nepřátel. Pak znovu uslyšel válečný pokřik

Hvězdných vlků.

Najednou si uvědomil, že davem postupují mohutné postavy a záblesky pistolí a ječící rotomeče jim dělají cestu. Tucty Vlků obklopily vzbouřence, vynořili se z kouře palby a zvířeného prachu, aby je smetli. Vrhli se do bitevní vřavy Ragnarovi po boku a prosekávali se liniemi Garmanů jako blesky zpráchnivělým dřevem.

Během jediného úderu srdce se obrátil směr palby před vchodem do svatyně a zpočátku postupující Garmané se dávali na útěk. Jakkoliv byli domorodci tvrdí, v bojích zocelení válečníci, oddaní věci zla přesahující meze rozumu, pohled na řítící se masu Hvězdných vlků jim podlomil morálku. Většina z nich se otočila a snažila se uprchnout, ale nakonec všechny dostihla smrt.

„Tak jsme zatraceně vyhráli," řekl Sven a vypadal potěšeně i rozzuřeně zároveň. To byla typická reakce. Krvavý spár se stále rozhlížel kolem sebe, registroval každičký pohyb a reagoval na nejmenší hluk nebo změnu pachu. Hodinu po tom, co Logan Grimnar prohlásil svatyni za očištěnou, by stále ještě stačil jediný okamžik, aby byl znovu připraven k boji. I přetvořený metabolismus Hvězdné pěchoty potřeboval čas na uklidnění poté, co opadla bojová zuřivost. To je následný otřes, uvědomil si Ragnar. Sám se cítil stejně.

„Za jakou cenu?" zeptal se Ragnar.

„Pořád jsi zatraceně tady, ne? Já taky."

„A co ostatní?"

„Aenar je znovu zraněný. Torvald je v pořádku. Strybjorn má pár ran, ale bude v pořádku, jakmile se na něj podívají léčitelé."

Ragnar poposedl. Ta bolest byla tam, mnohem horší, než co zažil v bitvě. Tehdy jako by jeho mysl vyloučila všechno, co mu nepomáhalo udržet se naživu. Ignorovat ji teď bylo mnohem obtížnější. Sundal si stehenní chránič a nastříkal si na ránu syntetickou tkáň. Kůže se začala okamžitě uzavírat, jak se tělo hojilo. V žaludku cítil tupou bolest. Uvědomil si, že je to hlad. Vytáhl z opasku tubu s přídělem a začal ji vycucávat. Chuť to mělo nanicovatou. Vůbec to nevypadalo, že by z toho mohl získat něco výživného, ale věděl, že pasta obsahuje všechny nezbytné živiny. Co víc, obsahovala alchymistické ingredience napomáhající hojení. Poznal ten hlad - tělo žádalo suroviny, s jejichž pomocí by regenerovalo.

„Dobrý nápad," řekl Sven a začal také hlasitě vysávat tubu s pastou. „Pivo by bylo ještě lepší."

Ragnar se rozhlédl. Nacházeli se na okraji polní nemocnice. Ve vzduchotěsných stanech prováděli Vlčí kněží na zraněných vojácích rituály. Tucty lehčích případů posedávaly kolem. Procházel mezi nimi kněz a prováděl lékařské věštby. Prohlídky byly rychlé, ale důkladné; spíše si jen ověřoval, že pacienti vydrží. Přestože se Hvězdní pěšáci dokázali uzdravit přirozeně a rychle z téměř jakéhokoli zranění, nemělo smysl riskovat. Byly známy případy mužů, kteří dostali úder do hlavy, normálně chodili ještě několik hodin poté a pak padli a byli mrtví.

„Co Hakon?" zeptal se Sven.

„Pořád je ještě ve stanu," řekl Ragnar. „Kněží mě nenechali uvnitř, když provádějí rituály. Jeden z nich mi řekl, že se nejspíš připojí k duchům předků."

„Podívej se tamhle," řekl Sven. Ragnar pohlédl směrem, kterým Sven ukazoval. Uviděl Bereka Hromovou pěst a Morgrima Stříbrný jazyk. Vlčí lord se tu a tam zastavil a vyměňoval si vtipy, úsměvy a povzbudivá slova se zraněnými. Každému muži, na kterého promluvil, viditelně stoupla nálada. Jako by na sobě ucítil Ragnarův pohled, vzhlédl a vesele na něho zamával. Ragnar mu odpověděl a Vlčí lord kráčet k nim.

„Ne, nevstávejte," řekl Berek, když se Ragnar se Svenem začali zvedat. „Oba jste v boji utržili čestné rány. Zasloužíte si odpočinek."

Zůstali sedět. „Se seržantem Hakonem je to zlé," řekl Berek. „Je v komatu. Jeho duch se vznáší nad tělem."

„Uzdraví se?" zeptal se Ragnar.

Berek zavrtěl hlavou. „Ne."

„Zemře?"

„Nevíme. I kdyby přežil, jeho mozek byl příliš poškozen. Už by nikdy nemohl bojovat."

„To není konec, jaký by si přál," řekl Ragnar.

„To nikdo z nás," řekl Berek. „Ale tyhle věci se stávají. Ale s tebou jsem nechtěl mluvit o osudu seržanta Hakona, Ragnare."

„Ne?"

„Nyní, když je Hakon pryč, potřebuje smečka nového vůdce. Všechno je teď v pohybu a protiútok Garmanů se dá čekat každým okamžikem. Dokud nebudu mít čas někoho určit definitivně, máš smečku na starosti, Ragnare. Oznámím to při večerním rituálu."

Ragnar na Bereka jen zíral. Takhle to obvykle nechodilo, ale byla to volba Vlčího lorda. Ragnar si byl jistý, že existuje spousta vhodnějších a zkušenějších mužů, kterým by měl být tento úkol svěřen, ale Berek z nějakých důvodů vybral právě jeho. Možná proto přikázal, aby jej doprovázel na Pýchu Fenrisu. Možná ho Berek už tehdy chtěl pověřit velením. Kdo ví?

„Děkuji, lorde," řekl Ragnar.

Berek ho poplácal po zádech. „Jsem si jistý, že si povedeš dobře. Dnes jsi bojoval statečně. A tohle je dobré místo pro získání prvního povýšení."

Sven se na Ragnara kysele podíval, ale držel jazyk za zuby. Ragnara jeho sebeovládání překvapilo. Berek se otočil a odcházel, přitom se zdravil s raněnými a vtipkoval s nimi. Ragnara nepřekvapilo, že to vypadá, jako by je všechny znal jménem. Morgrim šel za ním.

Ragnar pohlédl na Svena, Sven se podíval na něj. „Bojoval jsem zatraceně stejně dobře jako ty. Proč nevybral mě?"

„Možná chtěl někoho s alespoň půlkou mozku," řekl Ragnar.

„Tak to si mohl vybrat Hakona," ušklíbl se Sven. Zdálo se, že i jemu vzápětí došlo, že za těchto okolností to vůbec není vtipné. Ragnar na něho chvíli hleděl a cítil, jak se mezi ním a jeho přítelem rozevírá propast. Sven mu pohled chvíli bez mrknutí vracel a pak se ušklíbl.

„Dokážu si představit horší lidi jako vůdce," řekl.

„Koho?" zeptal se Ragnar.

„Dej mi hodinku nebo dvě a určitě mě někdo napadne. Nebo možná den."

„Pokud ti zbloudily nějaké myšlenky, vřele je přivítej. Ocitnou se na podivném místě."

„Ha, zatraceně ha ha. Vidím, že to, že ses stal vůdcem, nijak nevylepší tvůj smysl pro humor."

ČTRNÁCT

Ragnar se v úžasu rozhlížel po vnitřní svatyni. Před ním se táhla ulice hrdinů: ve výklencích ve stěnách stály sochy věhlasných vůdců Hvězdných vlků a na tapiseriích byly zobrazeny scény z jejich nejslavnějších vítězství. Ragnar byl rád, že toto místo nebylo znesvěceno přítomností kacířů. Když byla svatyně přepadena, místnost byla stázově uzavřena a útočníci neměli dost času na to, aby si cestu do opevněného sklepení propálili lasery. Ani k tomu neměli důvod; to, pro co přišli, už získali. Russovo kopí bylo pryč! V této chvíli se Velký vlk, jeho velitelé a kněží radili, co dál. Osvobodili svatyni, ale nejvzácnější poklad byl ukraden. To byla záměrná pohana cti kapituly.

Jak by se primarcha cítil při návratu, kdyby našel svou zbraň v rukou nepřátel? Mohl by se vůbec vrátit, kdyby se proroctví nedalo naplnit? Ragnar byl rád, že takové otázky nemusí řešit. Měl tady mnohem osobnější posláním. Tohle byla jeho pouť a správná doba na to, aby zvážil své místo v kapitule a ve světě.

Kulhal dál. Noha ho stále trochu bolela, i když se mu rány rychle hojily. Nepřekonával ani tak vzdálenost, jako čas. Každý krok jej vedl hlouběji do minulosti. Na začátku vstupní síně prošel kolem posledních hrdinů kapituly. Poznal postavu Anakrona Stříbrné hřívy, po němž nastoupil jako Velký vlk Logan Grimnar, a s úžasem hleděl na tapiserii zobrazující jeho poslední boj, v němž zarputile zápasil se smečkou eldarů, kteří přepadli jeho velitelské stanoviště na Melkioru. Ještě více byl překvapený, když poznal další postavy zobrazené při této téměř legendární události. Byl tu sám Grimnar, zakrvácený, ale nepokořený, bojující s nějakým křiklavě oděným eldarským zabijákem. Byl tady i seržant Hakon ve

výstroji Šedého lovce; bojoval s eldarským strážcem. Ke smrti Stříbrné hřívy došlo před téměř čtyřmi stoletími. Bylo to zvláštní pomyšlení, že se jí účastnili i někteří z mužů, kteří jsou s ním dnes ve svatyni. Jedna věc byla vědět, že proces, při němž se z člověka stane Hvězdný vlk, značně prodlužuje život, druhá vidět na vlastní oči důkazy.

Ragnar se pousmál. Byl rád, že se rozhodl provést tuto pout' sám a uprostřed noci, když většina jeho bratrů spí. Cítil, že ji potřebuje, protože ho váha zodpovědnosti, která na něj dopadla, značně vyčerpávala. Bylo uklidňující stát mezi prastarými artefakty a cítit se součástí dlouhého procesí mužů, kteří tudy v minulosti prošli. Měl něco společného s generacemi neohrožených bojovníků, kteří jej předešli. Cítil se tak být propojen s něčím mnohem větším. Potřeboval si upevnit sebedůvěru. Od této chvíle, dokud neselže nebo nebude nahrazen, budou jeho rozhodnutí ovlivňovat životy jeho přátel. Chybné rozhodnutí může přinést Svenovi, Aenarovi nebo někomu dalšímu smrt. Kdysi by mu to nevadilo, dokonce by byl rád, že se dostal do pozice, kdy může zlikvidovat Strybjorna, ale teď o to nestál.

Vlastně by se cítil hrozně, kdyby jeho bývalý nepřítel zemřel při plnění jeho rozkazů, protože by na něj nutně muselo padnout podezření, že si jeho smrt přál a nějak ji zinscenoval. A to by byla velká potupa.

Procházel kolem soch Vlčích lordů a hledal mezi nimi tváře, které by poznal, ale žádnou nenašel. Nijak ho to nepřekvapovalo, protože člověk musel být mrtvý, aby jeho podobu vytesanou do kamene umístili v této části svatyně. Napadlo ho, jestli neměl Bereka odmítnout a vzdát se povýšení, byť jen dočasného. Věděl, že navzdory svým pochybám by to neudělal. Přestože byla jedna část jeho já téměř paralyzována pomyšlením na novou zodpovědnost, druhá si vychutnávala, že byl vybrán mezi tolika zasloužilými bojovníky a dostal tuto možnost. Byla to čest, když jej takto vyvolil Berek Hromová pěst. Věděl, že ho v boji zkoušeli, a pokud to zvládl, může očekávat další uznání. Třeba se jednoho dne stane členem Vlčí gardy. Objevil v něm Berek takový potenciál? Nebylo by to skvělé?

Na okamžik se zastavil, aby to uvažil. Kdysi mu připadalo jako velká čest být vybrán k Vlkům. Nyní chtěl víc. Bude celý život směřovat sem? Bude to vždycky tak, že vyleze na jednu horu, jen aby zjistil, že za ní leží ještě vyšší vrcholek a na ten musí vylézt také? Kde to skončí - až se stane Vlčím lordem, až se stane Velkým vlkem? Pobaveně se té představě usmál, i když věděl, že část jeho mysli o tom uvažuje naprosto vážně. A proč ne? Někdo Velkým vlkem být musí. I Logan Grimnar kdysi patřil mezi Krvavé spáry, byť se to teď zdálo neuvěřitelné.

Dovolil si o tom chvilku přemýšlet. Představil si sám sebe na Loganově trůnu, jak vydává rozkazy Vlčím lordům a bojovníci z celé rotý mu uctivě naslouchají, jak velí flotile, je postaven na roven kterémukoli z velkých pánů milionu světů lidského Impéria. Představil si sebe ne takového, jaký je teď, ale zestárlého, šedivého a vrásčitého, s rysy jako vytesanými z kamene a s hlasem podobným třeskotu žuly. Viděl se, jak vydává rozkazy rozhodující o osudech světů, jak hrdinsky kráčí strašnými bitvami na stovkách planet a jeho jméno je zapsáno do análů historie kapituly. Viděl svou podobu zvěčněnou na obraze, tapiserii i vytesanou do kamene. Při té představě se nerozechvělo jen jeho mladé srdce. Věděl, že každý Vlk, dokonce i Sven, musí někdy na tohle myslet.

Několik dalších kroků ušel ponořen do svých snů o slávě, ale vzápětí se vynořily další myšlenky, méně šťastné. Otočil se a podíval se na obrovský obraz bitvy o Balinor. Na plátně tu byl zobrazen jeden z nejznámějších bojů 38. tisíciletí. Pod ním stála socha Velkého vlka Fenrika Nelitostného srdce. Socha držela pod jednou paží starou otlučenou přilbici a ve druhé rotomeč plný zubů. Tentýž meč pokrytý krví byl namalován na obraze.

Kde je Fenrik teď? pomyslel si Ragnar. Pryč, jako všichni ostatní, jejichž sochy lemovaly tuto chodbu. Dosáhli slávy a velikosti, ale nakonec ani je neminul hrob. Bez ohledu na to, jak byli slavní, muži zpívali jejich pohřební písně a připíjeli jim z pohřebního poháru. Jejich genový štěp se vrátil do kapituly stejné jako genové štěpy řadových bojovníků, kteří šli za nimi. Ano, vzpomínalo se na ně v písních a ságách, i análech kapituly, ale byli pryč. Jejich trůn obsadil někdo jiný. Nakonec jim celá ta honička přinesla stejnou odměnu jako komukoli jinému.

Zatímco Ragnar takto uvažoval, věděl, že to tak není. Na tyto muže se vzpomínalo. Zapsali svá jména do historie krví a ohněm. Prokázali, že ve dni Poslední bitvy budou důstojnými společníky Russa. Ale copak ti bojovníci, kteří je následovali, toho nebudou hodni také? Poslední den nebudou bojovat jen

Velcí vlci, na které se tu vzpomíná. Budou tam i jiní, jejichž jména si nikdo nepamatuje, ale možná si to zasloužili ještě víc.

Ragnar se podíval na chodbu, téměř nekonečné procesí soch, stovky uměleckých děl a bojových vyznamenání. Jak zvláštní, pomyslel si; očekával, že tu najde slávu, ale nečekal, že tu zároveň najde melancholii. Možná že ty dvě věci byly neoddělitelné. Uvažoval o skvělé minulosti, ale zároveň si uvědomoval, že ty dny už jsou pryč. Bylo to depresivní a uklidňující zároveň.

Dávne doby byly pryč. Budoucnost je palimpsest, kde ještě není nic napsáno. Zjistil, že jeho nálada prošla celým kruhem. Muži vždy šli, jdou a půjdou dál. Jen Císař je věčný. Jednoho dne odejde i Logan Grimnar a někdo jiný, možná Berek nebo Sigrid, usedne na jeho místo. A pak odejdou i oni a nový muž nastoupí místo nich. Proč by to nemohl být Ragnar?

Tato myšlenka měla smutné jádro, které v předchozích úvahách o budoucí slávě nebylo. Aby dosáhl tohoto vzdáleného cíle, bude muset zemřít mnoho dobrých mužů. Mužů, které měl rád nebo si jich vážil. Jedna věc byla říct si, že tak to chodí. Druhá byla domyslet, co to doopravdy znamená.

Snažil se přivolat zpátky dřívější radostné sny. Pokusil se cítit se tak jako před několika minutami, přesvědčit sám sebe, že povýšení je prvním krokem na dlouhé cestě k trůnu Velkého vlka. Vrátily se, ale zjistil, že jsou temnější a neradostnější. Uvědomoval si totiž, že velení není jen řadou hrdinských činů prováděných před zraky historie. Neslo s sebou i velkou zodpovědnost a velkou únavu.

Logan Grimnar vypadal starý. Ne vetchý, protože byl statný jako sukovitý a ošlehaný starý dub, ale přesto vypadal starý. V kapitule byli stejně staří muži jako on a nevypadali tak zchátrale. Grimnara tížilo velení, které mu do tváře vyrylo vrásky. I při svých omezených zkušenostech Ragnar začínal chápat proč. On mohl svým rozhodnutím způsobit smrt svou i svých kamarádů, ale Velký vlk by mohl zničit celou kapitolu a ukončit tak existenci něčeho, co vydrželo po deset tisíciletí. Ragnar se při té představě zachvěl. Nebylo dobré za tak temné noci uvažovat o takových věcech, a obzvlášť ne tady. Možná že ztráta Kopí byla osudovým znamením. Třeba přijdou ještě horší věci.

Přibližně v polovině dlouhé chodby se na chvíli zastavil, protože viděl, jak k němu přicházejí nějaké postavy. Zdálo se, že si tuhle pozdní hodinu k rozjímání nevybral jen on.

Když se ti lidé přiblížili, poznal, že je to Sigrid Trolí zhouba a jeho mohutný tělesný strážce.

Ragnara to nepřekvapilo. Sigrid byl pověstný svou zbožností. Když došel blíž, všiml si Ragnara a znaků jeho roty na zbroji a obličej mu ztuhl. Jeho pach obsahoval slabý štiplavý podtón nepřátelství. Minul Ragnara bez pozdravu. Vypadalo to, že si ho ani nevšiml. Ragnar pokrčil rameny. Pokud jej Vlčí lord považuje za nehodného své pozornosti, není to jeho věc.

Možná v tom bylo něco víc. Zdálo se, že se ten muž chová nepřátelsky kvůli tomu, k jaké rotě Ragnar patří. Pokud ano, bylo to šílenství. Je válka a všichni jsou na stejné straně. Vnitřní rozbroje by mohly být fatální.

Ragnar věděl, že skutečnost bývá jiná. Napětí mezi jednotlivci bylo běžné, možná i normální, vzhledem ke struktuře kapituly. Všechny roty mezi sebou soupeřily, stejně jako Vlčí lordi. Mezi rotami probíhaly turnaje a soutěže a bylo mezi nimi také spousta dobromyslného škádlení. Uvnitř rot se často objevovalo soupeření mezi spáry a smečkami, které se snažily dokázat si převahu. A samozřejmě každý věděl, že existuje dlouhodobá rivalita mezi jednotlivými vojáky. Všichni bojovníci toužili po slávě - pro sebe, pro své jednotky, pro svou rotu, pro kapitolu a to přesně v tomto pořadí, pokud to nebyli zcela výjimeční muži.

Ragnar se přistihl, jak vzpomíná na staré přísloví svého lidu: „Když muž usiluje o ruku ženy, může mít nanejvýš tucet protivníků. Když usiluje o slávu, je jeho protivníkem celý svět.“ A Ragnarovi připadalo, že protivníkem je i celá historie, protože Vlci se neustále poměřovali s činy svých předchůdců. Ta myšlenka byla naprosto přirozená, vzhledem k tomu, že vedle něho právě utichaly kroky Berekova rivala.

Ragnar by rád věděl, proč se Berek a Sigrid vzájemně tak nenávidí. Měl pocit, že je v tom něco víc, než že jsou prostě rivaly o pozici Velkého vlka nebo alespoň jsou za ně považováni. Možná to bylo v jejich naprosto odlišných osobnostech. Každý z nich byl opakem toho druhého, stejně rozdílní jako den a noc. Říkalo se, že kdysi dávno bývali přáteli a došlo mezi nimi k nějaké roztržce. Ragnar si předsevzal, že tomu časem přijde na kloub.

Šel dál, procházel kolem soch mužů z raných dob kapituly a scén z prvních dvou tisíciletí po jejím

založení. Přidal do kroku, protože toužil vidět samotnou vnitřní svatyni. Rozhodl se, že se k prohlídce těchto starých artefaktů vrátí později, až bude mít víc času.

Uviděl před sebou modrou záři probleskující mohutným obloukem. Oblouk zakončovala hlava vlka a každý kámen byl označen runovým písmem kapituly. Ze samotných kamenů vyzařovala aura nesmírného stáří. Ragnar věděl, že se blíží k samotnému srdci chrámového komplexu.

Vstoupil do jedné z nejstarších svatyní bratrstva. Byla to rozlehlá místnost s klenutým stropem se zvláštními fazetovými štěrbinami, jimiž dovnitř pronikaly silné paprsky světla. Cesta ke Garmovu sarkofágu byla ohlazená nohama tisíců Vlků, kteří se za předchozí staletí přiblížili k tomuto posvátnému místu. Obrovská rakev byla zároveň oltářem, jenž dominoval severní části svatyně. Zbytek hrobky byl prostý a nezdobený, až na dlaždicovou podlahu zobrazující scénu s hlavami čtyř mocných, děsivých vlků, kteří otevírají tlamy, aby spolkli gigantický měsíc.

Posvátný plamen šlehal do téměř desetinásobku výšky člověka. Svítil chladně modrým světlem, které ozařovalo chrám. Plál před sarkofágem vytesaným z klu obrovité, dávno vyhynulé mořské příšery - slavné dračí velryby z Garmu, kterou prý Russ zabil jediným bodnutím Kopí.

Geniální umělec změnil kel v úžasné dílo. Celý povrch pokrývaly neuvěřitelně detailní řezby. Ragnar si ho prohlédl pozorněji a uviděl scénu za scénou z bitev a válek, v nichž bojovaly tisíce a tisíce Hvězdných vlků ve starých typech zbrojí z dob Velké křížácké výpravy proti hordám bestii, veřelců a démonů. Ragnar ze svých studií věděl, že každíčký válečník, který byl naživu, když Russ dorazil na tento svět, je tu zobrazen. Každá zbroj měla osobní označení. Každý viditelný obličej byl jiný. Pokud se člověk zadíval pozorně, rozpoznal v miniaturních tvářích i charakter a emoce.

Tady byl Vlčí lord s ústy otevřenými k divokému výkřiku, zabíjející zmutované vyznavače Chaosu. Byl tu seržant pobíjející monstrózní tyranidy. Byl tu sám Russ, větší než kterýkoli smrtelník, jak zápasí s Magnusem Rudým, strašlivým kyklopským primarchou Tisíce synů. Složitá řezba odhalila, jak málo se za deset tisíc let některé věci změnily.

Tady byl obrněný transportér Nosorožec, který vypadal přesně jako ty, co stály před svatyní. Našel tu Hromové jestřáby, které by mohly být stejným plavidlem, v němž Ragnar nedávno cestoval. Výtvoř podle skvělého vzoru Prastarých představovaly vrchol konstrukční dokonalosti, jež nebyla nikdy překonána a zřejmě ani nebude.

Vrcholek sarkofágu zobrazoval Garma, jaký býval zaživa. Jeho obraz ležel jako slonovinový obr na umě s jeho kostmi. Otevřené ruce spočívaly na prsou, jako by něco svíraly. Ragnar věděl, aniž by mu to kdo řekl, že držely Russovo kopí.

Ragnar cítil svatost tohoto místa. Russ sám se prý účastnil stavby sarkofágu, naplnil jej částí své moci a požehnal tak mistru sochaři Corianiovi. Třepetavý plamen hořel ve vzduchu nad svatyní, ozařoval ji a sesílal stíny, které propůjčovaly bitevním scénám iluzi života, takže postavy vypadaly, jako by ožily.

Ale něco tu očividně chybělo. Tady mělo spočívat Russovo kopí. Pokud jste si něco uvědomovali díky jeho nepřítomnosti, tak to bylo Kopí. Celá svatyně měla být místem jeho odpočinku, a když byla posvátná zbraň pryč, místo vypadalo jaksi bezvýznamně. Ne, to nebyla pravda. Jen se nezdálo být úplné. I Ragnar, který tu nikdy dřív nebyl, by řekl, že tu něco chybí, a poznal by to, i kdyby nevěděl, jak je to významné místo.

Ragnar se natáhl a dotkl se sarkofágu. Myslel si, že přes prsty rukavice cítí slabé brnění. Bylo úžasné, že se dotýká toho, čeho se dotkl sám Russ, že je tu s něčím, co vytvořil jejich primarcha. Zavřel oči a cítil se osvěžen. Ze svatyně do něj proudila energie. Otupila bolest ze zranění. Nepochyboval, že tu je něco posvátného.

Zavřel oči a dýchal chladný vzduch svatyně. Plamen nehrál, jen zářil. Brnění prstů zesílilo. Snažil se odtáhnout ruku, ale nešlo to. Zvláštní, necítil žádnou paniku. Z hrobky dál proudilo teplo. Snažil se otevřít oči, ale měl pocit, jako by se mu víčka slepila k sobě.

V temném zorném poli mu zablikaly podivné vzorce. Ticho se prohloubilo, až i tlukot jeho vlastního srdce zněl jako dunění bubnu. Vůně ambry z kadidelnic přehlušila všechny pachy kolem. Možná to byla nějaká zpožděná reakce na zranění. Možná by se měl pokusit se odtrhnout a vyhledat pomoc. Ten nápad zaplašil. Neměl pocit, jako by něco bylo špatně. Ve skutečnosti se cítil stále lépe, cítil správnost svého počínání a požehnání.

Záře zesílila. Teplo jím proudilo stále víc. Věděl, že se nějakým podivným způsobem dotýká Russova ducha, že všechny ty roky mezi primarchovou dobou a tou jeho nic neznamenaají. V nějakém bezčasu a bezprostoru se jeho duch vznáší a shlíží na své následovníky. Věděl, že se dotýká přímo něčeho božského a ten pocit ho naplnil bázní. Země, na níž stál, a sarkofág, kterého se dotýkal, byly posvátné. Věděl, že dokud bude žít, na tuto chvíli nezapomene.

Otevřel oči. Svíravá křeč se uvolnila. Otočil se, aby z tohoto posvátného místa odešel. Byl jako vyměněný. Věděl, že Kopí najdou. Musí.

PATNÁCT

„Proč vypadáš tak zatraceně šťastně, Ragnare?“ zeptal se Sven. Čekal na odpověď jen chvíli, než se vrátil k vymačkávání tuby s polním přidělem do úst.

Ragnar se opřel o zesílenou předprseň vnější zdi a zahleděl se do dálky. Trápil se a Sven to věděl. Jen tak úplně nevěděl, jak to vyjádřit.

Namodralý sníh poskvrněný alchymistickými pigmenty se v mrazivě chladných vločkách snášel dolů k zemi. Ragnar vyplázl jazyk a jednu ochutnal. Když ji polykal, páliho v ústech. Rozhlédl se po okolí. Obrovské budovy mizely v monstrózních nízkých purpurovočerných oblacích, které zakrývaly oblohu nad městem. V dálce bylo slyšet dunění palby.

Ragnar váhal, jak má příteli na otázku odpovědět. V jeho zážitku ve svatyni bylo něco osobního a posvátného, co prozatím nechťel sdílet s nikým jiným. Chtěl získat čas, aby si promýšlel to, co se stalo.

Rozhlédl se. Zbytek Krvavých spárů se shlukl u zdi a hleděl do dálky. Aenar zvedl mosazný polní magnokulár k očím a chvíli se díval, než podal prohlížečcí přístroj Torvaldovi. Bylo zřejmé, že hledají nějaké známky probíhající bitvy. Strybjorn, který držel zbraň v pohotovosti, vypadal uvolněně, ale ve střehu. Zbytek smečky se natáhl u zdi, jak se dalo, a odpočíval. Byl to trik, který se naučili od Šedých lovců - spi, když můžeš.

Původně prázdný prostor za nimi vyplňoval mohutný trup imperiální kosmické lodi, která ze sebe vyvrhla náklad lidí a strojů. Vlci vybudovali bezpečné předmostí a generál Trask, imperiální polní velitel, byl připraven je posílit. Deset tisíc mužů z Imperiální gardy, stovky obrovských tanků a tucty těžkých děl se rozmístovaly na pláni kolem svatyně. Nebylo jich tolik jako na kosmodromu vzdáleném dvacet kilometrů, ale přesto dost, aby byla svatyně téměř nedobytná.

Odsud shora Ragnar rozeznával standarty 12. pluku Maravianské gardy - dvouhlavého orla se slunečním kotoučem ve spárech. Maraviané zaujali stanoviště u nedaleké zdi. Vysocí ramenatí muži ve světlemodrých bojových uniformách nosili laserové pušky, jako by věděli, jak je používat. Podle drbů v táboře to byl pluk veteránů. Drželi se od Hvězdných vlků dál a zřejmě se na ně dívali trochu s bázní.

Jeden z nich, očividně zelenáč, se vyptával Ragnara, jestli Vlci skutečně dobyli svatyni, přestože nepřátel bylo desetkrát více než jich. Ragnar mu řekl, že jen pětkrát, ale i to stačilo, aby chlapec zmlkl. Chlapec! Ragnar se usmál. Ten muž byl pravděpodobně starší než on.

Další pohled odhalil důstojníky Imperiální gardy v honosných uniformách a komisaře v silných rudých pláštích procházející mezi cimbuřím, jak si sami přišli prohlédnout pozice. Důstojníci se usmívali a mluvili, dokud se nepřiblížili k Vlům; komisaři vypadali přísně a budili hrůzu. Jeden z nich zachytil Ragnarův pohled a usmál se na něho pevně stisknutými rty. Ragnar se široce zašklebil a odhalil tesáky; komisař odvrátil zrak. Nevěděl, jestli toho muže zastrašil nebo jestli si pomyslel, že Ragnar je nějaký druh mutanta, který je nutné vyhladit. Ragnar by se vsadil, že spíš to druhé. Zdaleka ne všichni sluhové Impéria hleděli na kapituly Hvězdné pečoty s úctou, nebo dokonce se sympatiemi.

Ne že by na tom za těchto okolností záleželo. Ragnar si byl jistý, že kdyby došlo k boji, Vlci by vyřadili celý tenhle pluk, bez ohledu na to, v jaké by byl přesile. Vyhnal tu myšlenku z hlavy. Všichni byli na téže straně. Venku za těmito zdmi byly hordy kacířů a uctívačů démonů. O nepřátele rozhodně není nouze, takže není třeba hledat další, i když jsou blíž po ruce.

Sven už měl dost toho, že si ho Ragnar nevšímá. „Budeš tu stát s otevřenou hubou a čekat, až ti do ní

vletí Hromový jestřáb, nebo mi zatraceně odpovíš?"

„Přemýšlel jsem o tom, co říct."

„Jsi nemocný? Obvykle ti odpověď netrvá tak dlouho."

Ragnar se chvíli na Svena díval a uvažoval, jestli mu to má říct. Významně se podíval na Maraviany a Sven přikývl. Počkali, až důstojníci projdou kolem předprsně a pak se Ragnar pomalu, klopýtavými slovy, pokusil svému příteli vysvětlit, co zažil předchozího večera. Sven si hlasitě říhl, ale neříkal nic. Když Ragnar domluvil, zkoumavě si ho prohlédl.

„Slyšel jsem, že tohle zažili i jiní. Někteří Vlčí lordi, některé Dlouhé tesáky, jeden nebo dva Šedí lovci. Nikdy jsem neslyšel, že by se to přihodilo Krvavému spáru. Možná by sis o tom měl promluvit s Ranekem nebo s nějakým Runovým knězem. Možná to znamená, že ty máš najít Kopí."

Svenův tón naznačoval, že tentokrát nežertuje. Vlastně jen zopakoval to, co Ragnara napadlo pár minut poté, co opustil svatyni. Tehdy chtěl najít Raneka a říci mu, co se stalo. Někáký instinkt ho zastavil a místo toho šel spát.

„Kněží jsou všichni ve svatyni s Velkým vlkem a jeho družinou. Provádějí věštby a snaží se zjistit, kde je Kopí. Kdo ví, kdy s tím skončí?"

„Promluv si s nimi, hned jak budeš mít možnost," řekl Sven.

„Promluví," slíbil Ragnar.

„Možná bych měl jít a podívat se na tu starou hromadu kostí," potlačil Sven zívnutí. „Třeba se zjeví Russ a povýší mě na Šedého lovce."

Ragnar zavrtěl hlavou. Sven zjevně nedokáže zůstat vážný déle než pár minut. Ne, opravil se vzápětí, možná jen skrývá to, co bere vážně, za plášť lehkomyšlnosti.

„Myslí si, že najdou Kopí?" zeptal se Sven po chvíli.

„Musí."

Zdálo se, že si myšlenka pomalu našla cestu ze Svenova mozku na jazyk. Vypadal téměř v rozpacích, když to říkal. „Nebylo by to hrozné, kdybychom to byli zrovna my, naše generace, tedy tato kapitula, kdo Kopí ztratil?"

Takže navzdory vnějšímu zdání některé věci Svena tížily na duši.

„Najdeme ho a pak ti, co ho sebrali, za to draze zaplatí."

„Proč ho vzali, co myslíš?"

„Protože je staré a posvátné."

„Pro nás. Pro lidi z Garmu také. Ale pro kacíře?"

Myšlenky si občas skutečně našly cestu i do Svenovy hlavy.

„Možná jej používají jako středobod síly. Tvrdí, že jim požehnal Russ. Vyznavači Chaosu už takové věci prováděli. Jejich svatý Sergius prohlašuje, že Císař se zřekl Garmu a jedině Chaos může zachránit svět."

„Teď se nejspíš modlí, aby Chaos zachránil jeho, když jsem tu já." Ragnar málem viděl, jak se Svenovi vrací vážná nálada.

„Nemá být Kopí magické? Garm s ním koneckonců Magnuse opravdu zranil a Russ jej použil na zabití hromady nestvůr. Co když se dokáže chránit samo? A proč ho starý Leman Russ nemohl nechat v Tesáku, jak by to udělal každý rozumný Hvězdný vlk?"

„Nejsem Leman Russ, Svene, takže ti na to nedokážu odpovědět. Možná jej tu zanechal z nějakého důvodu. Nebyla to známka jeho úcty ke Garmovi?"

„Ale místní ho moc neochránili, co?"

„Dělali to deset tisíc let."

„Ano, myslím že ano."

Rozhostilo se ticho. Ragnar uvažoval o Svenových slovech. K čemu je kacířům Kopí? Ragnara nejdřív napadlo, že ho ukradli Vlkům naschvál, ale Sven měl pravdu. Jestliže bylo Kopí nějakým způsobem mystická zbraň, co s ním měli za lubem? Zavrtěl hlavou. Nebyl mystik ani učenec. Hledat odpověď na takovou otázku nebylo nic pro něho.

Ragnar se vrátil k prohlížení vzdáleného města. Budovy byly obrovské, větší než mnohé, co viděl na Aeriu. Také vypadaly starší, jako by byly vytesány z velkých žulových bloků za tisíciletí zvětralých. Jejich

povrch byl zčernalý a zjizvený kyselými dešti. Z prastarých chrličů posazených po stranách budov zbyly jen zčernalé obrysy. Z vysokých komínů stoupala oblaka černého kouře. I když všude kolem zuřila válka, kovárny Garmu pracovaly dál.

To byla další část jejich současného problému. Garm byl hlavním centrem výroby zbraní a to už od Russových dob. Dokud budou tyhle továrny pracovat, budou chrlit nekonečné zásoby munice, která udrží válku v chodu a možná ji přenesení na jiné světy. Nebyl tu nedostatek zbraní. Nebyl tu ani nedostatek mužů, kteří je uměli používat, soudě podle toho, co viděl. V duchu se znovu vrátil k otázce Kopí.

Říkalo se, že výslech zajatých kacířů odhalil, že to nejsou obyčejní bandité, horda složená z příslušníků místní domobrany vyhnaných ze zničené tovární pevnosti. Při prvním útoku jich byly desítky tisíc. Podněcoval je otec Sergius, který pak zmizel s akolyty i svatou relikvií. Ragnar si domyslel, že Sergius býval imperiální kněz s vysokým postavením v církevní hierarchii. Býval i vážený učenec. To jenom dokazovalo, že kdokoli, kdo není Vlk, může být kacíř. Člověk si nikdy nemohl být jist.

Ragnar se podíval do magnokuláru a uviděl zlověstné znamení Horova oka namalované na zdi jedné pevnosti vykukující z mraků. Už jen při pohledu na něj cítil nenávist a vztek.

Když zaostřil na budovu, zahlédl probíhající boj. Ze šterbinových oken létaly střely na drobné postavičky pohybující se po pláni pokryté betonem plným kráterů. Na tanky typu Predátor střílely těžké zbraně. Bylo těžké posoudit, jestli jsou ti muži loajalisté nebo rebelové. Praporce neříkaly nic. Byl na nich bílý medvěd na modrém pozadí. Z brífinku před výsádkem Ragnar věděl, že tohle by měla být frakce loajální vůči Impériu, ale to nic neznamenal. Situace se měnila hodinu od hodiny.

Další komplikací bylo to, že každá tovární pevnost byla nezávislým královstvím, kde vládl její Obchodní dům teoreticky věrný imperiálnímu guvernérovi, prakticky však jen odváděl desátky a brance do planetárních sil. Každý Obchodní dům měl vlastní armádu, vlastní zbraně a vlastní dědictví zášti a nenávisti ke konkurenčním Důmům. Zdálo se, že zavraždění guvernéra a zhroucení státního zřízení poskytlo všem záminku, kterou potřebovali, aby si mohli začít vyřizovat své účty. Tohle byla občanská válka ve velkém měřítku. Spojenectví se denně měnila.

Z obdržení zpráv to vypadalo, že méně záleží na tom, jestli Dům patří k rebelům či loajalistům, než na tom, jestli je připraven pomoci rozdrtit kacířské protivníky. Zrada byla pravidlem, surovost zákonem. Prozatím se boje rozšířily po západním kontinentu, ale i tam bylo ještě dost stabilních míst. Jenže jak boje pokračovaly, šířily se po mapě jako skvrny prolité krve. Brzy celý tento svět shoří v ohni bratrovražedné války, pokud nebudou rychle podniknuty nějaké kroky, které by tomu zabránily.

„Vypadá to, že tamhle si dopřáli pěkný boj," prohodil Sven. „Kéž by nás Velký vlk nechal se do toho vložit."

„Určitě se mu o tom zmíním, až se s ním příště uvidím," odpověděl Ragnar. „Jsem si jistý, že tě nechá ty Garmany srovnat."

„Vsaď se, že nenechá," řekl Sven. „Budeme muset zůstat tady a dělat chůvy Gardě."

Když se Ragnar ohlédl, uviděl kovotextilní, automaticky se vztyčující pavilóny. Jídelny, administrativní centra, polní chrámy Strojního boha. Mezi nimi viděl inkvizitory, hvězdoplavce a vojáky všech hodností.

Vypadalo to, že na Garm byla dovezena celá imperiální válečná výbava. Říkalo se, že se k nim brzy připojí legie Titánů. Ragnar v to doufal. Už dlouho toužil vidět zblízka jeden z těch mocných člověkostrojů.

Nad hlavou mu po obloze přeletěly Hromové jestřáby útočící na nějaké vzdálené cíle. Celá akce vypadala spíše, jako když tygr vystřikuje drápy a vyskakuje do vzduchu, aby si vyzkoušel svou sílu, než jako skutečný útok. Časem imperiální tygr zařve a udeří. Teď však ležel v klidu a obhlížel kořist.

„Myslím, že na jeden den už jsem zatraceného sněhu viděl dost," řekl Sven. „Raději se půjdu do svatyně podívat, jestli si se mnou Russ nepopovídá. Řekl bych, že asi ano. Řekne: ‚Svene, jsi zatracený hrdina. Jdi a ukaž světu, co jsou Hvězdní vlci zač.'"

Ragnar si začínal přát, aby příteli nikdy neřekl o svém zážitku ve svatyni. Viděl, že o tom hodlá ještě dlouho žertovat.

„Řekne: ‚Svene, kdybys měl mozek, byl bys nebezpečný.'"

„Já jsem zatraceně nebezpečný, Ragnare. Ty taky. To je každý v téhle pevnosti. Jen chci vědět, kdy to

budeme moci dokázat nepříteli."

Ragnar nahlédl do lékařského sarkofágu a uvažoval, proč pro něho Hakon poslal. Starý seržant ležel nehybně. Do jeho těla vedly ze stěn starodávného biomagického stroje bublající hadičky plné zelenavé tekutiny. Krunýř mu sundali, takže vypadal podivně zranitelně. Pokožku měl bledou jako mrtvola. Polovinu hlavy mu zakrývala kovová maska, takže díru v lebce nebyla vidět. Jizvy na zbývající části obličeje byly ještě zřetelnější. Jen jeho oči vypadaly živé. Plály zuřivostí.

Vlčí kněz pokynul Ragnarovi že může mluvit. Pak odešel za svými povinnostmi. Po chvíli Ragnar zaslechl, jak mumlá medicínální zaklínadla nad dalším pacientem.

„Jak se máte?" zeptal se Ragnar. Hakon sevřel rty do napjatého úsměvu, ale zuřivost se mu z očí nevytratila.

„Už mi bylo líp."

„Brzy zase bude."

Hakon téměř nepostřehnutelně zavrtěl hlavou. „To si nemyslím, Ragnare. Slyšel jsem mluvit léčitele; mé tělo utrpělo příliš mnoho škod, než aby se zahojilo. Utrhlo mi to část mozku. Mám zničenou páteř. Nikdy nebudu znovu bojovat. Nebo chodit."

V Hakonově konstatování nezazněla sebelítost, jen pravda. Ragnar nevěděl, co říct. Ve srovnání se seržantovou újmou se cítil velmi mladý a nezkušený.

„Slyšel jsem, že jsi byl povýšen v poli," řekl Hakon. „Proto jsem tě chtěl vidět."

„Přišel bych i tak."

„Nevadí. Myslím, že si povedeš dobře, Ragnare - pokud přežiješ a naučíš se ovládat svou zběsilost. Pro válečníka je skvělé být berserkr, ale pro velitele ne. Velitel potřebuje stále vidět jasně. Jedna věc je promarnit v boji svůj život a druhá věc je promarnit životy smečky."

„Vím, seržante. Nemyslím, že jsem na to připraven..."

„Nikdo není, ať je, jak chce starý. Takhle neuvažuj. Vidím v tobě, že se jednou můžeš stát skvělým velitelem, Ragnare. Myslí ti to, možná až moc, a kapitula potřebuje muže, kteří umí bojovat i myslet."

Ragnar nevěděl co říct, a tak zůstal zticha.

„Už bych tě brzy doporučil k povýšení na Šedého lovce. Ty a tví druzi ze smečky, Sven a Strybjorn, už na to jste skoro připraveni. Zdá se, že to Berek Hromová pěst už pochopil."

„Co tím chcete říct?"

Seržant mluvil tiše a chraptivě a Ragnar si uvědomil, že má v hlase jistý podtón smutku. Hakon mluvil jako člověk, který ví, že brzy zemře.

„Měl jsem určité pochybnosti, ale nemyslím, že je lord Berek sdílí. Myslím, že jste zhruba připraveni na Šedé lovce, ale nejsem o tom úplně přesvědčen. Kvůli tvé zběsilosti - může to být strašlivá slabost. Zdá se, že Berek si myslí něco jiného, ale on vždycky postrádal potřebnou dávku obezřetnosti."

Ragnar otevřel ústa, aby něco řekl, protože cítil, že by měl Vlčího lorda bránit, ale Hakon ho přerušil. „Nechci, abys mě špatně pochopil. Vlčí lord hladoví po velikosti, ale má jiné ctnosti, kterými tuto slabost vyrovnává. Přes všechny své chyby to je skvělý vůdce a můžeš se od něho mnoho naučit. Hodně se naučíš i z jeho chyb, pokud jsi tak chytrý, jak si myslím."

„Proč mi to říkáte?"

„Protože jsem starý, Ragnare, a nemám moc času. Něco v tobě vidím, Ragnare, stejně jako Ranek. Nejsem si jistý, že je to něco dobrého, ale ať to je dobré, nebo ne, věřím, že budeš mít v kapitule velký vliv - pokud přežiješ. Snažím se zajistit, abys udělal víc dobrého než zlého."

„Vždycky se budu snažit ze všech sil."

„Ano, a to může být tvoje neštěstí, Ragnare. Protože ty jsi tvrdohlavý a míváš vlastní názor na to, co je nejlepší. Touto chybou trpí mnoho Vlků, dokud nezešediví a nedostanou trochu rozumu."

Ragnar uvažoval, jestli Hakon neblouzní z léčivých roztoků. To se někdy stávalo i mužům s tak silnou konstitucí, jako měli členové Hvězdné pěchoty. Pod tíhou zranění se i jejich schopnost metabolizovat jedy a drogy chovala podivně.

„Je to všechno, co mi chcete říct?" zeptal se Ragnar.

„Ne. Navzdory tomu, co jsem řekl, chci, abys věděl, že jsem na tebe hrdý. Byli jste nejlepší skupina

aspirantů, jakou jsem v Russviku cvičil. Možná i nejlepší, co jsem kdy viděl. Žijte podle toho."

Ragnara naplnila při starcových slovech hrdost. Hakon vždy mluvil drsně a nikdy neplýtl slovy chvály. Své skutečné pocity očividně skrýval.

V tu chvíli vstoupili dva Železní kněží. Něco v jejich chování Ragnarovi řeklo, že přišli Hakona vzít pryč. Pokynuli mu, aby odešel. Hakon to viděl a přikývl.

„To je všechno. Teď běž a Russ tě prováže."

Ragnar přikývl a udělal znamení vlka. Viděl, jak sebou Hakon trhl, když se snažil udělat totéž a jeho tělo ho neposlechlo. Ragnar se na chvíli zastavil, než se obrátil k odchodu. Když opouštěl lékařský bunkr, s jistotou věděl, že starého muže už nikdy neuvidí, a velice ho to zarmoutilo.

ŠESTNÁCT

„Kdo zatraceně měl tenhle skvělý nápad?" bručel Sven, když tiše sklouzli přes okraj kráteru a vyrazili do noci.

„Ty," řekl Ragnar. Hromový jestřáb je vysadil několik kilometrů od cíle, aby měli šanci nepřítele překvapit. Byla už skoro úplná tma. Rudá záře ze vzdálených komínů tovární pevnosti podsvěcovala mraky, ale tady v obrovském prostoru mezi budovami byl stín. Ragnar zapátral ve vzduchu po pachu nepřátel, ale žádný neobjevil. Naklonil hlavu a slyšel jen cupitání velkých krys mezi budovami.

„Cože?"

„Říkal jsi, že chceš akci, tak jsem požádal Velkého vlka—"

„Vážně? A navrhl jsi mu tuhle zatraceně pitomou misi?"

„Ticho!" zvedl Ragnar ruku.

„Ano, Vaše Velkoleposti," zamumlal Sven.

Uviděl ale, že to Ragnar myslí vážně. „Tamhle něco je. Ve vedlejší kráteru," subvokalizoval do komnetu. „Severoseverovýchod. Vzdálenost asi dvě stě metrů. Vypadá to, že věštcí měli pravdu."

Ragnar se ohlédl na svou malou jednotku. Věděl, že všichni poslouchají na zabezpečené lince. Ragnar jim pokynul, aby šli dál. Nyní si byl jistý, že něco slyšel. Nebyl si jistý co, ale určitě to nebyly krysy. Postupoval vpřed opatrně, pátral po nastražených výbušninách a nášlapných minách, které byly rozestě po téhle chladné, prázdné zemi nikoho. Uvažoval, jak tenhle kráter mohl být obsazen, když průzkum z oběžné dráhy neodhalil, že by do něj někdo přišel. Najednou tam někdo prostě byl.

Pod plaskretovými planinami se táhly staré údržbové tunely a podzemní systémy. Většina jich byla zatarasená, některé byly zaplavené toxickým odpadem, ale pár jich pořád fungovalo. Některé odhalily krátery po výbuchu. Ragnar si vzpomínal, že na leteckých holofotografiích terénu viděl zející ústí tunelů a masy pokroucených nosníků. Každý, kdo by se snažil v noci dostat ke svatyni, by jich nejspíš využil. Nebo tu může fungovat magie, uvědomil si. Uctívači Chaosu mohli použít kouzla, aby se teleportovali dovnitř. Ale proč?

Ragnar tu myšlenku zaplašil. Tohle měli on a jeho jednotka zjistit. Potřebovali to tu jen prozkoumat a ohlásit, co našli. Jestli je to problém, na který stačí, udělají to. Pokud ne, udělá to kapitula. Hezké a jednoduché, což byla změna. Tady na Garmu máloco vypadalo jasně. Tohle místo bylo vřící ohnisko intrik, zrady, proradnosti a nejistých spojení.

Runoví kněží zatím nebyli schopni lokalizovat Russovo kopí. Otec Sergius a jeho sluhové bůhvíproč zmizeli z povrchu planety. Kněží pouze věděli, že se stane něco strašného a zlého, pokud se Kopí nevrátí. Za daných okolností to nikoho nepřekvapilo.

Komnetem samozřejmě proběhla spousta zpráv, ale žádná z nich nebyla ověřena a mnohé je měly zavést do pastí. Ragnar se divoce usmál. Tihle rádoby lstiví strojitelé léček se už naučili, jak nemoudré takové útoky jsou.

Ragnar měl zbraně v pohotovosti a věřil ve vzduchu. Vítr se změnil a přinášel nové pachy. Ano, bylo to tam. V chemickém zápachu zachytil slabý pach nemytých těl, feromonovou stopu strachu a zloby. V nejbližším kráteru byli lidé. Ne mnoho, ale dost na nastražení pastí.

Ragnarovi přeběhl mráz po zádech. Chloupky vzadu na krku se mu zježily. Právě teď na něho nepřítel možná míří bolterem. Během jediného úderu srdce mu může kulka proletět hlavou a poslat ho k předkům nebo do pekla. Zbytek smečky vycítil, že se něco změnilo, a přikrčil se, takže jejich siluety byly menší. O chvíli později ten pach zachytili také. Usoudil to podle drobných zvuků vydávaných smečkou a změny jejich pachu.

Kdo tam může být, uvažoval a pomalu přesouval váhu těla. Nedělal víc hluku než kočka. Další hlídka? Tahle země nikoho jich byla v noci plná, věstci na oběžné dráze našli tepelnou stopu mnoha lidí. Všichni se už naučili vyhýbat smrtící zóně kolem svatyně, ale bylo třeba ještě bojovat o zbytek téhle rozlehlé průmyslové pustiny.

Podle známek palby, které viděli, se často střetávali mezi sebou. Nebo to mohli být uprchlíci z rozbité tovární pevnosti, kteří hledali úkryt v troskách světa zničeného válkou. Nebo cokoliv jiného.

Před nimi se tyčil okraj kráteru. Ať už byl uvnitř kdokoli, nevšiml si jich. To nebylo nic divného, protože nejspíš neměl noční vidění a zesílené smysly Hvězdných vlků. Ragnar si pomyslel, že by neměli být přesměřováni sebevědomím. Nevěděl, jestli je to tenhle případ. Nepřítel mohl mít magnokulár s nočním viděním. Nebo nějaké věštecké senzory. Mohli to být mutanti s očima adaptovanými na tmu. Mohla jim pomáhat zlá magie. Mohli prostě jen čekat, až se víc přiblíží, než na ně začnou pálit ze všech svých zbraní. Vzpomněl si na Ranekova slova: „Ve válce si nemůžete dovolit žádné hypotézy ani vidět jen to, co chcete. Musíte do toho zahrnout celý svět takový, jaký je ve skutečnosti, ne jaký si myslíte, že by měl být. Uděláte cokoli jiného a než se nadějete, budete mrtví.“

Okraj dalšího kráteru se zvedal přímo nad nimi. Nyní viděl, že je navršený z udusané suti promíchané s pokroucenými nosníky a silnou ocelovou sítí, která kdysi vyztužovala povrch. Mezi kameny se leskly kosti a ohořelé zbytky několika pozemních aut připomínaly krovky obrovských kovových brouků. Ragnar jim věnoval zvýšenou pozornost, protože poskytovaly skvělý úkryt pro případné útočníky.

Rychle přeběhl na svah. Opatrně suť vyzkoušel nohou. Věděl, že pokud není dostatečně zpevněná, mohla by se sesout. To už by rovnou mohl rozsvítit světlo, aby oznámil, kde je. Přikrčen se opatrně pohyboval po svahu, dokud se nedostal k hraně kráteru.

Prozatím v pořádku.

Všechno se dařilo. Nikdo nezačal střílet. Teď už mu nepřipadalo, že je to léčka. Ta nejtěžší část však měla teprve přijít. Potřeboval se dostat přes hranu kráteru, aniž by si ho někdo všiml a aniž by proti obloze jeho siluetu viděl ten, kdo se v kráteru schovává. Tady by mu měla pomoci tma noci.

Lehl si na zem a pomalu postupně zvedal hlavu nad okraj. Pod sebou viděl matné obrysy mužů. Jemné zavěření mu prozradilo, že většina z nich spí. Ne že by hlídka byla úplně bdělá, ale pach zbraní mu řekl, že jsou ozbrojeni. Bylo tam alespoň tucet mužů. Za daných okolností by bylo snadné je dostat. Skupina spících mužů s jednou nebo dvěma ospalými hlídkami sotva představovala pro skupinku Krvavých spárů problém. Potřeboval jen dát signál a ti muži dole by šli přímo do pekla. Ale...

Něco tady nesedělo. Ti muži páchli strachem a únavou, ale nezachytil u nich žádné známky Chaosu. To samozřejmě nic neznamenalo. Spousta kacířů na sobě neměla žádná vnější stigmata zla a zároveň existovala spousta dokonale lidských duplikátů, kteří byli oddáni věci Chaosu.

Bylo ovšem také možné, že tihle muži jsou spojenci. To představovalo problém, protože lze stejně snadno zemřít kulkou nepřítele jako přítele. Ti muži dole byli vyděšení a ozbrojeni a mohli by začít střílet, kdyby na ně ze tmy promluvil někdo cizí.

Ragnar rychle zvážil možnosti. Co má udělat? Může nařídít jednotce, aby začala střílet a ty cizince vyhladila. Kdyby si byl jistý, že to jsou kacíři, udělal by to bez váhání. O cti se neuvažovalo, když šlo o takové, co věří v demony - rozmáčknete je stejně reflexivně jako jedovatého pavouka. Ale nebyl si úplně jistý a v takovém případě je nedokázal jen tak poslat na smrt.

„Kryjte mě, jdu to obhlédnout zblízka,“ subvokalizoval do komnetu. Ve sluchátku zaznělo potvrzení. Držel se při zemi a přešel přes okraj do kráteru. Ti muži jsou neopatrní, pomyslel si, když nemají žádné hlídky ani výstražné zařízení. Ať byli jakkoliv unavení, za válečných podmínek pro to neexistuje omluva. Pohyboval se tiše jako stín, došel blíž ke skupince a využíval všechny možnosti, jak se krýt. Plíží se vlk by nebyl tišší.

Každý nerv měl napjatý k prasknutí. Všechny smysly nastražené. Náhle si uvědomil, že udělal základní

chybu. Nyní byl vůdce jednotky. Neměl by riskovat osobně. Měl poslat na průzkum někoho z ostatních. Jenže na nápravu už bylo pozdě.

Vyhnal si podobné myšlenky z hlavy a soustředil se prostě na to, aby zůstal zticha a naživu. Muži, kteří byli vzhůru, se kolem něčeho choulili. Čich mu prozradil, že jsou to malá nekouřící kamínka s nějakým chemickým olejem. Zvláštní štiplavý zápach mu stoupal do nosu. Něco vařili -jakési maso. Když se dostal blíž, zaregistroval podrobnosti. Všichni měli na sobě silné prošíváné uniformy s kožešinou podšitými kabáty a dech se jim v chladném vzduchu srážel kolem úst.

Ragnarovo tělo se přizpůsobilo vnější teplotě a on si zimu vůbec neuvědomoval, ale viděl, že tihle muži jsou zabalení jako domorodci na Fenrisu. Někteří měli dva zimníky a na ruku tlusté kožešinové rukavice. Všichni měli filtrační masky na ochranu před silně znečištěným vzduchem.

Pak mezi muži uviděl důstojníka. Na hlavě měl čepici z kožešiny s dlouhými chlupy a s klapkami přes uši, které mu zakrývaly většinu obličeje, a epolety s hodnotným označením na ramenou otrhaného kabátu. Plášť ze silné kožešiny měl shrnutý najedno rameno. Ragnar si domyslel, že to je další odznak hodnosti, protože by bylo mnohem praktičtější se do něj pořádně zabalit.

Ragnar byl nyní tak blízko, že by mohl natáhnout ruku a dotknout se důstojníka, ale pořád si ho nikdo nevšiml. Tihle muži si zaslouží zemřít už jen pro svou bezstarostnost, pomyslel si. Jenže oni neměli nadlidské smysly a reflexy jako Hvězdná pěchota a neučili se nenápadně plížit za zvěří při lovu na Fenrisu.

„Dneska je chladno!“ řekl jeden z mužů. Jeho akcent byl tak silný a hrdelní, že mu skoro nebylo rozumět, ale přesto to určitě byl středověký imperiální jazyk. „Je tak zima, že by sněžnému psu umrzly koule.“

Ragnar ztuhl na místě a přikrčil se. Uvažoval, jestli ho muži objeví. Nebylo to pravděpodobné; většina z nich se choulila kolem kamínek s očima upřenými do purpurových plamínek. Ve tmě toho moc neuvidí.

„Nikdy jsme neměli opouštět pevnost Železného tesáku,“ řekl další.

„Copak jsme měli na výběr?“ opáčil důstojník. Měl vyšší hlas a méně výrazný přízvuk než řadoví vojáci, se kterými mluvil. Ragnar trochu studoval etnografii Impéria, takže věděl, že pravděpodobně patří k vládnoucí třídě. Přinejmenším byl z vyšší sociální vrstvy než ti první dva. „Teď, když tady vládnou ti Sergiovi psi.“

Ragnara zalilo vzrušení. Možná že tenhle člověk ví, kde je Sergius. Snažil se přemýšlet klidně. Spíš ne. Každý loajalista na planetě mluvil o kacířích jako o Sergiových psech.

„Promiňte, pane, ale měli jsme tam zůstat a bojovat.“

„Zůstat a nechat se zabít jsi chtěl říct,“ řekl důstojník. „Jako lord Koruna a zbytek klanu.“

Jeho tón naznačoval, že nemá chuť se přít. Proto si rovněž výmluvně pohrával s chlopní pouzdra na pistoli. Jenže tito muži byli unavení, vydešení a očividně daleko od domova. Disciplína se rychle hroutila.

„Někteří lidé se dosud drží. Mohli jsme zůstat s nimi.“

„Musíme se pokusit přivést pomoc. Šanci udržet se proti kacířům, když tam teď je ten kněz a jeho pekelní sluhové, je nulová.“

„Jak víte, že ty lodě, co jsme viděli přistávat, nepatří kacířům? Císař ví, že už jsme jich viděli z Oka hrůzy vycházet dost. To komnetové vysílání mohla být léčka. Celé to může být past uctívající Chaosu, způsob, jak nás vlákat do záhuby. Nevíme, jestli se Vlci vrátili vzít si svou svatyni zpátky.“

„Nevíme to jistě. Proto to musíme zjistit. Pokud jsou ty lodi věrné Císaři, mohli bychom získat pomoc.“

„A pokud nejsou, pane?“

„Pak se vrátíme do Železného tesáku a zemřeme s našimi lidmi.“

Ragnar už slyšel dost, aby věděl to, co chtěl. Tihle muži nemluví jako kacíři a pochyboval, že to zahráli kvůli němu. Určitě ho neodhalili. A jakýkoli pokus dostat se blíž ke svatyni by nyní byla jasná sebevražda. Rozhodl se, že je čas zasáhnout. Důstojník odešel od ohně se vymočít. Ragnar ho sledoval do tmy a čekal, až muž skončí.

Hvězdný vlk se pomalu zvedl a přiložil bolter důstojníkovi na krk; dlaň druhé ruky mu zároveň pevně přitiskl na ústa. Muž se chvíli snažil vzdorovat, ale bylo to stejně zbytečné, jako když myš bojuje v tlamě vlka; Hvězdný vlk měl prostě příliš velkou sílu. Ragnar odnesl muže dál do tmy až k okraji kráteru a pak mu rychle a tiše zašeptal do ucha: „Držím bolterovou pistoli u tvé lebky. Jestliže stisknu spoušť, tvé oči

budou mít sekundu na prohlídku mozku, než zemřeš."

Ragnar cítil mužův strach. Ovládal jej dobře, ale byl tam. Pokusil se kopnout do kamene, aby vyvolal hluk, ale Ragnar ho jednoduše zvedl do vzduchu.

„Tví vojáci jsou obklíčeni a mí muži drží prsty na spouštích. Pokud uděláš nějaký hluk nebo seje pokusíš varovat, zemřou. Neproved' další hloupost."

Ragnar cítil, jak se muž uvolnil. Napětí z něj vyprchalo. Také viděl, že se snaží zorientovat v stávající situaci. Muselo ho napadnout, že jestli je to tak, jak Ragnar říkal, proč je dosud se svými muži naživu? Ragnar mu dal chvilku na přemýšlení a pak dodal: „Jste věrní Císaři?"

Muž opět na okamžik zaváhal. Ragnar si nemyslel, že je to proto, že by byl kacíř; muž se jen snažil uhodnout, co se stane, když řekne ano. Byl si vědom, že jeho život visí na vlásku. Nesprávná odpověď by mohla být osudná. Ragnar se rozhodl, že mu s odpovědí nepomůže. Bude to zajímavý indikátor jeho charakteru. Cítil, jak se muži pohybují svaly na krku, když se snažil přikývnout. Ragnar mu dovolil pohnout hlavou.

„To máte štěstí," řekl Ragnar, „protože já také. Nicméně situace je tu napjatá a bylo by velmi nešťastné, kdyby dvě jednotky věrné Císaři na sebe začaly omylem střílet. Nechám tě jít, ale neudělej žádnou hloupost. Pokud ji uděláš, bude to fatální... pro tebe a tvé muže. Rozumíš?"

Muž ještě jednou přikývl. Ragnar ho pustil a on se otočil, aby na něho viděl. I v šeru byl vidět šok na důstojníkově obličeji a jeho ohromení. Ragnar byl alespoň o hlavu vyšší a mnohem ramenatější i těžší. Zajatec nepochybně uvažoval, jak se k němu mohl někdo takový nepozorovaně připlížit. Když mu to došlo, zmatek nahradil úžas.

„Ty jsi od Hvězdné pěchoty," řekl.

„Jsem Hvězdný vlk," opravil ho Ragnar. Hrozilo, že se důstojníkovi podlomí úlevou kolena. V poslední chvíli se ovládl a Ragnar jej nemusel chytat.

„Císař buď pochválen," zamumlal muž. „Císař buď pochválen."

„Jste v pořádku, pane?" ozvalo se od ohně.

„Jsem," odpověděl důstojník. Od vojáku zazněl výbuch smíchu. Bylo jen dobře, že důstojník neměl tak bystré uši jako Ragnar, jinak by zaslechl drsné vtípy ohledně toho, jak dlouho mu to trvá. Sven si to asi užívá, pomyslel si Ragnar.

„Vy jste ze svatyně," mumlal důstojník. „Viděl jsem přistávat vaše lodě."

Ragnar přikývl.

„Císař buď skutečně pochválen. Ti povstalečtí lotři tvrdili, že to jsou jejich posily. Ted' máme možná šanci."

„Řekni svým mužům, že jdeme do tábora. Řekni jim, aby nestříleli. Pak si můžeme promluvit."

Důstojník souhlasil. Zavolal, že přichází se spojencem a aby nestříleli, jinak skončí v pekle. Ragnar vycítil mezi vojáky zmatek. Uvažovali, jestli to není trik nebo past. Ragnar se rozhodl, že by raději měl pomoci. Mnozí spáči se spěšně probírali a sahali po zbraních.

„Jsem z Hvězdné pěchoty a jsem přítel. Obklíčili jsme vás, ale není důvod k obavám. Pokud nevystřelíte, nebudou žádné potíže."

Opět cítil zmatek, hněv a strach. Situace se mohla snadno zvrhnout, a tak se rozhodl riskovat, aby ji udržel pod kontrolou. Postrčil důstojníka před sebe a sebejistě vešel mezi muže. Zamířily na něho laserové pušky a muži měli prsty připravené na spouštích. Pak uviděl úžas i bázeň na jejich tvářích, když poznali, kdo je. Dlouhé spojení mezi Fenrisem a Garmem způsobilo, že ho poznali všichni.

„U trůnu, Vlci přišli," řekl jeden muž. Zněla v tom radost a úleva.

„Ted' si to s těmi kacíři vyřídíme!" zvolal další. Během chvilky se shlukli kolem Ragnarů, plácali ho po zádech a chytali za ruce. Vypadali jako lidé ztracení v poušti, kteří najednou potkali průvodce. V okamžiku jejich původně vzpurný přístup zmizel. Ragnarů málem došlo, jakou důvěru lidé z Garmu ve Vlky mají. Předpokládal, že deset tisíciletí jim ji vštípilo.

Když si je prohlédl pozorněji, uviděl pobledlé a vyhladovělé obličeje; ruce svírající zbraně byly strašlivě hubené. Většinu se oči leskly horečkou. Tihle muži očividně zažili hodně strádání a při příchodu Vlků se jim ulevilo.

„Císař poslal válečníky, aby nás zachránili před kacíři," řekl jeden muž.

Ragnar to chvíli zvažoval. Vlastně se to tak také dalo říct. „Ano," odpověděl. „To je pravda."

„Na poslední chvíli," řekl další. „Rebelové byli hrozní, ale ti vyznavači démonů jsou horší."

„Vyznavači démonů?"

„Ano. Sergius a jeho lidé. Mají chrám v pevnosti Železného tesáku. Nikdy nepochopím, jak to mohli tak dlouho držet v tajnosti. Ve dne v noci tam provádějí nějaké zlověstné rituály. Jen bohové Temnoty vědí, co mají v úmyslu. Někdo říká, že otevírají cestu warpovými bouřemi do Oka hrůzy. Jiní říkají, že vyvolávají legie démonů."

„Chrám Chaosu?" zeptal se Ragnar. Muži to všichni potvrdili.

„Pak bude vyhlazen," prohlásil.

SEDMNÁCT

Ragnarovy Krvavé spáry zaujaly pozici mezi místními vojáky. Rozestavili hlídky, aby mohli sledovat všechny přístupové cesty. Ragnar viděl, jak Aenar a Torvald muže uklidňují. Sven š ostatními hlídal na okraji kráteru.

Jako děti v přítomnosti starostlivých rodičů se většina Garmanů uložila ke spánku. Očividně to byl jejich první pořádný spánek za mnoho dní. Ragnar seděl blízko olejových kamínek, ale dával pozor, aby se nepodíval do plamenů. Důstojník se posadil proti němu. Zabalil se do zimníku a pak vytáhl láhev něčeho, co bylo cítit silným alkoholem, a zdvořile ji nabídl Ragnarovi.

Ragnar to chvíli zvažoval. Necítil žádný jed, pouze obvyklé toxiny, kterých tady byl plný vzduch i voda. Přesto bylo možné, že v láhvi byla nějaká narkotika, ale důstojníkův pach žádnou zradu nenaznačoval. Bylo důležité získat si mužovu důvěru a zjistit, co ví. Ragnar si uvědomil, že to nedělá čistě z vojenských důvodů. Tohle byl první jakž takž přátelský Garman, s nímž se dostal do styku, a tak chtěl zjistit, jaký má názor na to, co se tady děje. Vzal si nabízenou láhev a lokl si. Alkohol ho pátil v krku a cítil vlnu tepla i slabou nevolnost, jak se s ním tělo vyrovnávalo. Důstojník si vzal láhev zpět a posloužil si pořádným lokem, než ji zazátkoval a zastrčil zpátky do kabátu.

„Ta je skutečná," řekl. „Není vyrobená z brzdové kapaliny nebo z alkoholu z kádě."

„Dobrá," řekl Ragnar spíše proto, že se to očekávalo, než že by souhlasil. Na cestách už ochutnal lepší pití. Po pravdě řečeno dával přednost fenriskému pivu.

„Jan Trainor, kapitán Industriální milice Železného tesáku," řekl muž a položil si ruku na srdce jako pozdrav.

„Ragnar Hvězdný vlk."

„Jsem rád, že se s tebou setkávám, Ragnare Hvězdný vlku. Ani nevíš jak."

Přes silný mrak zplodin z paliva a alkoholu Ragnar cítil jeho strach. Nepovažoval Trainora za zbabělce. Mužovo chování svědčilo o odvaze a houževnatosti. V jeho pachu ale byla cítit únava a choval se jako muž, který měl nervy příliš dlouho napjaté k prasknutí.

„Proč?" zeptal se Ragnar.

Trainor se rozhlédl, jestli je nemůže někdo slyšet, a ztišil hlas. „Pár posledních týdnů nebylo dobrých. Občas jsem si myslel, že všichni zemřeme."

„Zemřeme všichni," řekl Ragnar. „V životě není nic jistějšího než smrt. Záleží na tom, jaké si s ní zvolíme setkání."

Trainor si dovilil trpký úsměv. „Jsi Hvězdný pěšák a dá se čekat, že to budeš cítit takhle." Garman smířlivě zvedl ruku. „Nemyslím tím nic špatného. Já jsem voják jen z poloviny. Měl jsem na starosti domobranu pevnosti, a protože jsem se narodil v jednom z vyšších klanů, jsem důstojník, ale po pravdě řečeno, ve skutečnosti jsem inspektor kovářských strojů, kterému dali do ruky zbraň a poslali ho do boje."

Ragnar o tom uvažoval. Měl dostatečné vzdělání, aby pochopil většinu toho, co muž říkal. Uvědomil si, nakolik se za posledních několik let změnil. Nevzdělaný barbar vyrůstající na ostrovech Světomoře na Fenrisu by nepochopil, o co jde, i kdyby mluvil jazykem tohoto člověka.

„Vypadá to, že už jste si svoje vybojovali," řekl, aby ho povzbudil.

„Stačilo nám to."

„Vyprávěj mi o tom." Ragnar se toužil zeptat na Sergia, ale také chtěl mít možnost posoudit tohoto muže i cenu jeho slov, a tak se ke svému cíli blížil pomalu.

„I v nejlepších dobách bývalo mezi vyššími klany, které vládly pevnostem, jisté napětí. Obchodní spory, porušení pravidel důlních záborů, hádky o desátky z průjezdu obchodních karavan - obvyklé věci."

Možná pro tebe, pomyslel si Ragnar. Jemu to znělo cizí. Naklonil hlavu a chvíli uvažoval. Možná ne. Když je málo zásob, lidé vždycky bojují. Tomu rozuměl dobře. Probíhalo to i na Fenrisu, i když tam šlo o vlastnictví ostrovů a rybářských území. Svým způsobem to tady nevypadalo jinak.

„A vždycky tu byli bandité, sektáři a mutanti. Milice, u které jsem si musel odsloužit povinné dva roky, je honila pořád. Někdy bylo těžké říct, kde končí lupičství a začíná politika. Někdy bandity platily jiné pevnosti nebo nespokojené frakce ve vlastních pevnostech, ale prakticky se to nedalo dokázat..."

Ragnar chápal, že ten muž mluví, protože se potřebuje vypovídat. Příliš dlouho si svoje frustrace nechával pro sebe, s vojáky je sdílet nemohl. Nyní tu měl někoho, kdo mu byl svým způsobem roven, a tak to chtěl ze sebe dostat. Ragnar povzbudivě přikyvoval a nechával muže mluvit. Z toho, jak to říkal, z jeho postoje a chování se dozvěděl víc než od stovky výzvědných věstců.

„Čas od času vyrazí kartely, svazy pevností, do války, aby si mezi sebou srovnaly neshody. V jedné takové jsem bojoval. Viděl jsem, jak byly zabity tisíce mužů. Myslel jsem, že to je válka. Netušil jsem... neměl jsem ani ponětí..."

„Pokračuj."

„Mezi pevnostmi vždycky panovalo napětí... vždycky. Války trvaly, dokud nebyly ukončeny imperiálním zásahem. Někdy vaší kapitulou. Studoval jsem tyhle věci, vím to. To ten ďábel Sergius a jeho akolyté všechno ze zákulisí rozvířili, zatímco na veřejnosti kázali mír a věrnost... Když to začalo, myslel jsem, že to bude jen další válka, sice zlá, ale pochopitelná. Mýlil jsem se. Myslím, že nic mě nemohlo předem připravit na takovou zběsilost."

Ragnar zatím neviděl nic, co by se lišilo od kteréhokoli boje, jehož se během své kariéry zúčastnil, ale tenhle mladík nepochybně posuzoval věci podle jiného měřítka.

„Začalo to tradičním sporem mezi těmi parchanty z Bronzové helmice a Jantarového štítu. Postupně se do něj zapletly oba velké regionální kartely. Svaz Bílého medvěda se postavil za Bronzovou helmici, Pěsti z Garmu za Jantarový štít. Pak povolali spojence a všichni jsme očekávali válku. Tehdy jsme poprvé zaslechli ty historky."

„Historky?"

„Lidské oběti. Víra v demony. Kanibalismus. Obě strany se obviňovaly navzájem. Nikdo nevěděl, čemu věřit. Incidenty byly stále častější a horší. Došlo na masakry obchodníků a nájezdy na vzdálenější osady. Byli nalezeni lidé s vytrženým srdcem a výrazem hrůzy v obličeji. Starý guvernér Coriolanus poslal své lidi to vyšetřit. Zmizeli. Oznámil, že posílá pro inkvizitory, a brzy poté byl úkladně zavražděn. Tehdy začaly skutečné potíže."

„Skutečné potíže?"

„Otec Sergius začal kázat, že brzy nastane poslední den a přijde Chaos. Nejdřív jen říkal lidem, aby se smířili se svou duší, protože konec je blízko. Slyšel jsem toho muže mluvit na komkanále a jeho kázání byla úžasná. Má v hlase něco, co vás donutí v něj věřit, co zahání pochybnosti. Obrovské charisma. Uprostřed vši té anarchie jeho kult značně zesílil. Kazatelé byli všude, pečovali o raněné, pomáhali chudým a nemocným. Nejdřív jsme si mysleli, že jsou jen dalším odštěpkem Imperiálního kultu - jsou jich stovky a vždycky byly tolerovány..."

„Ale?"

„Ale mýlili jsme se. Sergiova slova šířila víc zoufalství, než si dokážete představit. Všichni věřili, že poslední bitva je blízko. Brzy přijdou Vlci, povede je Russ a konec bude na dosah. Russ s vámi není, že ne?"

Ragnar se zasmál a zavrtěl hlavou, ale pak si Trainora pozorně prohlédl. Sergius na něho očividně udělal hluboký dojem. To musel tedy být kazatel. Ragnar chtěl vědět víc.

„Ne - primarcha se nevrátil," řekl Ragnar.

„Ale Vlci jsou tady?" Ten muž měl nyní v hlase horečnaté napětí.

„Přišli jsme osvobodit svou svatyni a pomoci lidem z Garmu. Sergius nemusí mít zrovna obrovské věštecké schopnosti, aby předpověděl, že tohle uděláme."

Trainor se zatvářil, jako by se mu ulevilo, i když to, co Ragnar říkal, napovídal zdravý rozum. Že na to nepřišli sami, jen svědčilo o přesvědčivosti slov toho kacířského kazatele. Možná mu pomáhala magie. Nebo možná že v atmosféře všeobecné hysterie kolem občanské války se veškerý zdravý rozum vytratil.

„Sergiovi stoupenci pak začali s jinou písničkou. Kousek po kousku, den za dnem se poselství měnilo. Brzy bylo vítězství Chaosu nevyhnutelné. Poté bylo bláznovství se Chaosu vůbec postavit. Pak to byla sebevražda. Pak už jen prostý rozum velel přidat se k vítězům.

Podivné na tom všem bylo, že mu věřilo tolik lidí. Měl v hlase moc. Přestože naše víra v Císaře nebyla slabá, nějak se mu podařilo získat si důvěru většiny. V jeho slovech bylo tolik upřímnosti, vroucnosti a víry. Bylo to téměř magické."

„Možná to byla magie, zlá magie."

„Ano, snad. Sergiovi stoupenci přešli od pomoci chudým k boji se svými nepřáteli a zdáli se být neporazitelní. Kulky jim prý nedokázaly ublížit, jejich pláště měly moc zadržet čepele, a když byli zraněni, vyléčili se téměř okamžitě. Kdybych to sám neviděl, nevěřil bych..."

„Řekni mi víc," pobídl ho Ragnar. „Zmínil ses, že Sergius sídlí ve tvé domovské pevnosti."

„Ano, už nějakou dobu. Má to být velké tajemství, ale je tam."

„Není to jen další povídačka?"

„Ne - viděl jsem ho na vlastní oči."

Ragnar zatajil dech. Možná je k nalezení Kopí blíž, než si myslel. „Kdy?" zeptal se a snažil se udržet klidný, nevzrušený, mírně nedůvěřivý hlas.

„Lord Koruna shromáždil všechny loajalisty, aby vyhnali kacíře ze Železného tesáku. Skoro deset tisíc mužů, všechny věrné Císaři. Postupovali jsme z hořejších síní a cestou jsme je pobíjeli. Podařilo by se nám to nebýt Sergia. Hnali jsme je až ke dveřím chrámu. Kacíři byli skoro poraženi, když se objevil Sergius a jeho tělesná stráž - a ty věci, co přivedl s sebou."

„Věci?"

„Démoni, nestvůry, mutanti z nejtemnějších hlubin. Byly jich tisíce. Používali magii, byli nezadržitelní. Sám jsem na Sergia vystřelil, ale nějaké zlé kouzlo odklonilo můj laserový paprsek, stejně jako odvracelo kulky. Pak Sergius zabil lorda Korunu v souboji a to zlomilo naši morálku. Otočili jsme se a prchali. Nikdo se nechtěl postavit proti nezranitelnému muži."

„A pak?"

„Kacíři na nás uspořádali v naší vlastní pevnosti lov. Bojovali jsme, ale bylo to beznadějně. Na místo každého kacíře, kterého jsme zabili, přišli dva další. Dokonce se při umírání smáli. Jeden vězeň mi plivl do obličeje a řekl mi, že brzy budeme všichni litovat, že jsme se přidali na špatnou stranu. Lord Sergius prý provádí rituál, který přivede na Garm Chaos a všichni jeho stoupenci budou nesmrtelní. Tehdy..."

Ragnar cítil Trainorovu hanbu. „Tehdy jsi ho zabil?" zeptal se laskavě.

„Ano, zabil jsem vězně, neozbrojeného člověka. Bylo to nečestné."

„Udělal jsi správnou věc. Ten muž byl kacíř. Smrt byla jeho nevyhnutelným osudem."

„Kéž bych tomu dokázal věřit. On si myslel, že jeho osudem je nesmrtelnost. Císař nás chraň, co když měl pravdu?"

„Mýlil se."

Trainor se na něho pochybovačně zadíval a pak řekl: „Potom jsme bojovali od tunelu k tunelu a od ubytovací jednotky k ubytovací jednotce, až se nám nakonec podařilo dostat se do staré přepravní sítě a odtud ven. Narazili jsme na nějaké hlídky, ale nemyslím, že by nás sledovali."

„Mohl bys nás dostat dovnitř?"

„Ano - léta jsem pracoval v tunelech, dělal jsem tam údržbu. Jsou tam tucty chodeb pro přepravu a opravy na geotermálních rozvodech. V brašně mám mapy. Tak jsme se dostali ven."

„Dobře - budeme je potřebovat." Trainor nevypadal příliš šťastně při vyhlídce na návrat do místa, odkud si právě probojoval cestu ven. Rozhostilo se ticho. Ragnar věděl, že tohoto člověka musí dostat

do svatyně. Runoví kněží s ním budou chtít mluvit a vyzkoušet jeho mysl, aby ověřili pravdivost toho, co říkal. U Russa, kdyby to tak byla pravda. Najednou se v komnetu ozval hlas.

+Tady Sven, Vaše lordstvo. Vypadá to, že máme potíže.+

OSMNÁCT

Ragnar se položil na břicho vedle Svena. Podíval se přes okraj kráteru a uviděl to, co působilo starosti jeho spolubojovníkovi. Vypadalo to, že se blíží víc než stovka válečníků. Doprovázeli je obrovští psi, mohutní zmutovaní mastifové s ostrými zuby a dlouhými, štíhlými těly. Psi sledovali nějakou stopu a postupovali velice tiše.

„Jsme od nich po větru," řekl Sven. „Zavětrí."

Ragnar to už udělal. Měl bystřejší smysly než Sven. Psi i jejich páni vydávali zkažený zápach lišící se od základního znečištění, které bylo ve všem na tomto světě.

Ragnar ten zápach znal, už jej cítil jindy a jinde.

„Chaos," řekl.

„Tobě nic neujde," prohlásil sarkasticky Sven. „Vypadá to, že vylezli z tamté velké díry do podzemních chodeb."

„Možná že nesledují zrovna tyhle."

„A já možná začnu pít mléko místo piva," odsekl Sven. Jeho výraz vyjadřoval přesně, za jak pravděpodobné považuje obě eventuality.

„Tudy přišli naši přátelé z domobrany - o tom není pochyb."

„Co budeme dělat?" zeptal se Sven. „I na mne je jich příliš mnoho, abych v boji s nimi mohl počítat s vítězstvím."

„Realistické zhodnocení situace," řekl Ragnar suše.

„Nemusíš být tak zatraceně sarkastický."

„Myslím, že je čas přivolat Hromového jestřába," rozhodl Ragnar. „A možná víc než jednoho."

Sven přikývl. Za těchto okolností i jemu připadal rychlý ústup jako dobrý nápad, když je budou kryt lodí nebo jejich vlastní zbraně. Ragnar promluvil do komnetu.

„Jednotka Ragnar volá Castra Fenris. Pozice alfa dvanáct gama dvě. Žádáme krytí Hromovým jestřábem. Pozice pod tlakem postupujících nepřátel. Doprovázejí mě místní lidé s důležitými informacemi. Chvála Císaři."

Při přepojení do velitelského jádra roty nastalo několikasekundové zpoždění. Lidé na druhém konci věděli, že žádný Hvězdný vlk by nevznesl takovou žádost jen tak.

+Castra Fenris. Tady bratr Gundar. Hromový jestřáb je na cestě. Držte pozici. Aktivujte majáky. Chvála Rusovi.+

„Ragnar příjem. Konec." Ragnar vypnul kanál a přešel na úroveň jednotky. „Ragnar svým bratřím. Připravte se, vyzvedne nás Hromový jestřáb. Zapněte majáky."

V zorném poli se mu rozzářila řada ikon, jak si celá jednotka aktivovala naváděcí zařízení. Hromový jestřáb je teď bude moci najít. „Svene, odved' Garmany nahoru, zbraně připravené. Možná si budeme muset cestu odsud probojovat a chci být na ty mutanty přichystaný."

Sven to nekomentoval. Veškerý humor ho opustil. Mlčky šel provést jeho rozkazy. Ragnar zamířil magnokulár na lovce.

V namodralém světle prastarých čoček rozeznával pronásledovatele. Byli oblečení podobně jako Trainor a jeho muži, avšak zdáli se být lépe živení a vybavení.

Vůdcové měli na obličejích zdobené kovové masky, které měly připomínat mírně pokřivené lidské obličejce. Místo úst měli mříže, označující filtrační systémy. Ragnar už dřív viděl obrázky takových masek; nosili je Sergiovi následovníci. Muži, jimž vyznavači kultu veleli, měli nechráněné obličejce plné skvrn, jako by trpěli nějakými odpornými neštovicemi. Ragnar to už viděl na obličejích stoupenců Chaosu mnohokrát - tihle muži byli v raném stadiu mutace. I psi se zdáli být zmutovaní.

Viděl, že tak docela nevypadají jako psi na jeho domovském světě; spíš trochu připomínali krysy. Měli holé ocasy a hlodavci rysy. V jejich prašivé srsti byly vidět odporné boláky. Lysá kůže jim hnísala.

Navzdory tomu vypadali silní a hladoví.

Bylo očividné, že už nějakou dobu sledují Trainorovu stopu, protože šli přímo ke kráteru, kde se skrýval Ragnar a jeho druzi. Ať už to byli, nebo nebyli mutanti, rozhodně byli dobře ozbrojení a na Ragnarův vkus jich bylo příliš mnoho. Ohlédl se přes rameno směrem ke svatyni. Jak dlouho to může Hromovému jestřábu trvat? Modlil se, aby si pospíšili.

Škrábání bot a pach vojáků mu řekl, že Trainor se svými muži zaujal pozici blízko něho. Někteří měli přes rameno laserové pušky. Dva muži tlačili těžké autodělo. Zbraň se zdála být poničená a špatně udržovaná. Ragnar doufal, že je v lepším stavu, než vypadá. Ve skupině mužů pohybujících se prakticky nechráněným terénem by dokázala způsobit strašlivý masakr. Když bude fungovat.

Ragnar se podíval na Trainora. „Řekni svým mužům, aby nestříleli, dokud nebudou kacíři hodně blízko. Tak jich dostaneme víc.“

Trainor přikývl a vydal příslušné rozkazy. Ragnar v duchu počítal. Nevypadalo to, že Hromový jestřáb stihne dorazit včas. V tom případě musí zabít tolik kacířů, kolik jen bude možné. Jejich pozice nebyla špatná - drželi vyvýšené území a měli těžkou zbraň. Okraj kráteru tvořil přirozenou hradbu. Skutečným problémem bylo, že jich je tak málo a protivníků tak mnoho. Ragnar s sebou měl jen malou jednotku, kterou Trainor rozmnožil o pouhé dva tucty mužů.

Přesila byla přibližně deset na jednoho a Ragnar viděl, že i nepřátelé mají těžké zbraně. Navíc bylo možné, že ovládají nějaké tajemné síly, které Chaos propůjčoval svým stoupencům. Ragnar je viděl v akci už dřív, takže věděl, že je lepší být připraven na všechno.

Zatímco mu tyhle myšlenky táhly hlavou, změnil se vítr. Zmutovaní psi je ucítili a začali vydávat zvláštní štěbetavé zvuky. Jeden z maskovaných mužů okamžitě vydal rozkazy. Kacíři se začali roztahovat do stran, aby obestoupili kráter. Chtěli zaútočit z více stran najednou, možná je i obklíčit. Ragnar dlouze vydechl. S tím nemohl nic moc dělat. Měl sotva dost válečníků na to, aby udržel jen malou část linie. Nejlepší by bylo si jen sednout a čekat, až dorazí Hromový jestřáb - pokud vůbec dorazí.

Ne. Muselo se dát udělat něco víc. Alespoň může nechat muže sledovat křídla, aby byli včas varováni. Pohledem zjistil, že Sven s Aenarem už to provádějí.

„Strybjorne a Torvalde - pozorně všechno sledujte a zajistěte, aby se nám nikdo nedostal nepozorovaně do zad.“

+Potvrzeno. Chvála Russovi. Konec.+ odpověděly oba Krvavé spáry současně.

Kacíři postupovali do svahu pomalu. Byli opatrní, využívali každého úkrytu mezi troskami, ale bylo v tom ještě něco jiného. Pohybovali se jako lidé, kteří jsou nervózní. Občas některý bojácně pohlédl na oblohu. Očekávají snad Hromové jestřáby? uvažoval Ragnar. Prolomili nějak kódování komlinky?

Ne. Ragnar viděl, že Trainor a jeho muži při postupu dělali totéž. Po chvíli si uvědomil, o co jde. Byli prostě nervózní kvůli noci a tomu, že jsou na otevřeném prostranství. Ragnar předpokládal, že to pro ně musí být silný a neznámý zážitek, když vyrostli ve velké tovární pevnosti a ven se dostali jedině v obrněném vozidle. Lidé se často cítí nervózní, když se ocitnou v neznámém prostředí. Ragnar se znovu připojil k lince komnetu kapituly a řekl: „Jednotka Ragnar pro Castra Fenris. Můžete mi říct, kdy tu bude Hromový jestřáb?“

+Castra Fenris jednotce Ragnar. Odhadovaný čas přiletu - dvě minuty a třicet sekund standardního času.+

Ragnar se hluboce nadechl a ověřil si čas na chronometru včleněném do zorného pole. Máme dost času, pomyslel si, tedy pokud kacíři nezrychlí. Samozřejmě jakmile přiletí Hromový jestřáb, nastanou potíže. Nedokázal si představit, že by je kacíři nechali nastoupit na palubu a uniknout bez boje.

Obrátil se k Trainorovi. „Až dorazí Hromový jestřáb, chci, abys se svými muži nastoupil jako první. Budeme vás kryt.“

Voják přikývl a odešel to říct svým mužům. Zdálo se, že se jim trochu ulevilo, i když pach napětí stále narůstal. Ragnar ještě jednou promluvil do komnetu na lince jednotky.

„Bratři - připravte se kryt domobranu, až dorazí Hromový jestřáb. Oni nastoupí jako první. Svene - po tom, cos předvedl ve svatyni, ti svěřuji autodělo. Až začne domobrana šplhat do Hromového jestřába, chci, abys je kryl. Loď tu bude za dvě minuty.“

+Zatraceně potvrzují, chvála zatracenému Russovi,+ řekl Sven. Ozvala se i další potvrzení.

Ragnar v dálce zaslechl vytí silných motorů. Poznal ten zvuk. Byl to Hromový jestřáb, který se rychle blížil. Ohlédl se a neviděl nic. Nepřekvapilo ho to, loď přiletí nízko, bude využívat všechna možná krytí a nebude mít zapnutá světla.

Výkřiky zdola mu naznačily, že není jediný, kdo si toho zvuku všiml. Kacíři se zmateně zastavili a dohadovali se, co je to za hluk. Ragnar se snažil vmyslet do pozice nepřátelského velitele. Co si musí myslet ten muž s kovovou maskou?

Zřejmě přemýšlí, co se sem blíží. Chápe, že je to letoun a zřejmě nikoli přátelský.

Co budu dělat? ptal se Ragnar sám sebe. Pokud není cíl jejich výpravy příliš důležitý, nařídím svým mužům, aby se skryli a čekali, co se stane. Tohle byla zřejmě i reakce velitele kacířů. Křikl něco na své muže, kteří se pak skrčili do jam a za velké balvany; využili každou skulinku. Ragnar viděl, že někteří zvedli těžké zbraně, raketomety a autoděla. Raketomety by letoun určitě dokázaly sestřelit. Existovala určitá možnost, že by pancíř Hromového jestřába dokázala prorazit i autoděla.

+Jednotko Ragnar, tady je Asaheimský jestřáb. Vidíme váš paprsek. Budeme u vás za minutu. Sláva Russovi.+

Ragnar se rychle rozhodl. „Jsme ve velkém kráteru. Zrádci mají těžké zbraně. Naberte nás uprostřed kráteru. Zaměřte na maják pět. Chvála Císaři.“

„Potvrzuji. Čest Vlkům.“

„Všichni kromě Aenara vypněte majáky. Aenare, vrať se doprostřed kráteru.“

Hvězdní vlci zareagovali během jediného úderu srdce. „Trainore,“ křikl Ragnar, „odved’ svou setninu doprostřed kráteru. Moji bratři vás budou krýt!“

Trainor vypadal zmateně. Nepochybně uvažoval, o jaké setnině to Ragnar mluví. Nemělo smysl mu vysvětlovat, že je to kvůli naslouchajícímu nepříteli. „Tak sakra běž, chlape!“

Podruhé mu to opakovat nemusel. Trainor vyrazil za Aenarem. Jeho silně zpanikaření muži ho následovali. Jejich ústup uvolnil několik kamenů z úbočí kráteru a ty se s rachotem skutálely dolů.

„Svene, vezmi to autodělo!“ zavelel Ragnar, ale Vlk už je zvedal. Řev Hromového jestřába za nimi stále sílil.

Už musel být téměř nad nimi. Když se Ragnar ohlédl, uviděl jen tmavou siluetu zastíňující část oblohy. Pak Hromový jestřáb přeletěl přes vzdálenější okraj kráteru a řevem přistávacích trysek odhalil svou pozici.

Z místa, kde se ukrývali kacíři, vyletěla raketa zanechávající za sebou ohnivou čáru. Ragnar se modlil, aby střelec neměl dost času pořádně zamířit. Teď nebyla vhodná chvíle na to přijít o letoun. Vyběhl ke Svenovi a vklouzl vedle něho. „Raketomet - znič ho!“ vykřikl a ukázal na těžkou zbraň nepřítele.

Sven se zlomyslně zašklebil a vystřelil. Noc proťala jasně svítící střela. Ve stejném okamžiku roztrhla oblohu ohlušující exploze. Ragnar riskoval ohlédnutí: Hromový jestřáb tam dosud byl. Klesl pod úroveň okraje kráteru, takže raketa proletěla vysoko nad ním. I tak tlaková vlna letoun rozhoukala a nyní se řítí se k zemi jako kámen. Ragnar zoufale zaskřípal zuby. Uvnitř kokpitu zahlédl piloty, jak zápasí s řízením. V poslední sekundě naskočily nouzové trysky a letoun se stačil srovnat, než dosedl nepříliš jistě na zem.

Sven vedle něj nepřestával pálit a ječet výzvy i hrozby na stoupence Chaosu venku. Několik úderů srdce to vypadalo, že je schopen nepřítele zadržet sám. Pak oblohu proťaly další svítící střely a tvrdý plaskret na okraji kráteru se začal pod silou nepřátelské palby rozpadat na kusy. Ragnar stáhl Svena jednou rukou zpátky, právě když se jim nad hlavou rozzářily fontány ohně.

„Je čas jít,“ řekl do komnetu dost nahlas, aby ho Sven slyšel. „Hromový jestřáb čeká.“

Ve sluchátku zaburácelo potvrzení. Sven se na něj podíval a zavrčel. V očích mu plálo bojové šílenství. Měl rozevřené rty a na tesácích se mu leskly sliny. Ragnarovi bylo jasné, že se nechce stáhnout, touží zůstat a bojovat. Chápal to, svým způsobem to cítil stejně. Neexistovalo větší potěšení než radost z boje. Když mu ta myšlenka probleskla hlavou, ucítil podivný zápach, připomínající česnek a sražené mléko. Hlava ho začala pálit a zježily se mu chloupky na krku.

Magie, pomyslel si a uvažoval, jaké zlo na ně kacíři sešlou. Nemusel čekat dlouho. Odporný puch zesílil. Nyní v něm byl cítit zřetelný zápach hnilobního masa. Před očima se mu vynořila představa červů prokousávajících se jeho mrtvým tělem. Bylo to tak živé, že pochopil, že tohle může být jediné výsledkem Temné magie. Záři ve Svenových očích nahradila nervozita.

„Je čas jít," řekl Ragnar a oba se rozběhli k místu přistání letounu. Na půli cesty Ragnar riskoval pohled přes rameno. Přes okraj kráteru se plazily pramínky podivně zářící mlhy neodbytně připomínající chapadla nějaké velké stvůry. O chvíli později vyletěla z hlubin oblaka dusivé zářící žlutozelené mlhy, která jim zvedala žaludek.

„Stejně mohli zatraceně použít kouř," mumlal Sven. „Zatracení vejtahové."

Ragnar si nebyl tak jistý. Ta vířící mlha by určitě kryla postup kacířů, ale také mohla mít jiný účel. Její vzhled se mu vůbec nelíbil a rozhodně ho nenadchla představa, že by se do ní měl ponořit.

„No, jedna věc je jistá," řekl. „Ted' víme, že Trainor nelhal, když mluvil o kultu Chaosu."

Sven se na něj podíval, jako by právě řekl něco strašlivě pitomého. Mlha mezitím zamířila k nim. Jedno chapadlo se pohybovalo mnohem rychleji, než dokáže Hvězdný pěšák utíkat. Hledalo je s nepopíratelnou cílevědomostí, podobné končetině nějakého monstrózního krakena. Ragnar se naposledy podíval, aby si zapamatoval polohu lodi, a běžel dál, i když se mlha převalila přes něj.

Bylo to jako ponořit se do temného oceánu. Najednou měl před očima jen tmu, ve které stěží dokázal rozeznat obrysy běžícího Svena, a pak si uvědomil, že ho pálí plíce a štípou oči. V té mlze byl nějaký jed. Jak se jeho tělo snažilo adaptovat na přítomnost toxinů, zatočila se mu hlava. Bez přemýšlení si nasadil přilbu a utěsnil ji. Nechtěl riskovat, že by něco zpomalilo jeho běh. Každá sekunda by mohla být životně důležitá. Ozvalo se cvaknutí zámku na přilbě a vzápětí se aktivovaly i těsnicí prvky jeho pancíře.

Najednou měl méně bystré smysly. O čich přišel úplně a zhoršil se mu sluch. Pro Hvězdného vlka bylo jako být dvakrát slepý. Byl zvyklý spoléhat se na nos a uši stejně jako na oči, ale nyní na tom nebyl o nic lépe než Trainor a jeho lidé. Rychle křikl rozkazy do komnetu - varoval své bratry před mlhou a přikázal jim, aby byli připraveni. Snad jim došlo, co se děje, stejně rychle jako jemu, ale nechtěl nic riskovat.

Za sebou slyšel štěkot obrovských psů a škrábání drápů na plaskretu. Ohlédl se a doufal, že nezakopne. Měl pocit, že vidí dlouhé tělo běžící mlhou k němu. Ať už to bylo cokoli, zjevně to nemělo potíže ho v tom šeru vystopovat. Zvedl pistoli, aby po tom vystřelil, ale než to stačil udělat, dávka z autoděla to roztrhla na dva kusy. Na smrtelný výkřik bestie ze všech stran odpovědělo vytí jejích druhů. Ani Ragnarova přilba jej nedokázala ztišit: pokud něco, křik se v ní ozýval ještě hlasitěji. Možná to byla jen další vlastnost záluďné mlhy.

Sven se zvedl z kleku na jednom kolenu a rozběhl se za ním. „Už v tom začínáš být docela dobrý," řekl Ragnar.

„To bude praxí. Tímhle tempem ze mě bude dřív Dlouhý tesák než Šedý vlk."

Hromový jestřáb v šeru před nimi se zdál být obrovský. Ragnar skočil do otevřeného poklopu a rozhlédl se. Vypadalo to špatně. Někteří Trainorovi vojáci leželi na zemi. Mnozí z nich vykašlávali krev nebo odporný zelenavý sliz.

Většina Vlků měla přilby na hlavách a stála u dveří se zbraněmi namířenými ven, připravena vystřelit na cokoli podezřelého, co by se objevilo v šeru. Hromový jestřáb se jim chvěl pod nohama jako nějaké mohutné zvíře, které se chystá vyskočit na oblohu. Pod nimi se ozýval rachot autoděla, které bylo slyšet i přes řev motorů.

„Svene! Naskoč!" řval Ragnar, zatímco druhý Krvavý spár stál pod nimi a střílel z těžké zbraně do šera. U řídicích trysek letounu mlha řídla a Ragnar viděl, jak se k nim bestie povážlivě přibližují.

Najednou uviděl, jak něco vyrazilo ze tmy a sevřelo čelisti Svenovi kolem krku.

DEVATENÁCT

Když se mu obrovské tesáky zvířete sevřely kolem chrániče krku, začal Sven psa mlátit pažbou autoděla. Rozrazil netvorovi hlavu, až vystříkla krev, ale ten ho přesto nepustil. Ragnar vyskočil z letounu, zapnul rotomeč a t'al širokým rozmachem. Zbraň projela psu hrudníkem a potřísnila okolí krví a úlomky kostí.

„Říkal jsem ti, abys nastoupil!" křikl na Svena.

Sven se odkutálel a vstal. „Ten pes na to měl jiný názor.“

„Ten pes není v pozici, aby mohl diskutovat.“

„To je pravda,“ řekl Sven. Oči se mu rozšířily a zvedl ze země zbraň. Když stiskl spoušť, vyletělo z ní několik svítících střel a pak se ozval děsivý skřípavý zvuk. Vypadalo to, že se mechanismus zasekl. „Zatracený šmejda,“ zaklel Sven. Ragnar se otočil a uviděl, na co se jeho přítel dívá. Většina velkých psů už dobíhala k nim, jejich dlouhá štíhlá těla vypadala v mlze jako přízraky.

Sven skočil do otevřeného poklopu letounu. Ragnar si pomyslel, že by se k němu měl raději rychle připojit. Než to ale stačil uskutečnit, Hromový jestřáb vyrazil vzhůru. Co se stalo? uvažoval Ragnar. Zachytil je vzestupný proud? Poškodila exploze rakety řídicí mechanismus víc, než jsem myslel? Provádějí nějaký úhybný manévr?

Vyskočil do výšky a levou rukou se chytil okraje dveří. Věděl, že jestli se Hromový jestřáb vznesle ještě výš, zabouchnou se. Pak Ragnar ucítil náraz do holeně, který ho málem srazil dolů.

Uviděl, že jeden z pekelných psů vyskočil a chytil ho zuby za kotník. Ostatní skákali dole pod ním, ale nedosáhli na něho. Hromový jestřáb se začal opět snášet dolů. Teď je třeba jednat, pomyslel si Ragnar. Pěkně po řadě.

Kopl volnou nohou a trefil psa do hrudníku. Ozvalo se odporné křupnutí a nestvůra odpadla. Ragnar se vytáhl za jednu ruku a přeskočil přes okraj otevřeného průlezu. V tu chvíli si přestal Sven hrát s mechanismem autoděla a naklonil se ze dveří, aby mohl střílet na psy dole. Ragnar se rychle připojil ke komnetu.

„Všichni na palubě, Asaheimský jestřábe. Je čas vyrazit. Russ buď pochválen.“

+Potvrzují. Císař je dobrý.+

Hromový jestřáb nabral rychlost. Zrychlení Ragnara srazilo na podlahu a začal se kutálet ke dveřím, jelikož letoun vybíral ostře zatáčku. Tam stál Sven s rozkročenýma nohama a stále střílel. Ragnar zahlédl, jak dole víří mlha jako hladina bouří zmítaného moře. Byl jí plný kráter. Nepřirozeně vířila kolem okrajů, zatímco země kolem zůstávala čistá. To byl důkaz, pokud byl nějaký vůbec potřeba, že byla magická. Všude kolem viděl mohutné obrysy pevností v dálce.

„Vypadni od těch dveří, Svene!“ křikl Ragnar. Jeho spolubojovník ustoupil a Ragnar udeřil rukou do ovládací skříňky, aby dveře zavřel. Pak se rozhlédl po vnitřní kabině.

„Nějaké ztráty?“ Vyslechl si sbor záporných odpovědí Krvavých spárů. Domobrana bohužel neměla takové štěstí. Více než polovina mužů krvácela z různých tělesných otvorů, ještě víc jich zvracelo na podlahu. Ragnar sám se nijak zvlášť dobře necítil. Zvedal se mu žaludek a měl závrať jako při horečce. Sven vypadal zhruba stejně špatně, jak se Ragnar cítil. Měl bledý obličej a po čele mu tekla pot. V té mlze muselo být něco skutečně silného, když to dokázalo takhle zřít i Hvězdného vlka.

Šel k vojákům domobran. Trainor a několik dalších se zdáli být v pořádku. Ragnar si všiml, že jejich dýchací masky vypadají jinak než masky ostatních - očividně byly lepší kvality. „Už jste se s takovou zabijáckou mlhou setkali?“ zeptal se.

„Slyšel jsem o ní,“ řekl Trainor. „Myslel jsem, že kacíři použili jedovatý plyn, ale ještě jsem neviděl, že by se nějaký plyn choval takhle.“

„Ani já ne,“ řekl Ragnar. „Je to zlá magie.“

„Už mě nepřekvapí nic, co náš nepřítel udělá,“ řekl Trainor. „Jeho zkaženost nezná hranic. Sergius je démon v lidské podobě.“

Trupem otrásla mohutná exploze a Hromový jestřáb se naklonil k jedné straně. To bylo až příliš blízko, pomyslel si Ragnar a uvažoval, jestli střela přiletěla od kacířů dole nebo z nějakého jiného zdroje. Ne že by na tom záleželo - stačil by jediný dostatečně silný zásah a bylo by to. S tím nemohl nic dělat. Jejich osud ležel v rukou posádky. Alespoň se mohl postarat o ty chudáky před sebou.

Ragnar sáhl do opasku a vytáhl medikit. Bylo v něm široké spektrum antitoxinů, pro případ, že by Vlkům selhaly žlázy zpracovávající jedy. Doufal, že některé by mohly pomoci mužům, kteří mu umírali před očima.

Hromový jestřáb se několikrát zhoupl a náhle uhnul. Prudký manévr odhodil Ragnara stranou. Nocí zaburácel další výbuch. Letoun poskočil na tlakové vlně jako člověk, který běží po pobřeží ostrova zmítaného zemětřesením.

„Myslím, že by se zatraceně měli naučit s tím létat," stěžoval si Sven, se kterým to praštilo o kovovou stěnu.

„Sám bych to zvládl líp. Au! Vy tam vpředu! Jestli si nebudete dávat pozor, tak tam půjdu a ukážu vám, jak zatraceně na to!"

„Tuhle hrozbu bych bral vážně," zabručel Strybjorn pochmurně.

„Pak už by bylo jasné, že jsem doopravdy prokletý," dodal Torvald.

„Nevěděl jsem že umíš létat s Hromovým jestřábem, Svene," řekl Aenar naprosto nevině.

Pokud to piloti slyšeli, nedali to nijak najevo. Náhle se loď naklonila doleva a začala padat jako kámen. Ragnar se chytil bezpečnostní tyče a přemýšlel, jestli dostali zásah nebo jestli selhaly motory a teď je čeká dlouhý pád k zemi. Nedaleko od nich se ozval další výbuch.

Ragnar vyhlédl z průzoru. Uviděl, že přelétávají těsně nad zemí, kličkují mezi krátery a zahybají kolem ležících vraků a jiných překážek. Teď už jsme se těch útočníků určitě zbavili, říkal si.

Po chvíli Hromový jestřáb zase vyrazil vzhůru. Ragnar před sebou uviděl svatyni a tábor rozkládající se kolem ní. Letoun zpomalil a začal rychle klesat k přistávacímu kruhu. Ragnar se rozhlédl po svých bratřích-spolubojovnících.

„Zvládli jsme to," řekl.

„Oni ne," ukázal Sven na mrtvolu některých členů domobrany ležící na palubě.

Když Ragnar vystupoval z průlezu, uviděl, jak se k nim sjíždějí imperiální vozidla. Byl mezi nimi transportér Nosorožec se znakem lékařské služby, pozemní vůz se znakem inkvizice a vznášedlo jejich kapituly. Ragnar si sundal přilbu a zavěšil. Přivítal ho noční pach tábora. Na zbroji mu zůstaly drobné zbytky jedovaté mlhy, ale to se dalo očekávat.

„Vypadá to, že někdo odposlouchává komnet," zamumlal Sven.

Trainor dohlížel na vynášení svých mužů z Hromového jestřába. Ragnar k němu došel a poplácal ho po rameni. „Teď se drž u mne," zamumlal.

Vůz inkvizitorů dorazil jako první a vynořil se z něj vysoký muž v masce a kápi. Doprovázelo ho několik vojáků Maraviánského pluku. Sebejistě došel k Ragnarovi a jeho lidé se mu drželi v patách jako dobře vycvičení psi. Z Nosorožce vyskočili zdravotníci a rozběhli se prohlédnout nemocné vojáky.

„Skvělé, Hvězdný vlku," řekl muž v masce. „Já se teď postarám o vězně."

Ragnar cítil Trainorův šok. Takové přijetí neočekával. Ragnar se podíval na inkvizitora. Okamžitě se mu zprotivila mužova arogance i to, jak automaticky očekával, že jeho rozkazy budou uposlechnuty.

„Tihle muži nejsou vězni, jsou to spojenci."

„To rozhodnou kompetentní osoby," řekl inkvizitor.

„To jako ty?" zeptal se Sven. Jeho tón hraničil s urážkou.

„To jako já. To jako můj rád. To jako představitelé Impéria na této planetě. Raději byste se do toho neměli plést."

„Císař tě osobně vybral, abys mluvil za něho?" zeptal se Sven sverpě. Ragnar viděl, jak se inkvizitorovi sevřela ruka a zabloudila k pažbě pistole v pouzdře. Vojáci za ním páchli nervozitou.

„Kdo jsi?" zeptal se Ragnar.

„Jsem inkvizitor Gideon."

„No, inkvizitore Gideone, já jsem Ragnar z Hvězdných vlků a tihle muži patří ke mně. Pokud si přejí jít s tebou, mohou, jinak zůstanou se mnou, dokud Velký vlk neřekne něco jiného."

Gideon se obrátil k Trainorovi. „Půjďte se mnou," přikázal.

Trainor si rozpačitě přejel rukou v rukavici po vlasech.

Ragnar si nemohl nevšimnout, jak se mu třesou ruce. Trainor se inkvizitora očividně bál. Na tom nebylo nic divného - inkvizice při plnění svých povinností zrovna neoplývala vlídností nebo soucitem. Žádný rozumný člověk se jim dobrovolně nevydal do spárů. Na druhou stranu žádný rozumný člověk inkvizitora neodmítl, pokud k tomu neměl skutečně dobrý důvod. Nebo ochranu nějakého stejně mocného spojence.

„Prozatím zůstanu s Ragnarem a moji muži také."

„Děláte chybu," prohlásil Gideon. V hlase mu zazněla nesporná hrozba. Ragnar slyšel, jak důstojník domobrany zřetelně polkl. Domyslel si, že se inkvizitor pod maskou usmívá. „Stát v cestě inkvizici je

vždycky chyba." Významně upřel chladný pohled na Ragnara.

„Vyhrožovat Adeptu astartu je také chyba," řekl Ragnar. Tohle hašteření bylo hloupé, oba přece byli na téže straně.

Možná by se měl Trainora vzdát, ale inkvizitorovo chování se mu nelíbilo a vycítil, že tu jde ještě o něco jiného. Nebyl si přesně jistý o co, ale nehodlal předat kořist Hvězdného vlka cizinci, pokud mu to velitelé nenařídí. Měl za to, že informace v hlavě tohoto vojáka jsou cenné. A pokud věděl Trainor něco, co mohlo vést k nalezení Russova kopí, bratři by Ragnara stáhli zaživa z kůže, kdyby ho vydal.

Za jeho zády vylézali piloti Hromového jestřábu z poklopů na vršku kokpitu a se zájmem sledovali při. Přestože oba technicky byli hodnostně výše než Ragnar, protože to byli Šedí lovci, ani jeden z nich se diskuse nezúčastnil, což znamenalo, že buď schvalují to, co říkal, nebo ho nechávají udělat ze sebe naprostého blázna a mají pro to své vlastní důvody.

„Lékařský Nosorožec je náš," řekl Gideon.

„Máme vlastní léčitele," opáčil Ragnar.

„Zatímco o tom debatujeme, ti muži umírají," připomněl mu inkvizitor.

„Na zatracenou hádku vždycky musí být dva," podotkl Sven.

V tu chvíli se vznášedlo sneslo k zemi a Ragnar pocítil nemalou úlevu, když z něj viděl vystupovat Bereka Hromovou pěst a jeho osobního skalda Morgima.

„Co se tady děje?" zaburácel Berek. Ragnar mu to řekl.

„Máš v podstatě pravdu, mladý Ragnare," řekl Berek. „Tihle muži jsou spojenci a hosté naší kapituly. Budou vyprávět svůj příběh Velkému vlkovi. Pokud si inkvizitor Gideon přeje jít s námi rovněž jako náš host, může. Samozřejmě zabavujeme Nosorožce pro převoz raněných."

Inkvizitor Gideon se na Bereka zamračil, ale neřekl nic. Rozkazovat mladému Krvavému spáru bylo samozřejmě něco jiného než hádat se s Vlčím lordem, navíc tak známým. Znovu přesunul pohled na Ragnara a jeho význam byl jasný. Ragnar si dnes udělal nepřítele. Ty jsi ale blázen, pomyslel si Vlk.

Berek k němu došel a poplácal ho gigantickou kovovou rukou dunivě po ramenním plátu, čímž ho málem srazil k zemi. Pak řekl jazykem Fenrisu tak tiše, že to mohl slyšet jen Ragnar: „Velmi dobře, mladíku. Nedávej těm supům nic, co patří Vlkům."

Ragnar si nebyl jistý, jestli by Trainor chtěl slyšet, komu nyní patří, ale nechal si to pro sebe. „Pojďme odsud!" zaburácel Berek. Kývl na Ragnara a jeho bratry, aby ho doprovodili, zatímco nemocné i nezraněné vojáky domobrany nakládali do Nosorožce, a zamířili ke svatyni.

Inkvizitor Gideon se svými muži se vydal za nimi.

Když Ragnar vylezl z Nosorožce, uviděl, jak se z oblohy snášejí další velké lodě. Byly ještě větší než normální transportní lodě a brzy pochopil proč. Boky jedné z nich se odklopily a odhalily obrovskou humanoidní postavu Titána Vojevůdce. Mocné zbraně stroje byly při přistání uloženy vedle jeho těla.

Titán vyšel ven jako obrovský hmyz vylézající z kokonu. Poté se z lodi Adepta titanika okamžitě vyklopily silné rámy. Na nich byly připevněné kolejové jeřáby a opravné systémy. Když Titán vykročil, země se mu pod silnými kovovými nohama otřásala. Zbraně na krunýři se zvedly do polohy k palbě. Mohutný multitav v pravé pěsti se zvedl do pohotovostní polohy. Když se na něho Ragnar díval, chápal, proč k nim mnozí cítí pověřivou úctu. Titán mohl být živým zjevením samotného Strojního boha. Možná i byl.

Trainor a ti z jeho mužů, kteří byli schopní pohybu, byli odvedeni z Nosorožce k velkému stanu z kovové fólie určenému pro návštěvníky svatyně. Inkvizitor Gideon je rychle následoval, jako by se bál, že by mu kořist mohla nějak utéct. Ostatní muže odvezli polomechaničtí nevolníci z Vlčí flotily na lékařské oddělení.

Když přicházeli ke vchodu do svatyně, přistoupili k nim dva Runoví kněží. V rukou drželi dlouhé vyřezávané hole, kterými Trainorovi a jeho lidem zahradili cestu. Vzápětí Ragnar ucítil přítomnost magie a věděl, že kněží využívají své neobyčejné schopnosti ke zkoumání mysli nově příchozích. Taková opatrnost je na místě, když mají lidé z jiného světa předstoupit před Velkého vlka.

„Můžete projít!" oznámil starší Runový kněz a obrátil svou pozornost ke Gideonovi a jeho mužům. Inkvizitor se podrobil stejnému zkoumání jako Trainor, i když mnohem zpupněji. Berek, kterému to

neuniklo, se chmurně usmál. Všichni pak vešli dovnitř svatyně.

Ragnar si okamžitě všiml, kolik lidí prochází dovnitř a ven. Nebyli oblečeni jen ve výstroji Vlků. Byli tu komisaři, důstojníci Imperiální gardy a flotily, zahlédl mezi nimi dokonce i pár honosných uniforem Adepta titanika.

Svatyně nyní byla nervovým centrem celého imperiálního vojska. Všichni kolem se pohybovali cílevědomě se zvláštním vzrušením a nervozitou, která prozrazovala, že jsou ve válečné zóně cizího světa.

Během několika minut se ocitli ve velké přijímací síni, kde čekal Logan Grimnar se svou družinou. Velký vlk byl usazen na svém vznášejícím se trůnu a pozoroval dav jako jarl shlížející na řadu žadatelů. Kněží stáli vedle něj; Vlčí garda byla připravena ho bránit. Pro tuto příležitost měli na sobě mohutné zbroje typu Terminátor, nejmocnější výzbroj lidské velikosti v Impériu.

Jak Ragnar a jeho lidé přicházeli blíž, vytvářela se před nimi cestička. Bez ohledu na to, jak vysokou hodnotu měli, se muži rozestupovali, aby mohl Trainor se svou eskortou projít. Po sto krocích došli ke stupínku, nad nímž se vznášel Logan Grimnar.

Nyní už Ragnar viděl i ostatní, kteří stáli pod stupínkem trůnu. Byli to skutečně mocní muži. Jeden měl na sobě uniformu Princeps maxima z Adepta titanika. Byl to mohutný muž a vypadal, že je z více než poloviny stroj. Celá jedna strana těla se zdála být vyrobená z kovu. Levou polovinu obličeje tvořila kovová maska, z levého rukávu uniformy vyčnívala bionická paže. Levá nohavice jeho kalhot byla ustřižená pod kolenem a odhalovala dlouhou, štíhlou mechanickou končetinu zakončenou silným spárem.

„Lothar Železné srdce," zamumlal Morgrim, který stál kousek od Ragnara. „Ano, celá polovina těla je zasvěcena Strojnímu bohu. Nemá srdce, jen bionickou pumpu."

Ragnar to jméno slyšel už dřív. Železné srdce a jeho Titáni bojovali při několika příležitostech po boku Vlků, což nebylo nijak překvapivé, protože kovářský svět Salonus se nacházel blízko Garmu a jeho legie vlastnila na planetě malou zásobovací stanici. Ten muž si vybudoval pověst v sálajících pouštích Tallamu. Prý zničil tři orkské Garganty v bitvě, která ho stála většinu lidství.

Ve vzduchu nad stupínkem se chvěl mohutný obličej imperiálního generála Balthuse Traska, kterého Ragnar poznal už dřív. Nemohl se dostavit in persona, protože dohlížel na vojska z vlajkové lodi na oběžné dráze, ale byl přítomen přes komnet. Několik menších imperiálních polních velitelů tu bylo osobně. Ze žádného z nich však nevyzařovala ani polovina velitelské autority jako z Traskova obrazu.

Ragnar si do této chvíle neuvědomoval, jak jsou jeho zajatci důležití. Očekával, že Trainor bude vyslýchán Ranekem nebo jiným Runovým knězem. Nyní se na něj upíraly všechny zraky - vysokých velitelů i nižších důstojníků. Stálo tu i několik Vlčích lordů a Ragnar nepochyboval, že ti, co zde nejsou, tu mají své zástupce, kteří jim umožní poslech přes komnet.

„No, Bereku," řekl Logan Grimnar. „Vypadá to, že tvé štěně odvedlo dobrou práci. Poslechněme si příběh tohoto muže z Garmu."

DVACET

Ze vznášejícího se Hromového jestřába Ragnar pozoroval rozložení vojsk. Poprvé v životě viděl imperiální armádu shromážděnou k boji a z toho pohledu se mu zrychloval pulz. Většinu pláň kolem svatyně pokrývala vojska. Tucet Titánů Vojevůdců se tyčilo nad vojáky jako člověk nad rojem hmyzu. Jediný obří Titán Imperátor vypadal jako obr i vedle nich. V jeho dlouhém stínu jako by ležela téměř polovina armády. Záření jeho prázdných obrazovek bylo tak jasné, že bylo vidět. Štíhlí, jakoby vlčí Titáni Váleční psi rychle odklusali na okraj vojska, kde zaujali pozici vhodnou k vyražení na nepřítele.

Hromový jestřáb si udržoval stále stejnou výšku a kroužil nad imperiální armádou, takže poskytoval Ragnarovi dobrý výhled na to, co se děje dole. Proletěla kolem nich letka bombardérů typu Nájezdník a zmizela ve smogových mracích. Navzdory podsaditému tvaru vypadaly vražedně.

Samohybná děla Seismic už ostřelovala nepřátelské pozice, vysílala obrovské projektily proti zdem vzdálené pevnosti, které nebyly v zasněženém oparu garmského svítání příliš vidět. Meteorologičtí věštcí flotily předpovídali, že se mlha brzy rozplyne. Ragnar v to doufal. Účinky počasí teď byly dvojsečné:

zpomalí většinu vozidel až na největší tanky a Titány, ale zároveň pomůže skrýt jejich postup.

Nebyl to nejvhodnější den na pokus o proniknutí do Sergiovy pevnosti, ale v daném ročním období nebylo jisté, že se dočkají lepšího. A runy je ujistily, že se čas krátí a ať vůdce kacířů chystá cokoli, udělá to brzy.

Většina pěchoty se vezla v Nosorožcích, připravena přesunout se do bojové zóny. Imperiální garda postrádala obratnost a nadlidskou zuřivost Hvězdných vlků, ale nahradila to množstvím. Nyní čítala deset tisíc mužů připravených bojovat ve jménu Císaře. Ragnar viděl, jak sněhem přijíždějí další tanky. Byly to Brity zhouby, tak velké, že nevypadaly jako trpaslíci ani vedle Titánů. Viděl i Stínové meče připravené vrhnout se na nepřátelské tankové jednotky, kdyby se snad objevily. Ne že by nějaké očekávali. Dnes útočili na pevnost, šli osvobodit Trainorův domov ze spárů Chaosu a znovu získat Russovo kopí.

Alespoň tohle chtěla imperiální vojska sdělit nepříteli.

Pokud bude útok úspěšný a pevnost padne, bude to jen dobře, ale dnes se to neočekávalo. Obrana byla silná a kacířů mnoho. Skutečným účelem bylo rozesít strach a hrůzu mezi nepřáteli a dát Vlkům šanci proniknout do pevnosti a najít a získat zpět svůj artefakt. Poté, co Velký vlk vyslechl Trainorův příběh, rozhodl, že přesně tohle je třeba udělat. Císařský generál ho podpořil, protože věděl, že nejlepší způsob, jak rozdrtit nepřitele, je useknout mu hlavu. Sergiův rozsudek smrti byl podepsán. Teď už jen museli arcikacíře zajmout.

Ragnar se rozhlédl po Hromovém jestřábu. Byla tady shromážděna jeho jednotka spolu s několika dalšími Vlky. Byl tu seržant Joris, náhrada za Hakona a Ragnarův nový velitel. Na Hvězdného vlka byl malý a podsaditý, ale paže měl silnější než Ragnar stehna. Doprovázela ho pověst nejsilnějšího muže z rot a Ragnar neměl důvod o tom pochybovat. Hlavu měl zpola holou, zdobil ji jen pruh vlasů kolem temene. Joris to doháněl dlouhými licousy a impozantními, umně spletenými kníry. Měl červené tváře a zrádně přátelské chování. Na každého se široce usmíval a ukazoval přitom dlouhé tesáky.

Ragnara překvapilo, že se s ním seržant radí. Zdálo se, že ho dosud považují za něco jako vůdce Krvavých spárů.

Tak to u Vlků chodilo. Jakmile jste získali postavení, patřilo vám, dokud jste nebyli povýšeni nebo jste nezklamali. Pokud muž dokáže vést, nechte ho vést.

„Je to tady," mumlal Sven vedle Ragnara. „Stanu se Šedým lovcem. Teď je ten den, ta zatracená hodina."

„Myslíš?" zeptal se Strybjorn. Zachmuřený výraz mu nezahnala ani vyhlídka na boj.

„Ano. Dnes začíná nová kapitola ságy o Svenovi."

„Sága o Svenovi Chvástavém," řekl Ragnar. „Líbí se mi, jak to zní."

„Vy máte štěstí," brblal skličene Torvald. „Já nemám nejmenší šanci stát se Šedým lovcem. To určitě způsobilo to mé prokletí."

„To proto, že jsi právě vylezl ze zatraceného Russviku," objasnil mu Sven.

„Dívej se na to z lepší stránky," řekl Aenar. „Náš den přijde."

„Ano, až budeme tak staří, že by z nás mohly být Dlouhé tesáky," namítal Torvald. „Pokud budu žít tak dlouho. Což není pravděpodobné."

Trol se nad něho naklonil. „Bez obav, hošánku, budu tě chránit."

Ragnar zavřel oči a pomodlil se k Russovi. Tohle nevypadalo dobře. Něco zde chybělo. Znovu se podíval na Jorise. Bylo zvláštní ho vidět, jak tu sedí. Ragnar napůl očekával, že uvidí Hakonův zjizvený obličej. Odsunul tu myšlenku stranou. Už nikdy v tomto životě. No, bojoval -už i vedle jiných seržantů. Třeba do chrámu Chaosu ve fenriských horách je vedl Hengist. Na Xecutoru měli Lothara. A v budoucnu budou mít nepochybně další.

„Vypadáš zatraceně vesele," rýpl ho Sven do žeber. „Co se děje? Chybí ti vzrušení z velení?"

„Něco takového." Ragnar o tom chvíli uvažoval. Způsobilo tohle tu podivnou náladu? Opravdu postrádal vzrušení z velení? První reakce byla ne. Byl rád, že za životy jeho druhů je zodpovědný někdo jiný. Ale když nad tím uvažoval dál, musel připustit, že Sven má možná pravdu. Na velení bylo něco opojného - vydávat rozkazy a být poslouchán, být pánem svého osudu i osudu ostatních.

Proto ze mě Berek udělal velitele hlídky? pomyslel si Ragnar. Nechal mě vyzkoušet si velení, aby věděl, jak reaguju, nechal mě ochutnat, jaké to je? Byla to jakási zkouška? To bylo docela možné.

Přestože se na první pohled nezdál, byl Berek dobrý velitel.

Ragnar se podíval na Trainora. Byl rád, že mladého důstojníka přidělili k jejich smečce. Vojáci z domobrany, kteří přežili, byli rozděleni do různých jednotek. Jejich znalost uspořádání pevnosti Železného tesáku by mohla být cenná.

Trainor nevypadal dobře. Zdálo se, že přes noc zestárl o deset let. Ragnar soudil, že se tak na něm podepsal výslech Runových kněží. Prastarí čarodějové mu prozkoumali mysl, stejně jako všem jeho mužům. Nechtěli riskovat, že je zrádce, který povede vojska Vlků do léčky.

Ragnar s ním cítil, protože si ještě dobře vzpomínal na své vlastní utrpení v rukou těch strašných starců, když procházel Morkaiovou bránou. Pochyboval, že by bylo snazší čelit inkvizitorům.

Trainor musel projít s čistým štítem, jinak by tady nebyl. Jeden z jeho mužů takové štěstí neměl. Ragnar si nebyl jistý, že chce vědět, co se s ním stalo. Trainor se na Ragnara mlčky díval uštváným, trpícím očima. Nebylo to pro něj snadné, vracet se domů jako součást invazní armády, bojovat proti bývalým přátelům a sousedům, kteří se obrátili proti němu. Ale úděl válečníka je málokdy snadný. Ragnar myslel na dlouhé hodiny v Grimnarově trůnním sále, kdy imperiální velitelé detailně probírali nejrůznější plány útoku. Bylo inspirující vědět, že Trask, který měl teoreticky nejvyšší velení obrovského vojska na zemi, se podřídil přání Velkého vlka a souhlasil s plánem útoku na pevnost Chaosu a získání Russova kopí. Zdálo se, že vážnost Vlků vyvážila sílu imperiálních vojsk.

Ragnar si samozřejmě rychle uvědomil, že všechno není takové, jak to vypadá. Trask mohl být velitelem Imperiální gardy, ale ani Vlci, ani legie Titánů ho nebyli povinni poslouchat. Byly to suverénní jednotky a dávaly to jasně najevo. Princeps maximus neuznával žádnou autoritu až na velmistra svého řádu. Logan Grimnar neuznával nikoho až na Císaře. To dělalo ze Železného srdce a Velkého vlka přirozené spojence. Ragnarovi připadalo, že Trask svolil, jen aby zachoval klid a jednotu vojsk, a zároveň získal zpět posvátný artefakt.

Svým způsobem to bylo velmi moudré rozhodnutí jak z vojenského, tak z politického hlediska. Jakmile Vlci získají zpět svůj poklad, pravděpodobně podpoří generálovy plány, a pokud půjdou Vlci, připojí se i Železné srdce. Velitel imperiálních vojsk musí asi myslet jako diplomat i stratég. Hlídat soupeřící Vlčí lordy v kapitule byla zase práce Velkého vlka. Člověk musí být schopný vyjednávat i válečný velitel, pokud chce řídit kapitulou Hvězdné pěchoty. Nad tím bylo třeba se zamyslet.

Ragnar tušil, že Trask má své vlastní problémy. Někteří polní velitelé určitě dychtili zaútočit na pevnost Železného tesáku stejně jako Logan Grimnar. Nepochybně jim šlo o slávu, chtěli zapsat své jméno do imperiální historie spolu se jménem kapituly. A navíc určitě chtěli předčít své rivaly stejně jako Berek a Sigrid. Válka mezi hvězdami nebyla tak jednoduchá jako doma na Fenrisu. Tam to byla prostě záležitost jarla, který shromáždil muže a nařídil útok. Nebo možná byli tehdy příliš mladí, než aby tomu rozuměli. Možná byla taková všechna vojska. Někdy měl pocit, že od chvíle, kdy byl vyvolen, zestárl o sto let.

Nedaleko viděl kroužit Hromové jestřáby. Většina lodí kapituly byla dnes ve vzduchu, na čemž nebylo nic divného. Plán byl smělý a vyžadoval extrémní pohyblivost, což mohly zajistit jen Hromové jestřáby. Jakmile budou uvnitř pevnosti, pak to bude práce čistě pro pěchotu, protože nebude místo na vznášedla, útočné motocykly nebo dreadnoughty. I zbroj Terminátor tu bude k ničemu. Tato operace vyžadovala rychlost, nenápadnost a naprostou preciznost - série útoků typu udeř a uteč na hlavní komunikační centra nepřítele, energetická jádra a palebná stanoviště. Tyto útoky měly demoralizovat a zastrašit nepřítele. Bude potřeba najít vchody do svatyně Chaosu, pak se do ní dostat a získat zpět Kopí.

Po pravdě řečeno si Ragnar nebyl jistý, že stoupence Temných lze zastrašit. Pochyboval, že něco dokáže vyděsit člověka, který už odevzdal svou duši silám Chaosu - určitě ne spravedlivý hněv Císařových vyvolených. Naštěstí však budou v menšině. Oklamání hlupáci, kteří se rozhodli následovat Sergia a jeho akolyty, nejsou tak chladnokrevní. A ti stále tvořili převážnou část nepřátelských sil. Nebo v to Ragnar alespoň doufal.

Ještě jednou prošel holomapy, které se naučil z paměti. Všechny byly uskladněny v matici jeho zbroje, ale v zápalu boje nebylo vždy možné je vyvolat a někdy se také zbroj poškodila. Bylo lepší ty informace nosit v hlavě. Ragnar si představil pevnost, jak se mu poprvé ukázala. Byla to obrovská stavba, jaké si oblíbili lidé na tomto průmyslovém světě - v podstatě krychle o hraně jednoho kilometru. Krychle byla spojena se zemí propletením rour a kabelů připomínajícím kořenový systém nějaké obří rostliny. Byly

to energetické systémy, které přiváděly teplo z ohnivého jádra Garmu a vodu z podzemních nádrží, ale také dopravní roury pro gravovlaky. Roury objímaly boky stavby jako popínavé rostliny lnoucí ke stěnám nějaké prastaré pevnosti.

V každém rohu střechy trčely k nebi čtyři věže jako kopí namířené na břicha mraků. Tyto věže částečně sloužily jako opevnění a částečně to byly komíny chrlicí obrovské mraky špíny k obloze. Uprostřed střechy vyčnívala komolá pyramida velká jako leckteré ostrovy doma na Fenrisu. To bylo místo, kde žilo panstvo z pevnosti a kam ústila většina ovládacích systémů celé stavby.

Zhodnotil přístupové body k pevnosti, které byly vyznačeny na holomapě. Jeden z nich bude vstupem pro jeho smečku. Pod nimi postupovala armáda přes zasněženou pláň. V dálce, kam dopadaly střely, se zvedala oblaka kouře, popela a sněhu. Tam se Garmu dotklo peklo.

Hromový jestřáb letěl vpřed ve formaci ostatních lodí kapituly. Držel se nad vojskem a letěl tak nízko, že Ragnar dokázal rozeznat škrábance na ramenním krunýři Titánů. Pokud šlo o nepřitele, budou Vlci jen částí útočící armády. Když se Ragnar podíval dolů, získal nějakou představu o velikosti těch strojů. Zblízka vypadaly ještě větší, než si představoval.

„Tomuhle říkám zatracený kanón," řekl Sven a ukázal na mohutné dělo, které svíral Titán v masivní kovové pěsti. Ragnar přikývl. Ode dne, kdy byl vyvolen, si nikdy nepřál být něčím jiným než Vlkem, ale teď si říkal, že pokud by si měl vybrat něco jiného, byl by to velitel Titánů. Snažil se představit si, jaké by to bylo ovládat takového behemota z oceli a keramitu. Tak je člověk blíž bohu, než kdy jaký muž bude.

„Nemyslím, že bys to dokázal zvednout," řekl Torvald zasmušile.

„Nemyslím, že by ho dokázala zvednout celá kapitula."

Seržant Joris tu diskusi zaslechl. „Jeden mariňák na správném místě dokáže nadělat desetkrát víc škod než kterákoliv z těch věcí."

Mluvil s jistotou člověka, který to už zažil. Ragnar předpokládal, že je to pravda.

„Ano, ale pro nás je zatraceně obtížnější se tam dostat," řekl Sven.

„Už teď mám bolavou nohu," přisvědčil Torvald.

„A budeš mít bolavou hlavu, jestli nepřestaneš skučet," odsekl seržant.

Torvald se zašklebil. Hromový jestřáb se rozvíbroval a zhoupl, jak na chvíli zase vletěl do větru, a pak se vrátil do závětrí za Titány.

„To už nemůžou letět pomaleji?" zeptal se Torvald.

„Mohli by, ale to bychom se pohybovali pozpátku," řekl Sven.

„Jako tvůj mozek," podotkl Ragnar. Navzdory škádlení v kabině narůstalo napětí. Slova byla ostrá a pach smečky vypovídal o vzrušení i úzkosti. Aenar zavřel oči. Pohyboval rty v tiché modlitbě a Trainor se k němu přidal. Strybjorn zíral prázdnýma očima do dálky jako člověk, který tuší svou smrt.

Joris procházel kolem řady, kontroloval zbraně a zbroj a ujišťoval se, že Vlci budou připraveni k boji, jakmile se dostanou na místo. Ragnara to trochu rozladilo. Seržant Hakon to nikdy nedělal, alespoň ne tak okatě. Věřil jim, že se o sebe postarají. S Jorisem nemohli ani na okamžik zapomenout na to, že jsou jen Krvavé spáry a on je veterán. Ragnar zjistil, že se těší na den, kdy se stane Šedým lovcem a tohle bude mít za sebou.

Najednou se ozval výbuch. Nalevo stoupal černý kouř. Ragnar se podíval průzorem a uviděl, že jeden tank byl zasažen. Neměl tušení čím. Díval se, jak malé postavičky posádky vyběhly ven a hledají úkryt. Za chvíli tank vybuchl a vyslal k nebi fontánu kovového šrotu.

„Vypadá to, že se kacíři konečně probudili," řekl Sven. „Už jsem začínal uvažovat, jestli všichni ještě spí."

Ostatní Brity zhouby začaly v odpověď na útok střilet, i když si Ragnar nebyl jistý, čeho chtějí dosáhnout. Ať měly jakkoli silné zbraně, stěny pevnosti dokázaly poškodit jen nepatrně.

„Podívejte se na to," řekl Aenar a ukázal ven z pravého průzoru. Ragnar se otočil a uviděl, že obrovský Titán Vojevůdce zaměřuje svou zbraň. Vzduch naplnilo silné hučení, jak generátory Titána pracovaly na maximum, a pak ze zbraně vyletěl ke vzdálené budově se zvukem podobným burácení hromu šíp energie. Dunivý rachot svědčil o tom, že to po něm vzápětí zopakovali i ostatní Titáni. Ragnar si nyní přál, aby byl v kokpitu a měl výhled. Bylo by zajímavé vidět, jaký účinek má úžasná střelba Titánů na nepřitele.

Bitva teď doopravdy začala. Imperiální armáda spustila nepřetržitou palbu a jejich nepřítel odpovídal

podobně. Vlna výbuchů roztrhala imperiální linie, jak se nějaký druh hromadného raketometu zaměřil na příjízďející Nosorožce. Při pohledu na běsnící vír uvolněné energie se nezdálo pravděpodobné, že by cokoli přežilo, ale když se usadil sněh a prach, Ragnar uviděl, že palba nezastavila jediného Nosorožce - všechny už byly daleko od místa dopadu. Takové náhody se ve válce stávají, pomyslel si.

„Moje babička uměla střílet zatraceně lépe," prohodil Sven konverzačním tónem. „A to byla slepá."

„Při mém štěstí na mě určitě zamíří jediný kacíř se slušnou muškou na téhle planetě," řekl Torvald.

„Lepí se na mě smůla, víte."

„Smůlu mají ti, co tě znají," odsekl Strybjorn.

„Mojí matku proklela ještě před mým narozením čarodějnice z Medvědího klanu. Už jsem vám to říkal?"

„Asi stokrát," odsekl Strybjorn.

„Co to bylo za kletbu? Že bude muset vzít zavděk nejzasmušilejším parchantem na Fenrisu?" zeptal se Sven.

„Nikdy mi to neřekla. Jen se na mě dívala a smutně vrtěla hlavou."

„To chápu," řekl Sven. „Já dělám totéž."

„Třeba tvou matku proklela tatáž čarodějnice," řekl Ragnar. „Musí existovat nějaký důvod, proč má tak ošklivého syna."

Ozvala se další exploze. V krunýři Titána před nimi se objevil obrovský kráter. Kolem Hromového jestřába proletěly kusy keramitu.

„To bylo blízko," řekl Aenar.

„Bude to ještě blíž," křikl Joris. „Jdeme do toho."

DVACET JEDNA

Hromový jestřáb vzlétl nad rameno Titána a Ragnar zahlédl Železný tesák trčící ze sněhu a mlhy. Kolem jeho zdi pálila mohutná děla. Odpalovací zařízení obrany města vrhala na postupující imperiální armádu náklady smrti. Byl to působivý pohled.

„Střílí méně než polovina střeleckých věží," řekl Ragnar.

„Ve městě se určitě ještě bojuje," prohlásil Trainor.

„Pokud to není past," řekl Torvald s jistým požitkem. „Při mém štěstí."

Imperiální palba si už vybrala svou daň. Mnohé střelecké věže pevnosti byly rozstřílené na kusy. Některé olizovaly plameny. Louže kouřící oceli označovaly místa, která palba Titánů proměnila v strusku. Silné výbuchy vyrvaly z budovy kusy zdiva a odhalily pokřivené nosníky. Z přeražených rour, velkých tak, že by jimi projel i Nosorožec, stoupala pára.

Všechny složky imperiální armády nyní postupovaly kupředu. Nosorožce a lehčí tanky mířily k otvorům v dolní části zdi. Vznášedla a bojové motocykly se hnaly po planině. Za nimi se zvedala oblaka sněhu a popela. Palbou z desítek tisíc autopošek a bolterů se k vřavě uvnitř připojila pěchota. Ragnar viděl kondenzační stopy raket z přenosných raketometů, jejichž střely hvízdaly nad imperiálními šiky.

Zuřivost imperiálního útoku stoupala. Titáni soustředili veškerou palebnou sílu na oblasti kolem slabých míst v obraně pevnosti. Tanky přispěly svým dílem ke žhavé smrti snášející se na kacíře. Crescendo burácejících zbraní přehlušilo i motory Hromových jestřábů. Pevnost už nebylo v oblacích kouře a oslepující záři výbuchů vůbec vidět. Zdálo se být nemožné, aby v té smrtící bouři něco přežilo, ale bylo tomu tak.

Z oblaků kouře se ozývala odvetná palba. Ragnar zahlédl, jak jeden z Titánů klopýtl a skácel se k zemi jako obyčejný zraněný voják. Tucty Nosorožců se proměnily v hořící rakve statečných mužů uvnitř. Váleční psi se dostali na okraj chudinské čtvrti kolem pevnosti, drtili křehké stavby pod mohutnými tlapami a jejich zbraně plivaly na nepřítele smrt.

Stovky kacířů ukrývajících se v obytných bublinách teď proudily ven, střílely na gigantické stroje z mňavých zbraní a snažily se je zastavit granáty a puškami, které mohly mít nějaký účinek z bídou na

tanky a menší válečné stroje. Vzápětí došlo ke střetu kacírů a vojáků Imperiální gardy, které přivezla první vlna Nosorožců. Boj se rychle změnil v masakr; válčilo se muž proti muži, bajonety, čepelí a pažbami pušek. Po celou dobu bojiště zasypávaly střelecké věže Železného tesáku a rozsévaly zkázu mezi nepřáteli i vlastními lidmi zároveň.

Zbytek imperiální armády však postupoval dál a drtil přitom chatrče a obytné bubliny jako opilec, který se potácí mravenišťem.

V komnetu zazněl klidný hlas Logana Grimnara: +Vlci, připravte se k boji. Chvála Russovi.+

Hromový jestřáb se snesl k zemi a lehce se přitom kolébal, jak kropil nepřátelské pozice raketami a palbou z autoděl. Ragnar se široce zašklebil na Svena a oba se připravili k výsadbě. Poklop na boku lodi se už otevřel. Dovnitř vlétl chladný znečištěný vzduch a nezvykle zbarvené sněhové vločky. Země se přibližovala, aby je přivítala. Bitva dole stále zuřila neutuchající silou. Ragnar si přitiskl zbraně k hrudi a připravil se ke skoku do vřavy pod sebou.

V příštím okamžiku se Hromový jestřáb zastavil asi metr nad zemí. Seržant Joris proskočil průlezem, následován pultuctem Krvavých spárů. Sven se k nim připojil, pak i Ragnar a zbytek smečky. Ragnar pokrčil nohy, aby zmínil náraz dopadu, a hledal kolem sebe nějaký cíl pro své zbraně. Jeho bystrý zrak objevil ostřelovače pohybujícího se po klenuté střeše nedaleké obytné bubliny. Zvedl bolterovou pistoli a vystřelil po něm, ale v poslední sekundě se mu jeho cíl odkutálel z dohledu. Ragnar věděl, že jen dočasně. O chvíli později uviděl hlaveň ostřelovačovy pušky a za ní následovala hlava. Tentokrát Ragnar neminul.

Rozhlédl se. Tucty Hromových jestřábů vyplivovaly na zem roty vojáků. Zatím šlo všechno podle plánu. Byli přesně tam, kde měli být, blízko vstupů zakrývajících přístupové tunely do geotermálního potrubí zakresleného na Trainorových mapách. Bitva zuřící kolem je dostatečně kryla. Hvězdní pěšáci už zvedali poklopy a spouštěli se do tmy dole. Ragnar dál pátral po cílech, zatímco se připravoval je následovat.

Poprvé začínal získávat představu, jak je tovární pevnost vlastně velká. Zvedala se nad nimi jako hora, její obří stín dopadal kilometry daleko. Měla chladný, monumentální vzhled jako Tesák na Fenrisu. Velké fontány průmyslové strusky jí vytékaly z boků jako rozžhavená láva. Jak struska tuhla, postupně se z ní stávala další vrstva pancíře chránící boky pevnosti s výjimkou míst, kde byla odtěžena čističi žijícími v bublinových městech. Když se Ragnar podíval nahoru, uviděl tucty nesrozumitelných znaků namalovaných na stěnách pevnosti a třepetající se prapory visící z jejích věží.

Takhle zblízka se pevnost krychli příliš nepodobala. Ze stěn jí vyrůstaly tisíce menších staveb, střeleckých věží, pozorovacích stanovišť, výtahových šachet a kovových rour jako množství podivných neživých květů. Tu a tam zely velké díry. Obrovské hromady ztuhlé strusky lnuly k bokům budovy jako vlny zmrzlé ve chvíli, kdy narážejí na útes. Zdálo se být téměř bláznovstvím uvažovat o útoku na takovou pevnost, ale oni nejen že to dělali, ale dokonce očekávali, že uspějí.

Většina Vlků už zmizela v otvorech a v temnotě pod nimi. Ragnar věděl, že je čas se k nim přidat.

Pod zemí bylo tma, teplo a vlhko. Vzduch páchl zkaženými vejci. Ragnar se natáhl a dotkl se levou rukou vnitřku obrovské roury. Byla tak horká, že by holou kůži spálila; i přes keramitové rukavice bylo cítit, jak žhne.

Před sebou cítil potíciho se Trainora. Voják si sundal zimník a kabát a byl vysvlečený do pasu. Podmínky tady dole byly úplně opačné než na povrchu. Vpředu mizela v dálce dlouhá řada Vlků. Každý muž vypadal plně připraven na boj. Teoreticky byly tyhle tunely čisté, ale žádný Hvězdný pěšák nikdy nic neponechával náhodě. Byl připraven na boj kdykoli.

Hlavní geotermální potrubí sledovali jen několik set kroků a potom skupina vojáků domobrany vpředu otevřela poklop dalšího průlezu. Tenhle byl staříčkový a špinavý a vedl do temné, těsné chodby, která očividně nebyla už , dlouho používána.

Ragnar se teď musel přikrčit, protože tunel byl postavený tak, že v něm i rodilý Garman měl stěží dost místa, aby se mohl napřímit, a Hvězdný vlk byl o hlavu vyšší. Když tunelem procházel, cítil, jak v něm narůstá nervozita a napětí, které už znal. Neměl tyhle uzavřené prostory rád. Zhluboka dýchal a modlil se k Císaři. Po chvíli se tep jeho divoce bušícího srdce zpomalil.

V tomhle starém tunelu nebylo o nic chladněji, a navíc se brodili po kolena v husté hnědé břečce, která

odporně páchla. Stoupaly z ní cáry smradlavého kouře. Nepochybně to bylo jedovaté.

„K čemu to sloužilo?" zeptal se Ragnar Trainora.

„Kdo ví? Prastarí vybudovali tyhle tunely už dávno. Pod povrchem planety se jich táhne celá síť. Většina lidí věří, že jsou to pozůstatky starých důlních systémů. Některé určitě vedou do opuštěných šachet a chodeb. Když jsme dělávali údržbu, stále jsme nacházeli další."

„Ty tomu nevěříš? O těch dolech?"

„Myslím, že je to stejně pravděpodobné vysvětlení jako kterékoli jiné. První pevnosti jsou starší než Impérium. Byly tu, když ještě Russ krácel po tomto světě. Za deset tisíc let se toho mohlo hodně zapomenout."

„Proč nejsou hlídané?"

„Některé z nich jsou monitorovány. Ale nikdo nedokáže uhlídat desítky tisíc mil tunelů, zejména když zároveň bojuje s protivníkem na povrchu i se svými vlastními lidmi. A většinou se už zapomnělo, že tyhle chodby existují. Domobrana o nich ví, ale právě teď tam nahoře vládne pořádný zmatek. A navíc ne všechny tunely jsou prázdné."

To Svena zaujalo. „Opravdu - co by mohlo být tak zatraceně hloupé, aby to žilo tady dole?"

„Kanibalští mrchožrouti, vyhnanci a zakázané sekty. Nejen lidé. Jsou tu i obří krysy, pavouci, podzemní draci a všelijaké zmutované bestie. Prý tu straší i duchové Prastarých."

„Veselé místo," prohodil Sven.

„Já budu mít to štěstí, že mě sežere podzemní drak," řekl Torvald zasmušile. „Možná se tím naplní kletba."

„Naplní se kletba Svenovy pěsti, jestli zatraceně nezavřeš hubu," zabručel Sven.

„Podívejte se tam nahoru," řekl Trainor.

„Co to je?" zeptal se Ragnar.

Důstojník domobraný ukazoval na pohyblivě se chuchvalec masa, který Ragnar cítil už nějakou dobu, ale příliš si ho nevšímal. Když se podíval pozorněji, uviděl ve světle paprsku z lampy na rameni, že ten chuchvalec je velký asi jako jeho pěst a pohybuje se na osmi nohou.

„Pavouk," řekl Trainor. „Jediná kapka jeho jedu dokáže zabít člověka."

Když Ragnar procházel pod pavoukem, pohyboval se velice opatrně. Sven zvedl pistoli, jako by z ní chtěl vystřelit, ale neudělal to. Ani on nebyl tak šilený, aby nechal náboj z bolteru odrážet se v tak úzkém tunelu. „Zajímalo by mě, jak chutná," zamumlal.

„Maso je také jedovaté."

„Nemůže chutnat hůř než naše polní dávky," prohlásil Sven.

„Vsadím se, že ano," řekl Torvald.

Najednou se celý tunel otřásl. Vibrace způsobily, že se rozechvěl povrch břechky a pavouk spadl do kalné tekutiny. Ragnar si představil, jak mu plave kalem k noze. Trochu se mu při tom pomyšlení zvedal žaludek, ale neděsilo ho to. Pochyboval, že by kusadla tvora pronikla tvrzeným keramitem. Trainora očividně napadla stejná myšlenka. Zbledl víc než obvykle a na čele mu vyrazil pot. Nebylo divu. On na sobě neměl neproniknutelnou zbroj a postrádal odolnost Hvězdné pěchoty vůči jedům.

„Co to bylo?" zeptal se roztřeseně.

„Velký výbuch na povrchu," řekl Ragnar. „Možná dostal zásah Titán nebo energetické jádro."

Přál si, aby měl více informací o tom, co se děje nahoře, ale udržovali komnetový klid, protože se rozhodli, že žádným způsobem neupozorní kacíře v pevnosti na svůj příchod.

Imperiální armáda na povrchu mohla v této chvíli stejně dobře vítězit, jako prohrávat. Neexistoval způsob, jak to zjistit, dokud nevylezou z tunelu a neuvidí vývoj situace na vlastní oči. V plánu bylo, že se imperiální vojska mají držet, jak dlouho dokážou, a proniknout dovnitř do pevnosti, pokud to půjde, ale pokud ne, mají se stáhnout a počkat, dokud nedostanou signál od Vlků.

„Kéž bych už byl odsud venku," řekl Trainor nervózně. Pozorně zkoumal břechku a hledal pavouka. Sven zalovil ve vodě a vytáhl svíjejícího se tvora. Podržel ho v pěsti. Pavoukovy dlouhé nohy se natáhly a ovinuly se mu kolem předloktí. Z hlavy se mu vysunula dlouhá polypovitá makadla.

„Tohle jsi hledal?" zeptal se důstojníka. Trainor se na něho podíval jako na šílence.

Sven otevřel ústa, jako kdyby zvažoval, jestli pavouka nemá sníst, ale pak stiskl pěst a rozdrtil jej.

„Není se čeho obávat.“

„Krev je taky jedovatá.“

Sven se podíval na zbytky pokrývající jeho ruku a předvedl výraz předstírané hrůzy, než si ji otřel o stěnu. „Tak se těch zbytků radši nedotýkejte.“

Šli dál dlouhým tmavým páchnoucím tunelem.

„Zatracený život,“ podotkl Sven. „Tohle je to pravé zaměstnání pro Russovy vyvolené hrdiny.“

Kal jim nyní sahal až k hrudníku. Pohybovaly se v něm velké, odporně vypadající věci s mnoha nožičkami, které se vlnily jako hadi. Trainor je ujistil, že ty jsou také jedovaté.

„Moje matka říkala, že jsem prokletý,“ postěžoval si v šeru Torvald.

„Já tě proklínám, co tě znám,“ odpověděl mu Sven.

„Podívej se na to z té lepší stránky,“ ozval se Aenar. „Teď už to nemůže být daleko. Už jsme tady celé hodiny.“

Ragnar se zadíval na Vlky před sebou. Vypadalo to, že Aenar má pravdu. V husté tmě se začalo objevovat slabé světlo, a když ušli ještě kousek cesty, Ragnar viděl, že muži před ním už vyšplhali z koryta plného kalu na dlouhou kamennou plošinu.

„Vypadá to, že koupání pro dnešek skončilo,“ konstatoval Sven.

Ragnar vylezl za ostatními. Ochoz se táhl do dálky, kde bylo vidět světlo. Stejně jako ostatní automaticky zhasl lampu na rameni. Natáhl ruku a pomohl Trainorovi ven. Tahle poslední část bude pro vojáka domobrany obtížná. Nemá ostré noční vidění Vlků ani jejich vylepšené smysly. Bude se muset nechat vést stejně jako většina mužů. „Chytni se mě za opasek,“ řekl mu Ragnar.

Poslední část postupu probíhala v nepřírozeném tichu, uvážíme-li, že se přesunovaly stovky mužů ve zbroji. Nebylo pochyb, že už jsou v pevnosti. Okolní zdi byly silné a byly na nich staletí staré vrstvy špíny a průmyslových zplodin. Vzduch byl cítit továrními pachy. Podle nich a otřesů se dalo soudit, že všude kolem jsou v chodu velké stroje. A byly tu i stopy tvorů, kteří následují člověka na kterémkoliv místě ve vesmíru, kam se dostane. Nad hlavami jim kolem bronzového potrubí pobíhaly krysy s rudýma očima a Ragnarovi znělo v uších bzučení něčeho podezřele podobného komárům.

„Konečně civilizace,“ zamumlal sarkasticky Sven.

„Ještě ne, ale už tam skoro jsme.“

Část pevnosti, v níž se vynořili, prodělala těžké boje. Chodby a tunely zde byly prostorné jako městské ulice a stejně vysoké jako široké. Všude zely díry, vytrhané okenice ležely u oken, které měly zakrývat, kovové dveře byly vyrvané z pantů. Uprostřed ulice se válely trosky krámků s jídlem napůl roztavené v loužích ztuhlé strusky. Nedaleko se vršila hromada nepohřbených mrtvol. Ve stropě nad jejich hlavami zářilo několik nerozbitých světelných koulí. V jejich světle se Trainor rozhlédl.

„Nezbylo dost živých lidí, aby je odnesli k recyklaci.“

„K recyklaci,“ zopakoval Ragnar s jistým znechucením. Věděl, že zvyky se na různých světech liší, ale připadalo mu, že na tohle si nikdy nezvykne.

„Ano, těla nebyla odeslána zpět do výroby.“

Ragnar se usilovně snažil nepředstavovat si, jak to funguje, ale marně. Hlavu měl plnou obrazů smetiště plného těl, která jsou házena do nádrží s recyklační kapalinou, aby se rozložila na bílkoviny a živiny. Na úlových světech bylo všechno považováno za surovinu, dokonce i těla bližních. Nejspíš to vyslovil nahlas, protože Strybjorn zabručel: „Těhle suroviny tu rozhodně není nedostatek.“

„A my jim nepochybně brzy poskytneme další,“ podotkl Sven a ošklivé rysy mu zkřivil chladný škleb. Vlci pokračovali v chůzi, pohybovali se ve velkých rozestupech po obou stranách tunelu, pro případ, že by tu byly nastražené výbušniny nebo došlo ke granátovému útoku.

Pach Ragnarovi prozradil, že je to tu opuštěné. K proniknutí do pevnosti si vybrali dobré místo. Boj se šířil podzemními tunely jako lesní požár a stejně jako on, jakmile pohltil všechno, co měl v cestě, vyhasl nebo se prostě přesunul jinam, kde bylo dost paliva.

Jsme uvnitř, pomyslel si Ragnar, uvnitř pevnosti, kde máme proti sobě přesilu tisíc na jednoho. Ne že by na tom příliš záleželo. Nikdo neočekával, že by se sem mohli dostat, a tak velká přesila se na ně stejně nemůže vrhnout najednou. Stačilo prostě dostat se k cíli, vzít si, co je jejich, a odstranit ten nádor, kterým byl chrám Chaosu, z těla města. Bez duchovních vůdců a velení se kacíři rozpadnou na

nedisciplinované skupiny a stanou se snadnou kořistí Vlků a jejich spojenců. Pokud na tomhle mrtvém, opuštěném místě nějakí spojenci zbyli, dodal Ragnar v duchu.

Na chvíli mu velikost úkolu připadala skličující. Tohle byla jen jediná pevnost mezi tisíci. Bude třeba zasáhnout stejně i v mnoha dalších. To byl úkol na celý život. Pak nad sklíčeností nabyt vrchu výcvik. Mohlo by to trvat celý život normálního člověka, ale on měl několikánásobek let, takže co na tom záleželo? A vždycky tu byla šance, že jim to tak dlouho trvat nebude.

Pokud byl chrám Chaosu zdrojem a inspirací povstání, pak jeho zničení připraví kacírskou organizaci o vůdce. Ti, kteří se přidali na stranu kacírů z přizpůsobivosti, rychle změní názor, jakmile uvidí vítězství Impéria. Rozpoutá se lavinový efekt. Čím víc povstalců se jim zaváže věrností, tím menší bude mít zbytek šanci na vítězství a tím těžší bude pro ně za těchto podmínek bojovat. Celé povstání byla chatrná stavba, kterou lze zničit jediným dobře mířeným úderem.

Ragnar v to alespoň doufal.

DVACET DVA

Všude kolem vládlo ticho. Teď, když se jednotky rozešly za svými cíli, Ragnar více cítil tu prázdnotu. Byla to podivná představa, že všude kolem něj se jeho bratři-spolubojovníci pohybují v opuštěných chodbách a v šachtách ventilačního systému pevnosti, přerušují přívody energie, vyhazují do vzduchu skladiště munice, ničí komunikační centra, likvidují důstojníky a zasévají sémě hrůzy mezi nepřátele. Přál si, aby se už konečně dostal k cíli a mohl uvolnit nahromaděné napětí bojem.

Věděl, že má důvod být hrdý. Berekova rota byla pověřena významným úkolem - měla zničit hlavní energetické jádro pro západní zeď. Ragnar věděl, že tím přeruší dodávku energie pro velké střelecké věže a paprskové zbraně, zásobovací výtahy budou muset přejít na manuální pohon a celý sektor bude ohledně funkcí podpory života, jako je filtrace, cirkulace vzduchu a pumpování vody, odkázán na nouzové baterie.

Cílem této taktiky bylo zasít strach do srdcí obyvatel pevnosti. Ti si byli dobře vědomi toho, že jakmile budou odříznuti od energie, začíná se odpočítávat čas do vyčerpání rezervních baterií a pak se podpora života vypne nadobro. Jakmile Vlci zničí záložní systémy, tento čas se ještě zkrátí. Tohle vědomí bude pro morálku obránců stejný úder jako skutečnost, že se přímo v jejich pevnosti nachází nesmiřitelný nepřítel, který jim ničí jejich životně důležité systémy. Až se energie vyčerpá, všichni zemřou na nedostatek kyslíku, žízeň a ostatní rány, které dopadají na obyvatele úlového města, když selže jejich podpora života. Takto ochromit úl bylo jako bodnout člověka do plic, aby se utopil ve vlastní krvi. Chvilku to vydrží, ale nakonec se skácí mrtvý k zemi. Pevnosti to může trvat týdny, ale konec je neodvratný - samozřejmě za předpokladu, že se kacírům nepodaří poškozené systémy včas opravit. Ragnar si nemyslel, že mají velkou šanci. Když Vlci něco zničí, tak to taky zničené zůstane.

A celou dobu, co budou kacíři umírat, tady Vlci stále budou — chránění svou zbrojí se budou pohybovat tiše a neúprosně temnotou a zabíjet, zabíjet, zabíjet.

Některé aspekty tohoto plánu Ragnara znepokojovaly. Loajalisté, kteří zůstali v pevnosti, budou trpět stejně jako kacíři, a všichni civilisté s nimi. Připomínal si, že kdyby Impérium nedorazilo, loajalisté by stejně byli odsouzeni k záhubě, a že ve válce jsou oběti mezi civilisty nevyhnutelné. Ke klidu jeho mysli to však příliš nepříspělo.

Rozhlédl se po své jednotce rychle postupující tichými, opuštěnými chodbami, a uvažoval, jak asi tohle místo vypadalo, když bylo obydlené. Podle reziduálních pachů hádal, že se to tady hemžilo lidmi. Celé desetitisíce zde žily a milovaly, jedly, pily, nakupovaly a prodávaly. Teď tady byli jen mrtví.

Lidé otesali holou skálu stěn, aby zobrazili přední osoby své historie. S láskou natřené sochy zaplňovaly výklenky mezi obchody. Ragnar některé z nich poznal - Russ, Garm a mnoho dalších bojovali proti démonům, bestiím se zvířecími hlavami a odporně zmutovaným kacírům. Samozřejmě tu byl vidět místní vliv. Pokud Ragnar věděl, Russ ani žádný jiný z jeho bratří neměl světle modrou kůži, jen o trochu světlejší než zbroj, ani rudě zářící oči s panenkami jako drahokamy - ale místní lidé se je rozhodli zobrazit

takto. Také nebyli tak širokoramenní a svalnatí a pochyboval, že by bratři měli takhle velké tesáky nebo výrazně zvířecí rysy podobné vlčím.

Ragnara to neuráželo. Uznával umění jako jistou formu náboženského uctívání. Historie tohoto světa byla dlouho spojená s Vlky. V kameni vytesané scény zobrazovaly dávný boj mezi dobrem a zlem, světlem a temnotou, Císařem a jeho nepřáteli a zobrazení Vlci tedy neměli být realističtí. Byli to polobohové vyslaní Císařem, aby bojovali s démonickými nepřáteli způsobem, který musel vypadat krutě.

Ragnar uvažoval, jestli jednoho dne, až tohle skončí, ho zobrazí nějaký garmský sochař stejně neurčitě. Bylo zřejmé, že se inspirací pro mnohé z těchto postav stal někdo z jeho dávno mrtvých bratrů. Bude se i dlouho po své smrti nějaký kamenný Ragnar hnát do boje s pestrobarevným démonem nebo bude stát ve střehu s připravenou zbraní nad vchodem do kovářovy dílny?

„Tenhle je tak ošklivý, že bys to skoro mohl být ty," řekl Sven, jako by Ragnarovi četl myšlenky. Ukázal hlavní bolterové pistole na jednu obzvláště nevábnou postavu s modrou kůží.

„A to, s čím bojuje, bys zase mohl být ty, jenomže to by to muselo být ještě mnohem ošklivější," ukázal Ragnar na bestii s hlavou odporného kozla a kopyty.

„Musíte se vy dva pořád hádat?" zeptal se Aenar. „Proč spolu nemůžete vycházet jako bratři ve jménu Russově?"

„Opravdu se snažím," řekl Ragnar, „ale on to vždycky něčím pokazí."

„Bratr Ragnar jako vždycky překrucuje pravdu podle svých zatracených dojmů. V tomhle jsem bez viny. Pokud se ozvu, tak pouze v sebeobraně, když mě nesprávně pojmenuje."

Trainor se zasmál. Tohle byla první známka veselí, kterou Garman projevil od příchodu do pevnosti. Z očí mu pořád ještě čísel strach a výraz zoufalství v jeho tváři se jen prohluboval. Ragnar chápal, že vidět rodné město v takovémto stavu mladému důstojníkovi ke klidu mysli moc nepomáhá.

Vzpomněl si, jak jemu samému bylo, když viděl trosky své vesnice po útoku Smrtihlavů, a dokázal se do Trainorových pocitů snadno vžít. Málo věcí bylo v životě horších než vidět trosky toho, co bývalo domovem. Když si vzpomněl na Anu a přátele, které tehdy ztratil, v srdci se mu pohnulo něco, o čem si myslel, že je to už dávno zapomenuto. Rychle to v sobě potlačil; tohle nebyl čas ani místo na sentimentální vzpomínky. Co nevidět stanou proti těm, kteří jsou za tuhle spoušť zodpovědní, a splatí jim stejnou minci.

Ragnar uviděl, jak se vpředu Berek radí s Runovým knězem Skalagrimem. Mužovu téměř holou hlavu obklopovala ohnivá aura, která proměnila každíčký vlásek v zářící vlákno. Podobná záře planula i kolem hlavičky jeho hole a obou rukou.

„Co se děje?" zeptal se Trainor.

„Runový kněz vyzývá Russa a Císaře, aby nás zaštitili před věšteckými kouzly našich nepřátel," vysvětlil mu Ragnar. Byl rád, že stařec je tady s nimi. Mnoho členů družiny Logana Grimnara doprovázelo Vlčí lordy do pevnosti. Každý z nich měl k dispozici několik Vlčích kněží, Runového kněze a pár Železných kněží, kteří budou dohlížet na výbuchy explozivních zařízení.

Každý Runový kněz ovládal znalosti načerpané přímo z paměti Trainorových mužů a v případě nutnosti se dokázal pomocí svých mystických sil spojit se svými bratry. Ragnar si uvědomil, jak hluboké znalosti a prameny jeho kapitula má. Pochyboval, že nějaká jiná organizace Impéria s výjimkou ostatních kapitul Adeptus astartes má přístup k podobným zdrojům. Toto byla jedna z věcí, které dělaly z Hvězdné pěchoty tak smrtící bojovníky.

Stařec přikývl a něco Berekovi řekl. Z reakce Vlčího lorda bylo zřejmé, že dostal takovou odpověď, jakou očekával. Pohlédl na Morgrima, který pozvedl stříbrný roh zavěšený u krku, jako by jej chtěl přiložit k ústům a zatroubit. Místo toho jim Berek dal signál, aby šli dál. Byl čas zahájit útok.

Ragnar si prohlížel trosky kolem sebe. Kam pohlédl, všude leželi mrtví kacíři. Mezi zbytky mohutného energetického jádra chodili Železní kněží, starali se o raněné bratry a poskytovali poslední rituál těm, kteří se už nedožijí dalšího úsvitu.

Ragnar se podíval na svou malou smečku. Vzhledem k zuřivosti boje z toho vyšli poměrně lehce. Aenar utržil další zranění hlavy. Torvaldova keramitová zbroj byla pokrytá puchýři a na několika místech

praskla a on si teď hlasitě stěžoval každému, kdo ho byl ochoten poslouchat, jakou prožívá agónii. Mlčel, jen když byl nějaký léčitel tak blízko, že by to mohl zaslechnout. Sven měl na obličej ob vaz; zakrýval prázdný důlek po oku, o něj přišel. Ragnar zaslechl léčitele, jak mu říká, že měl štěstí - nerv je dosud nedotčený a časem mu naroubují nové oko vypěstované v nádrži. V tuto chvíli bylo pod obvazem kovové optické zařízení. Během několika hodin se implantát přizpůsobí tak, že bude možné obvaz sundat a Sven bude opět normálně vidět.

Strybjorn seděl zasmušile a vztekle opodál. Nebyl zraněn, ale očividně mu činilo potíže ovládnout svou zuřivost. Ragnar to chápal. Někdy se po bitvě také nemohl uklidnit, i když v poslední době se to stávalo stále méně často.

Všechno probíhalo podle plánu. Runový kněz nechal svého ducha vystoupit z těla a s jeho pomocí přinutil muže střežící vchod do energetického jádra, aby otevřeli mohutné pancéřované dveře. Rota se pak vhmula dovnitř a poradila si s desetinásobkem protivníků během pouhých několika minut. Překvapení, zpanikaření muži neměli proti Hvězdným vlkům, kteří přesně věděli, co dělat, nejmenší šanci a byli smetení s drastickou důsledností. Až na několik důstojníků, které ponechali naživu, aby z nich Skalagrim mohl vytáhnout informace, byli všichni kacíři usmrceni rychle a jedinou kulkou. Takový byl trest za povstání proti Impériu.

A získali i něco navíc. Na energetické jádro dozíral jeden ze Sergiových akolytů; zřejmě je považovali za strategicky důležité místo. Zastihli jej nepřipraveného, a tak byl přemožen a Skalagrim ho zbavil vědomí. Až jej Vlčí kněží ožíví, čeká ho tvrdý výslech.

Ragnar zkontroloval svoje tělo. Končetiny měl všechny. Při útoku utržil sotva pár škrábnutí a ve srovnání s bolestí, jakou musel zažít Sven, a se smrtí několika bratrů se cítil trochu provinile. Ztráty však byly malé. Jen dva Vlci odešli za předky. Několik dalších bylo zraněno tak vážně, že nebudou moci několik týdnů bojovat. Vše už donutí nepřítele, aby za to zaplatil.

Velké sací ventilátory ve stropě zakvílely, pomalu se otočily a pak se zastavily úplně. Světla zablikala a na chvíli zhasla, než naskočily záložní energetické zdroje. Brzy bude tato část pevnosti neobyvatelná. Ale ještě dříve dojde energie mohutným zbráním, které touhle dobou decimují imperiální armádu. Pevnost padla, ale její obránci to ještě nevědí.

„Co teď?“ zeptal se Trainor. Tvářil se trochu zklamaně. Boje se moc neúčastnil. Nemohl se nijak měřit s rychlostí a dravostí Hvězdné pěchoty. Několikrát vypálil na nepřítele, ale ve srovnání se spolubojovníky byl jeho příspěvek zanedbatelný, a to ho trápilo. „Kacíři brzy pošlou vojsko, aby to tady znovu převzalo.“

Ragnar se usmál. Nepřátelé už nyní nepochybně shromažďovali oddíly, aby dobyli toto strategicky důležité místo zpátky. „Zjistí, že už tu nejsme. A necháme jim tady několik ošklivých překvapení.“

Ragnar ukázal na Železné kněží. Ti už rozmístili kolem vchodu bezkontaktní miny a jiné nástražné výbušniny. Tohle bylo nejmenší z nepříjemných překvapení, která tu na nepřátele čekala. Jakmile proniknou do srdce energetického jádra, vyletí i s nimi do vzduchu.

„Co když se jim podaří deaktivovat nástrahy?“ zeptal se Trainor. „Získají energetické jádro zpátky a všechna vaše práce bude k ničemu.“ Ragnar si nemohl nevšimnout trpkosti za slovy „všechna vaše práce“.

„Jádro je už tak zničené, že se nedá opravit. Věř mi. Železní kněží vědí, co dělají.“

To byla také pravda. Postaralo se o to několik náloží příhodně umístěných na kritických komponentech. Zařízení ovšem stále vypadalo funkční, aby tím vlákali své protivníky do pastí. Berek dal povel k odchodu. Ragnar se rozhlédl po jednotce a pak se podíval na seržanta Jorise, který přikývl.

„Vstávat,“ řekl. „Je čas jít.“

Po chvíli k nim z dálky dolehla série výbuchů. Vzápětí zablikala světla a podlaha se otřásla, jako by pevnost zasáhlo zemětřesení.

„Vypadá to, že kacíři našli naše malé překvapení,“ poznamenal Ragnar.

„Možná to byli nevinní civilní obyvatelé,“ řekl Trainor.

Ragnar se na něho podíval. „Nevinní civilní obyvatelé by nechodili do blízkosti energetického jádra.“

Přesto ho trochu zarazilo, že tahle možnost mu nikdy nepřišla na mysl. Byl si naprosto jistý, že co dělá jednotka Vlčího lorda, je správně.

Vpředu zadul Morgrim na stříbrný roh. Chodbami se triumfálně nesl jeho příjemný táhlý tón. Ragnarovi

připadalo, že za ním slyší výkřiky umírajících mužů.

„Zdravím, Ragnare," řekl Berek. Vlčí lord seděl vprostřed své gardy a vypadal každým coulem jako muž, který si vychutnává večerní jídlo. Celá rota si udělala přestávku, aby se najedla, než se vrátí do boje. Byl to dlouhý večer plný nekonečných pochodů stále vydýchanějším vzduchem. Podle nadšení, se kterým Vlčí lord jedl, to vypadalo, že trhá kusy masa z pečeného losa, a ne že polyká výživnou pastu z tuby. Cokoli Berek dělal, dělal s chutí.

„Zdravím, lorde Bereku."

„Jaký byl den?"

„Velmi dobrý. Bojem u jádra jsme prošli beze ztrát a jen s lehčími zraněními."

„Skvělé. Drží se tě štěstí, Ragnare. Slyšel jsem, jak muži říkají, že by raději šli za vůdcem, který má štěstí, než za vůdcem, který je zkušený."

„Nejlepší je určitě vůdce, který má obojí."

„Ano, ale takových je málo." Jeho tón nenechával Ragnara na pochybách, že Berek má za to, že se na jednoho takového zrovna dívá. Z nějakého důvodu Ragnar odmítl skočit na návnadu a říct to, co se nabízelo. Mlčení se prodlužovalo a pak se Berek zasmál a pokračoval: „Vedeš si dobře, mladý Ragnare. Nepochybuji, že se spíše dřív než později staneš Šedým lovcem stejně jako někteří z tvých bratrů."

To Ragnara chtě nechtě potěšilo. Berekovi jeho úsměv neušel. „Jdi! Najez se! A připravte se k odchodu! Za deset minut vyrážíme. Doufejme, že až najdeme toho odpadlického kněze, dozvíme se něco důležitého."

„Víš určitě, že tohle Vlčí lord říkal?" zeptal se Sven už popáté. Byl vzrušený jako Vlčí bratr připravující se na obřad dospělosti. Pořád si mnul kovové oko v levém důlku. Už se mu kolem něj vytvořily strupy a vypadalo to, že pouze ty ho drží v těle. Byl to znepokojující pohled.

„Ano. Řekl, že do konce téhle mise budou někteří z nás určitě Šedými lovci."

„Neřekl kteří?" naléhal Sven.

Ragnar se rozhlédl a zavětlil. Tohle místo se mu nelíbilo. Nejen že tu byl vzduch nepříjemně nehybný a vlhký, ale poté, co selhal recyklační systém, začal být cítit lidskými výkaly. A pod tím vším ležel slabý nepříjemný zápach Chaosu, se kterým se v poslední době setkával častěji, než mu bylo milé.

Sven se nehodlal nechat odbýt. „Řekl kteří?"

„Ne - ale mám jisté vodítko."

„Ano?"

„Řekl bych, že určitě bude vybírat z těch, co zůstanou naživu."

„Ha, zatraceně ha ha!"

Přišel Strybjorn. „Mluvil jsem s některými Šedými lovci," oznámil. Očividně měl nějaké důležité zprávy. Nebo alespoň zvěsti.

Ragnar začínal mít podezření, že kdykoli se během mise sejdou dva vojáci, objeví se tři fámy.

„A?" zeptal se.

„Vypadá to, že někdo slyšel Bereka povídat si se Skalagrimem."

„A?"

„Hned k tomu dojdu, Ragnare. Hned k tomu dojdu."

„Tak zatraceně pokračuj," bručel Sven.

„Ve vnější zdi je velký průlom. Garda je uvnitř."

„Už bylo zatraceně načase," mínil Sven. „Poté, co jsme všechnu těžkou práci udělali za ně."

„To je celý můj život," řekl Torvald zasmušile.

„A už nebude dlouho trvat, než budou kacíři srazeni na kolena," dodal Aenar švitořivě. Zbytek smečky rozdělil své pohledy rovnoměrně mezi Aenara a Torvalda.

Občas se Ragnar nedokázal rozhodnout, který z těch dvou mu víc leze na nervy, ale pak viděl, jak se Torvaldovi cynicky zavlnily rty a uvědomil si, že právě mladšímu Krvavému spáru naletěl.

„Vypadá to, že o dvě patra níž nastaly nějaké potíže."

„Ano?" řekl Ragnar.

„Víš, Ragnare," řekl Strybjorn, „to, že z tebe udělali vůdce, tě vůbec nevylepšilo."

„Moc žvaníš." Ragnar si uvědomoval, že je vůči němu zbytečně nespravedlivý. Strybjorn byl všechno, jen ne mluvka. Zřídka kdy řekl víc, než bylo nezbytné, jenže Ragnara rozčílila už pouhá přítomnost bývalého rivala a nepřítele, takže nedokázal přestat popichovat.

„Nech ho zatraceně domluvit, Ragnare," napomenul ho Sven. Strybjorn přikývl a pokračoval.

„Vypadá to, že Sigridovi chlapci měli se svým úkolem potíže a dvě jiné roty je musely z toho tahat. Berek se jen smál, když o tom slyšel."

Ragnar si nebyl jistý, že to je vhodná reakce. Na druhou stranu nepochyboval, že kdyby byl Berek se svou rotou nablízku, šel by Sigrida bez váhání zachránit. Řekl to nahlas.

„Ano," souhlasil Sven. „I kdyby jen proto, aby z toho následně mohl mít škodolibou radost."

Ragnar se na Svena překvapeně podíval. Neuvedomil si, že je tak všímavý. „Doufejme, že to Sigrid cítí stejně, kdyžby mělo jít o naši záchranu."

„My jsme ti zatracení zlí chlapi z Berekovy roty. Z čeho bychom my potřebovali zachraňovat?" zeptal se Sven.

„Myslím, že brzy budeme mít možnost to zjistit," řekl Ragnar a v tu chvíli se ho zmocnila zlá předtucha. Došel k nim Joris. „Ten kacír nabyl vědomí. Je čas zjistit, co nám může říct."

„To chci vidět," prohlásil Ragnar.

„Ty a polovina zatracené roty."

Bez masky vypadal kacír jako nahý. Měl bledý těstovitý obličej a oči mu plály šíleným leskem. Neměl na sobě žádné známky mutace, ale páchl Chaosem a jeho bezbožnou mocí. Přestože byl spoutaný a znehybněný mocí Runového kněze, vypadal nebezpečně. Ragnar byl rád, že ho překvapili, protože si nebyl jistý, jestli by ho jinak dokázali zajmout.

„Mluv, kacíři, a dostane se ti rychlé smrti," řekl Berek. Tyčil se nad zrádcem jako vzteklý obr, a přesto se kacír na rozdíl od většiny lidí, kteří by byli v podobné situaci, ani nezachvěl.

„Sergius mi slíbil věčný život," odpověděl kacířský kněz. „Chaos mi zaručil věčný život, ale vy - vy všichni zemřete jednou a provždy a až zemřete, vaše duše pohltí démoni. Pán proměny se o to postará."

Ragnar už tohle jméno slyšel. Kacíř mluvil o Tzeentchovi, démonovi mutace a magie. Ragnar se na domovském Fenrisu setkal s těmi, kdo v jeho moc věřili, v jeskyních pod horou, která byla známá jako Démonův hrot.

„Uvidíme, jak rychle zemřeš," řekl Berek.

„Můžete zabít mé tělo, ale má duše se vrátí," odpověděl kacír vzdorně. „Sergius se o to postará. Vrátím se. Všichni se vrátíme. Už se vracejí."

Jak kacír mluvil, probíhaly na něm změny. Hlas se mu prohloubil a jeho oči se rozzářily. Tvář Runového kněze se napjala a aura moci kolem hlavy zaplála jasněji. Všichni přihlížející Vlci znervózněli a připravili si zbraně. Okolní teplota rychle klesala a ve vzduchu se objevilo něco podivného, z čeho se Ragnarovi ježily chlupy v zádech na krku. Kacířova pokožka viditelně stárla a objevily se na ní vrásky tam, kde dřív žádné nebyly. Zešedivěly mu vlasy.

„Jste blázni," pronesl změněným hlasem. „Byli jste sem vlákáni, abyste byli zničeni. Cesta byla připravena. Davy byly posvěceny. Magnus Rudý si vyžádá moc Kopí, které ho zranilo, a všichni jeho synové se vrátí. A pak všichni zemřete."

Nebylo pochyb, že toho muže posedl démon. Skalagrim už započal s rituálem exorcismu a odřikával slova prastaré litanie. Ragnar si připravil zbraň ke střelbě. Všichni bratři udělali totéž.

„Čeká tu smrt. Smrt pro vás a celou vaši kapitolu."

Muž pohodil hlavou a bláznivě se rozesmál. Jeho stárnoucí tělo rozervalo stovky střel z bolterů. Okamžik tančilo pod jejich úderem a pak se rozpadlo na kusy. Na zemi nic nedopadlo, nerozlila se žádná krev. Jediné, co z kacíře zbylo, byly k nebi stoupající husté, olejnaté výpary, které se rychle rozptylovaly. Brzy nezůstala ani stopa, že tam nějaký kacír kdy byl.

Skalagrim vypadal příšerně. Ústa měl otevřená dokořán a jeho oči hleděly do prázdna. Zažehnávání démona ho muselo stát obrovskou námahu. Nebo to možná bylo něco jiného. Pak stařec tiše řekl: „Dotkl jsem se jeho mysli. Než byl povolán zpět do warpu, zahlédl jsem část jejich plánů. Víím, kde je ukryto Russovo kopí. Musíme ho získat hned, jinak je celý svět odsouzen ke zkáze!"

DVACET TŘI

„Myslíš, že by to mohla být past?“ zeptal se Sven ironicky, když běželi ztemnělými tunely za Berekem a zbytkem roty. Nyní už byli velice blízko chrámu. Cesta byla podezřele volná. Jako by kdosi všem nepřátelům v této oblasti přikázal, aby je nechali projít.

Podle pachu tudy prošel cestou do chrámu snad každý kacír z této části pevnosti. Co to mělo znamenat? Jaký rituál se zde chystá a co měl ten démon na mysli, když mluvil o Magnusovi Rudém? Mohlo to znamenat jediné primarchu Tisíce synů, arcinepřítele Vlků. Jestliže v tom měla prsty kapitula těch zrůdců Hvězdné pěchoty, stane se co nevidět něco strašného.

„Ten démon nám to v podstatě řekl,“ odpověděl Ragnar.

„A přesto se tam starý Berek žene. To by člověk zatraceně rád věděl proč, co myslíš? Ani nepočkal, až se shromáždí zbytek kapituly.“

„Pokud má Skalagrim pravdu, nemáme čas! Berek vyhlásil poplach. Přijdou, jak nejrychleji budou moci.“

„Ano, akorát včas, aby viděli, jak Berek hrdinsky získal zpět Russovo kopí - tak si to alespoň náš zatraceně milovaný vůdce představuje.“

„To je velice pravděpodobné.“

„Nevypadáš, že by tě to moc trápilo.“

„Vidím, že jsi pořád ještě hned vedle mě.“

„Nenechám mizerných pár tisícovek kacírů, aby se postavili mezi mne a mé jmenování Šedým lovcem.“

„Obdivuhodné myšlení.“

Spolu s nimi běželi Vlci z Berekovy roty. Ragnar je cítil; pach celé smečky byl zřetelný i přes filtrovaný vzduch pevnosti a toxickou náказu hniloby prosycující úplně všechno. Uvažoval, jak je možné, že si toho lidé z Garmu nevšimli. Zápach Chaosu byl tak výrazný, že by jej měl zachytit i normální lidský nos.

Ragnar tu myšlenku odsunul stranou jako nepodstatnou. Nedalo se srovnávat to, co cítí jeho nos a nos obyčejného člověka. Občas bylo snadné na to zapomenout, což bylo znepokojující vzhledem k faktu, že to není tak dávno, kdy ani on nedokázal sledovat stopu podle pachu nebo ve tmě rozlišit slabé obrysy.

Bylo divné, na co všechno si člověk zvykne. Občas měl tak živé a barvitě smyslové vjemy, že to bylo až bolestivé. Nyní to byla jen součást jeho vnímání světa. Tušil, že bez zesílených smyslů by se mu svět zdál plochý, šedý a bezvýrazný. To nechtěl. Už by si nevyměnil místo se svým starým já, ani kdyby to znamenalo získat zpátky Anu, otce a celý kmen Hromových pěstí. Styděl se, že je v myšlenkách nevěrný těm, které ztratil, ale tak to prostě cítil. Čas otupil bolest vzpomínek a umožnil mu přizpůsobit se novému životu. I tváří v tvář hrozící smrti a neodvratnosti boje se silami Chaosu si uvědomil, že je vlastně šťastný.

Možná právě pro ty vyhlídky. Nikoli poprvé měl podezření, že změny v něm se netýkaly pouze orgánů a svalů. Jeho mozek byl zřejmě upraven tak, aby nacházel potěšení v nebezpečí a rozechvěl se při sirénové písni bitvy.

Rozhlédl se a uviděl, že ostatní mají ve tvářích stejný výraz. I oni byli plní očekávání, když běželi temnotou přikrčení a připravení k akci, když probíhali kolem prázdných opěrných bodů a strážních stanovišť nepřátel. Domyslel si, že takový výraz má každý muž v kapitule počínaje Berekem Hromovou pěstí. Pak jej napadlo ještě něco. Možná ta reakce neměla nic společného s procesem, který z něho udělal Hvězdného vlka. Možná to byla jediná normální reakce na život zasvěcený válce v Císařových službách. Když člověk bojuje neustále, nakonec si to může i oblíbit.

Cyničtější část jeho duše cítila, že není pravděpodobné, aby tisíc mužů reagovalo stejně bez nějakého vnějšího vlivu. I v jeho kmene někteří milovali boj, ale jiní bojovali jen tehdy, když museli, a nedávali do toho srdce ani přes všechno dodávání odvahy sáhami o hrdinech. Přitom se rozhodně nepočítali mezi nejhorší bojovníky. Když museli, byli odvážní a zruční se sekerou.

Samozřejmě je neobklopovala organizace, která by je podporovala v jejich oddanosti boji. Nebyli vyvoleni, aby bojovali s nepřáteli lidstva. Nevěděli, že osud světů - a více než světů - může spočívat také

na jejich bedrech. A neprošli dlouhým procesem výběru a otužování, přizpůsobování a výcviku, jaký absolvovali bratři-spolubojovníci. Většina z nich by to nepřežila.

Možná je to tím. Možná že proces, při němž se stal Hvězdným vlkem, připomíná lososa plujícího proti proudu třít se v potocích fenrské vysočiny. I tam přežijí jen nejsilnější a nejodhodlanější dosáhnout rozmnožovacích tůní.

Možná že u Hvězdných vlků proces selekce vytrídil ty, kteří by nedokázali přežít na permanentní bojové dietě.

Možná to bylo správné přirovnání. Pouze ti, kterým se doopravdy líbí válčit a dovedou si vychutnávat vzrušení z boje, ten dlouhý smrtící proces přežijí. Třeba to byl jeden z důvodů, proč byly podmínky ve výcvikových táborech tak kruté a proč byly ztráty mezi adepty tak vysoké. Možná že tohle byl skutečný rozdíl mezi Ragnarem a muži, jako je Trainor. Vlci byli zřejmě vybráni z přirozených a nejzuřivějších zabijáků. Nikdo jiný by výcvik nepřežil. Ta myšlenka rozhodně stála za úvahu. Ragnar by rád věděl, jak ten gardista dokáže jít dál. Vlci nechali většinu mužů za sebou už před hodinami, protože nebyli schopni udržet vražedné tempo nasazené Hvězdnou pečotou.

Vzduch byl stále nedýchatelnější a znečištěnější. Nebyl to jen zápach Chaosu. Přestože byl chrám umístěn v oblasti zásobované jiným energetickým jádrem, než bylo to, které Vlci zničili, byl vzduch znatelně zkažený. Zdálo se, že v celé pevnosti pracuje filtrace vzduchu na samé hranici výkonnosti a v mnoha případech překračuje přípustné bezpečnostní limity. Zničení jedné části systému znamenalo zvýšení zátěže pro zbývající, což způsobilo, že se znečištěný vzduch přesouval z jedné části budovy do druhé. Pevnost nebyla tak hermeticky uzavřena, jak se předpokládalo, což dokazoval průchod Vlků přes větrací tunely a jiné související chodby. Ragnarovi připadalo, že se správnými senzory by pravděpodobně bylo možné vystopovat všechny trhliny v integritě systému prostým sledováním proudění vzduchu.

Trainor a jeho muži, kteří opět vytvořili svou bývalou jednotku, už vykazovali známky únavy a vyčerpání. Žít soustavně s filtrační maskou na obličeji bylo namáhavé i pro muže, kteří vyrostli v přísných vzduchových podmínkách pevnosti. Museli v maskách spát a vymačkávat si potravinovou pastu do úst skrz tytéž dlouhé kovové tyčinky, které používali k pití odporně páchnoucí vody. Přesto dychtili pokračovat a bojovat proti těm, kteří jim zničili domov.

Ragnar je chápal. Cítil totéž ohledně boje s Tisíci syny, kteří znesvětili posvátnou půdu Fenrisu a ukradli jeden z nejcennějších artefaktů kapituly.

„Už to nebude trvat moc dlouho," řekl jim povzbudivě. „Brzy začneme kosit ty odporne stoupence Chaosu."

„Už je ztraceně načase," zamumlal Sven. „A mimochodem, Ragnare, mluvíš, jako bys trávil příliš mnoho času s Berekem Hromovou pěstí a jeho skaldem."

Cesta před nimi končila v něčem, co podezřele připomínalo imperiální chrám.

Vstoupili do rozlehlého atria, většího než některé ostrovy ve Světomoři na Fenrisu. V době před povstáním to muselo být místo, kde mniši meditovali a sloužili mše. Nyní bylo poseté mrtvolami a roztrženými zbytky strojů. Ragnar viděl, jak z pomačkané kostry aerokaru zasršely modré jiskry a vzápětí zbytky stroje pohltily namodralé plameny. V jejich přízračném světle se kroutily ohořelé mrtvoly mužů. Jednomu dosud visela v prstech energetická pistole. Paži měl vystrčenou otevřeným okénkem vozidla, aby mohl lépe mířit. Jeho prsty postupně černaly a svíraly se. Pak se zablesklo a ozvala se ohlušující exploze, jak vybuchla munice, která se vznítila žárem hořícího vozidla.

Vepředu Berek a jeho Vlčí garda už mizeli v širokém jícnu chrámu.

Samotný chrám byl neuvěřitelně rozlehlý a čím hlouběji do něj pronikali, tím víc připomínal labyrint. Impozantní můstky s vyřezanými odporne se šklebícími hlavami démonů se klenuly přes propasti, jimiž o sto metrů níže protékal průmyslový kal jako láva. Obrovské klenuté stropy zobrazovaly scény, které parodovaly vnitřek imperiálních chrámů a zesměšňovaly imperiální dogmata. Gigantické sochy maskovaných mužů v kápích se skláněly nad oblaky páry z tepelných větracích otvorů. Kolik z toho bylo výtvozem garmské architektury a kolik pokřivené horečnaté mysli kultistů? To Ragnar nedokázal posoudit.

Vzduch páchl Chaosem. Ragnar poznal, že tudy prošel obrovský počet kacířů. Proč? Co může být tak

důležité, aby je to přitáhlo sem, když na jejich město útočí imperiální armáda? Proč nebyli nahoře a nebojovali? A proč se nyní nepostavili Hvězdným vlkům?

Ragnar věděl, že až najde odpovědi na tyto otázky, nebudou se mu líbit.

Z chrámu se stávalo bludiště. Většinou zdí procházely klenuté chodby, které vedly do rozlehlých síní kolosálních rozměrů. Průvody kacířů mířily od všech vchodů přímo sem. Z nějakého důvodu se přitom rozdělovali do několika skupin, ale Ragnar netušil proč. Už jen při pohledu na ty vchody cítil něco zlověstného. Jako by na ně uvnitř čekalo něco nepředstavitelného, co je pozoruje a vyčkává na správný okamžik. Nebyl jediný, kdo měl ten pocit.

„Ragnare, ty a tyhle Krvavé spáry prozkoumáte tamty síně,” nařídil mu Berek. „Zajistěte, abychom se odtud nedočkali žádného nepříjemného překvapení.”

Ragnar odešel splnit rozkaz, zatímco Berek posílal ostatní smečky prohledat jiné klenuté chodby.

„Řekl bych, že jsme dorazili na správné místo,” poznamenal Sven, když vešli do síně. Většina Vlků už vyrazila za svými úkoly. Krvavé spáry se rozptýlily, aby prozkoumaly boční průchody a zajistily, že Berek s Vlčí gardou nepadnou do léčky.

Ragnar okamžitě pochopil, jak to Sven myslí. Stěny pokrývaly složité, znepokojivé fresky. Ve světle osvětlovacích koulí se třpytily mozaiky z úlomků různobarevného skla. Jejich zkaženost nebyla patrná na první pohled. Vypadaly víceméně jako normální náboženské výjevy, jaké bývají ve všech chrámech Imperiálního kultu a které zobrazují lidi při běžných obřadech a modlitbách, lidi držící obyčejné kadidelnice nebo čtoucí z obyčejných knih.

Když se však Ragnar zadíval pozorněji, viděl, že tváře vyobrazených věřících jsou znetvořené do prázdného idiotského výrazu hlouposti a loby. Když se podíval ještě blíže, viděl, že ti s inteligentnějším výrazem, kteří rituály vedou, mají rohy, kopyta a jiné známky mutace. Některé oltáře zobrazovaly šklebící se démonické obličejy, což však bylo rozeznatelné pouze z určitého úhlu.

Celé to vypadalo jako karikatura imperiálního náboženství, parodie naznačující, že za fasádou pravdy vykukuje šílenství Chaosu a většina pěstované víry lidstva je jen závojem, zpoza něž vykukují démoni, což je fakt, který by inteligentní lidé měli být schopni prohlédnout. Tato díla musel zplodit důvtipný a prohnatý génius. Zval diváka, aby se ztotožnil s jeho chytrostí, podílel se na tom vtipu a byl jím tak sveden.

Ragnar viděl, jak snadné je pro jejich nepřátele nesprávně interpretovat Impérium. Koneckonců, jeho nejmocnější organizace pracovaly skryty za závojem tajemství. Nejposvátnější rituály byly nepřístupné pro běžné občany, z nichž většině bylo tajeno, že existuje zlo, před kterým je chráněn sluhové Císaře. Nebylo to, co se tu dělo, rozvracením toho, co už existovalo?

Jakmile do chrámu pronikli kacíři, až příliš snadno mohli převrátit celý aparát imperiálního rituálu ke svým odporným cílům. Střípky skla se hypnoticky třpytily. Něco v jejich vzorech přitáhlo Ragnarovu pozornost a usadilo se v jeho mysli. Zastavil se, aby si fresku ještě jednou prohlédl. Podle zvuku kroků věděl, že ostatní udělali totéž. Do mysli se mu vloudila myšlenka omračující svým obsahem a téměř zdrcující svou hloubkou.

Nebylo v tom, co zobrazovaly fresky, zrno pravdy? Nebyla celá církev pouhá zástěrka? Nebyly všechny ty tajemné rituály navrženy jen pro obelhání nevědomých a k strašení důvěřivých? Neměly ty statečné duše, které viděly pravdu, právo bojovat proti organizaci, jež tvrdila, že reprezentuje Císaře, kterého nikdo nikdy neviděl a který je prý už po deset tisíc let uvězněn ve svém zlatém trůnu?

Císař už je určitě mrtvý. Pokud vůbec kdy existoval. Nebylo by možné, že ti, kdo chtěli vládnout v jeho jménu, vytvořili vhodnou pohádku, že jejich sliby ochrany a spásy jsou falešné?

Ragnar přemýšlel o těchto věcech i o tom, proč je nikdy dřív neviděl. Byl oklamán jako ta ovce na obraze. Ti, kteří používají jeho sílu a odvahu pro své cíle, nebyli hodni lízat mu boty; měli by se před ním plazit, a přitom mu lhali. Možná že ti, kdo věřili těmto dětinským lžím, si zaslouží, aby je ovládali jejich nadřazení. Ti, kdo znali pravdu, byli určitě více hodni vládnout, pokud prokážou svou nadřazenost a způsobilost.

Ragnara naplnila pýcha na svůj intelekt a sílu vlastní vnímavosti. Byl přirozený vůdce, přirozený vládce, muž předurčený pro velké věci, muž, který dokáže vidět skrze samotný vzorec existence a chápe

nesmíme schéma skutečnosti v celé jeho šíři. Měl by držet svůj osud ve vlastních rukou. Koneckonců, všechno se mění. Zkažený starý režim bude smeten a nahradí jej něco nového, čistého a zářícího: opravdové společenství lidstva, kterému budou vládnout zocelení, nejskvělejší, z nichž on...

Musí pouze přijmout skutečnou pravdu, že všemu vládne Ten, jenž mění cesty, a pak mu bude dána vláda nad muži. Jeho říše bude obrovská, moc stejně nezměrná jako moc boží. Musí jen pokleknout před Tzeentchem, vzývat ho a odměnou mu bude věčnost. Pokleknout, pomyslel si Ragnar, a kouzlo mu najednou sklouzlo z mysli. Proč bych měl poklekat před nějakou mocí? Jsem Ragnar, nejmocnější válečník, nejskvělejší vůdce. Nebudu klečet před nikým.

Najednou se Ragnar rozesmál. Šílenství zmizelo stejně rychle, jak se objevilo. Nyní viděl věci takové, jaké opravdu byly: léčka nastražená Chaosem, jež má působit na marnivost skrytou v srdcích mužů. V tom trpytivém skle bylo kouzlo, které zesilovalo pýchu hrdého muže a používalo proti němu jeho vlastní sílu. Chválilo chytré, a tak nad nimi vítězilo. Byla to démonicky důvtipná věc, jenže v jeho případě až příliš účinná. Nafoukla jeho pýchu tak, že nebyl ochoten ustoupit nikomu, nikoho neuznával jako svého vůdce a pak bylo kouzlo zlomeno, prasklo jako bublina. Prohlédl je jako laciný kejklířský trik. Otočil se, aby to sdělil ostatním, podělil se s nimi o ten vtip, když vtom z jejich výrazu pochopil, že oni to berou vážně. Ze všech stran se na něj upíraly nepřátelské oči. A pak se zbraně v rukou jeho bratrů začaly zvedat.

DVACET ČTYŘI

„Je to kouzlo," vykřikl Ragnar a zahleděl se na zbytek jednotky. „Ta freska je prokletá!"

Viděl, jak se Svenovi objevuje v očích pochopení, a podle pachu by řekl, že s ostatními bratry je to stejné. Trainorem a jeho muži si tak jistý nebyl. Věděl, že má jen několik málo úderů srdce na to, aby zasáhl, než propukne všeobecné násilí.

Instinktivně uskočil a sekl rotomečem po fresce. Čepel zaskřípala na trpytivých sklíčkách. Ozvalo se pištivé zavřískání následované zavýtím, jako by byla mučena ztracená duše. Všechno se jakoby zpomalilo. Cítil, jak mu očarovaná freska klade odpor, mocná démonická mysl tlačí na tu jeho a vzdoruje úderu silou fyzickou i mentální. To napětí bylo téměř nesnesitelné - bolest zasahující až do dřene kostí, jež se mu usadila v těle a rozechvěla jej zároveň se sklíčky, která vzdorovala tlaku, jímž na ně působil, a mnohonásobně zesílený mu ho vracela.

Sebral veškerou sílu vůle, přinutil paži navzdory mučivé bolesti se narovnat a vrazil čepel do stěny silou větší, než kdy použil proti nepříteli. Chvilí se nic nedělo, ale pak se po celé ploše fresky se zvukem podobným rozpadajícímu se ledovci objevily praskliny. Uvolnila se z ní obrovská, nezkrotná síla, která rozmetala kousky barevného skla jako střepiny explodujícího granátu. Svištěly mu kolem zbroje a donutily ho chránit si oči předloktím. Přesto se mu některé zasekly do tváře tak, že začal krváčet. Cítil pálivou, bodající bolest připomínající působení jedu. S každou rankou mu myslí probleskovaly obrazy jako sněhové vločky v bouři.

Zachytil útržky vzpomínek, viděl scény z nevyslovitelných rituálů, v nichž byly Pánu proměny nabízeny duše. Právě tyto vzpomínky zanechaly ve skle koncentrované psychické reziduum, z něhož si zrůdná freska brala moc. Viděl postavy v kápích prozpěvující kolem osmiúhelníkových oltářů. Viděl válečníky v předělané zbroji Hvězdné pěchoty, která mohla náležet jediné skupině - vojákům Chaosu řádu Tisíce synů. Viděl tanec a třeštění démonů v uzamčených bezbožných místnostech skrytých před sluncem. Viděl zlověstné rituály, které tomuto místu dodaly strašnou moc. Opět spatřil rozsáhlý složitý vzorec, schéma zkonstruované Knížetem intrikánů, klam propracovaný Pánem lží. Zdálo se, že se jeho mysl pod tím úderem rozpíná a vědomí odplouvá do téměř kosmického uvědomění si svého okolí.

Cítil surové zlo, jež proniklo do kamenů kolem něj, vsáкло do nich a zamořovalo tohle místo od chvíle, kdy tu byla malá a tajná svatyně; rakovina narůstající v těle tovární pevnosti; nádor, který se za staletí zvětšil, až metastázoval a rozšířil se po celém tomto sektoru světa. Viděl generace kacířů, kteří se postupně propracovávali do srdce garmské společnosti a plánovali den, kdy svrhnou starý řád. Viděl

muže, o němž nějak věděl, že jednou bude otcem Sergiem, který sem přišel před deseti lety - falešný muž, kněz Císařství, jenž ztratil svoji víru, odpadlý světec. Viděl, jak se zlo tohoto místa kněze dotklo, naplnilo ho a vyslalo ven do světa s obnovenou vírou mnohem temnější a vroucnější, než byla ta stará. Viděl věci, které stařec vyvolal, a zahlédl za ním i to, co čeká za branami pekla.

Viděl něco ze starého a nesvatého řádu věcí, zahlédl vzdálená pekla, z nichž okřídlení démoni s ptačí hlavou vládli světům přetvořeným silou jejich vůle, kde smrtelné duše a smrtelná těla byly pouhým jilem, s nímž lze pracovat a formovat jej z rozmaru nepředstavitelně mocných pánů.

Vycítil pradávné zlo, proti němuž stál, zahlédl naprostou nezměrnost nepřátel lidstva, a na okamžik se jeho duše zachvěla. Pak odněkud zdálky ucítil světlo zářící moci pulzující nepředstavitelně daleko a vzdorující vůli těch, kteří chtěli zničit lidstvo. Jeho síla k němu proudila a pronikala do něj ze všech stran.

Najednou se cítil unavený a hrozně starý. Jeho končetiny vážily tolik, co planety. Dech v jeho rozlehlé hrudi připomínal hurikán. Jeho žíly se staly řekami přenášejícími vodopády krve přes světadíly končetin.

Otevřel oči a zmocnil se ho pocit, jako by obnažil koule planoucích sluncí. Upřel je Svenovi do tváře.

„Jsi v pořádku, Ragnar? Vypadáš, jako bys snědl něco, co ti nesedlo.“

Ragnar se přinutil posadit a rozhlédnout se kolem sebe. Freska byla pryč. Z třpytivého skla zůstal jen různobarevný popel, který vířil ve svislých proudech vzduchu z ventilačního systému. Ostatní muži byli jako omámení a značně zmatení. Garmané se tvářili otřeseně a zároveň zahanbeně, jako lidé, kteří se obávají, že ve svém nitru odhalili nějaké hluboko ukryté a velmi temné tajemství. Ragnar se cítil podobně. V temném zrcadle artefaktu Chaosu zahlédl některé pravdy o sobě, bez nichž by se docela dobře obešel.

Útrapy nás posílí, řekl si. Bylo to staré fenrické přísloví aplikovatelné na mnohé situace.

„Nemusíš se tvářit tak tajemně,“ řekl Sven a Ragnar si uvědomil, že mluvil nahlas. „Nemusíš žádat o kněžství jen proto, že jsi rozbil nějakou zatracenou démonskou hračku.“

„Viděl jsi to?“ zeptal se Ragnar a nedokázal ze svého hlasu vypudit náznak úžasu.

„Viděl jsem jen, jak jsi rozmlátil ten zatracený obrázek, co se nám snažil sebrat duši. Dobrá práce.“ Přes bodrý tón jeho řeči Ragnar poznal, že je jeho přítel otřesený. I on cítil vábení artefaktu. Jak skutečné to všechno bylo? pomyslel si.

„Zatraceně skutečné na můj vkus,“ odpověděl Sven a Ragnar si uvědomil, že se bude muset vzpamatovat. Pořád přemýšlel nahlas.

„Provedl jsi velký čin, bratře Ragnare,“ pronesl Aenar s čímisi, co znělo jako skutečná úcta. „Každému muži není dána síla, aby zničil svět Temnoty.“

„Je dána každému Vlku,“ odpověděl Ragnar. Zjistil, že stále musí myslet na to, co se stalo, přemítat o světle, které cítil, a zachvátil ho zvláštní smutek, že fresku zničil. Bylo to zlé, ale bylo to určité okno do nekonečna, které nabízelo nahlédnutí do temných divů i při své zkáze, a nyní zmizelo z vesmíru.

„A to je dobře,“ řekl Sven. „Kolik lidí zaplatilo svou zatracenou duší za to, že mohlo něco zahlédnout.“ Ragnar si přísahal, že už rozhodně musí přestat pronášet své myšlenky nahlas.

V komnetu se ozval Berekův veselý hlas. +Všichni Vlci ke mně. Myslím, že jsme našli Russovo kopí!+

V dálce se ozval hluk boje a připomněl Ragnarovi, že tu mají práci. Viděl, že Vlčí lord aktivoval maják. Byl čas k němu zamířit.

„Následujte mě,“ řekl. „Vypadá to, že Vlčí lord našel naše nepřátele.“

V dozvucích po zničení fresky vypadalo všechno surrealisticky, mělo to nádech noční můry a neskutečna, kdy si nebyl zcela jist tím, kde je. Možná k tomu přispěla zvláštní hodnota jeho nezvyklého zážitku nebo to bylo v něčem jiném, ale Ragnarovi připadalo, že všude kolem cítí proudy mystické energie. Vpředu se shromažďovaly hrozivé síly, tím si byl jistý stejně jako Skalagrim. Došlo mu, že ať kultisté provádějí jakýkoli obscénní rituál, v téhle chvíli je už téměř u konce. Koutkem oka zahlédl mihotavé obrysy, které proudily do podivných démonických postav, než mu zmizely z jeho zorného pole. S každým krokem sílil zápach Chaosu. Všude kolem cítil přítomnost četných nepřátel.

Vešli do další rozlehlé síně. Strop se klenul stovky metrů nad nimi. Na vzdálenější straně vedly schody do svatyně chrámu. Nyní Ragnar spatřil, že před ním probíhá zuřivý boj. Berek a jeho lidé se pokoušeli skrz desetinásobnou přesilu probít do jádra komplexu. Pocit kosmického zla zde byl téměř ochromující. Démonické stíny se hemžily na okraji zorného pole a zdálo se, jako by byly čím dál hmotnější. Ragnar viděl, jak Vlci na schodech pálí z těžkých zbraní, a zahlédl záblesk energie, když Runoví kněží udeřili na

protivníky svou mocí.

„Na ně!“ vykřikl a vedl svou smečku sprintem přes sál. Kameny kolem něj prořízly horké světelné paprsky - to ze střeleckých věží nad vchodem do svatyně vypálily laserové zbraně. Ostřelovači, blesko mu hlavou a začal nepravidelně kličkovat, aby jim znesnadnil míření. Věděl, že nic víc v danou chvíli dělat nemůže. Na výstřel od boku to bylo příliš daleko.

„Je hezké vidět, že se pár kacířů rozhodlo zatraceně bojovat,“ řekl Sven. „Myslel jsem, že všichni odjeli na dovolenou.“

„Zřejmě slyšeli, že přicházíme, a rozhodli se, že tě nenechají vejít,“ řekl Ragnar. Alespoň teď zjistili, proč se jedna skupina kacířů oddělila od ostatních. Byly to stráže. Jaký cíl ale sledovali ostatní?

Nějak doběhl ke schodům a uviděl, proč si vojáci zvolili tohle místo. Schodiště je krylo před střelbou zevnitř chrámu. Velký přečnávající překlad ostřelovačům nedovolil na ně střílet shora.

Slyšel, jak Berek řve rozkazy v bojovém jazyce Fenrisu, a viděl seržanty dohlížející na jejich provedení. Když Ragnar dorazil, Berek se otočil a divoce se na něj zašklebil. Přes hrozící záhubu a všechno to šílenství kolem vypadal jako člověk, který si to docela vychutnává. „Dobrá,“ zvolal, „Krvavé spáry! Právě včas. Chystáme se zaútočit na dveře a další přepadové skupiny se nám budou hodit.“

Ragnar přikývl. Berek se otočil a vydal Dlouhým tesákům rozkaz, aby na minutu vytvořili palebnou překradu, zatímco dvě podpůrné jednotky měly za úkol házet tříštivé, světelné a kouřové granáty, aby dezorientovaly nepřítele. Ragnar věděl, vyrazí ve chvíli, kdy bude největší zmatek. Na okamžik se zastavil, aby se rozhlédl po svých bratřích, protože si najednou uvědomil, že tohle je naposled, kdy některé z nich vidí naživu.

Vdechl pach velké smečky a uvědomil si, jak se každý muž pohybuje rychle a sebejistě, instinktivně ví, co je potřeba udělat a jaká je jeho úloha. Ragnar už tuhle iluzi prohlédl. Koordinace byla výsledkem dlouhých let výcviku a dílem složité podprahové sítě čichových signálů, které držely smečku pohromadě.

Mohutní prošedivělí starší muži od Dlouhých tesáků už přebíhali se svými těžkými zbraněmi na místa, odkud zahájí palbu, jen co k tomu dostanou signál. Šedí lovci se posunuli vpřed s granáty a boltery, aniž by čekali na výzvu. Krvavé spáry doběhly na pozice vpředu, kde se vrhly na zem, aby se kryly, dokud nenastane čas vyrazit do útoku. Skalagrim soustředil svou moc. Vlčí kněží se připravili na střet s nepřáteli a pečli o raněné. Trainor se svými muži zaujal pozici uprostřed mezi Hvězdnými vlky; vypadali tu stejně nepatřičně jako dítě na bojišti.

Možná to byly následky boje s Chaosem, ale Ragnarovi najednou došlo, o kolik víc je Krvavých spárů než Šedých lovců a jak málo je tedy u většiny z nich pravděpodobné, že se dožijí povýšení. Ne že by žádali něco jiného. Krátký slavný život a úžasná smrt bylo vše, po čem toužili. Na Fenrisu, kde se muži jen zřídka dožívali šedin, to bylo normální.

Ragnar se zamračil. Co na tom záleželo, kdy jste vstoupili do Russových síní? Každý muž zemře, dříve nebo později. Nic nebylo tak jisté jako tohle. Záleželo jen na tom, jak jste tam vstoupili. Muži si přáli konec hodný bardovy písně a příběh, který by mohli vyprávět ostatním duchům, zatímco budou kolem dlouhého stolu popíjet pivo s legendárními hrdiny.

Kdesi v hloubi Ragnarovy mysli se tomu však něco vzpíralo. Ještě nebyl připraven odejít z tohoto života. Ještě chtěl mnoho věcí udělat a mnoho míst vidět, než přijde čas projít chmurným šedým portálem. Rázně tyhle myšlenky zahnal. Čas a místo své smrti si nikdo nevybere. Pokud bylo osudem určeno, že zemře dnes, nedá se s tím nic dělat a nemá cenu protestovat. Potřeboval se připravit k boji. Kývl na Bereka, otočil se ke Krvavým spárům ze své smečky a zamířil dopředu. Snažil se dostat co nejbliž k čelu formace a do jejího středu. Vycítil nesouhlas, že jde na místo hrdinů, ale nikdo se nehodlal o tom na poslední chvíli hádat. Přijít pozdě se mu vyplatilo.

Sven a ostatní zaujali místo vedle něho. Palba z těžkých zbraní gradovala v rychlém crescendu. Ragnara napadlo, jaké to musí být na opačné straně: čelit smrtící bouři střel, těžkým bolterovým granátům, mikrostřelám a těžké laserové palbě bez dobrodiní pevné keramitové zbroje, bez sebejistoty, že jsou Vlci.

Na krátký okamžik si představil, jaké to musí být pro obyčejné lidi, když vidí, jak se na ně řítí Hvězdná pěchota.

Vzdorovali nesmiřitelnému nepříteli neúprosně se ženoucímu proti nim, nepříteli mnohem rychlejšímu,

silnějším a odolnějším, než jsou oni, který na sobě nedával znát žádnou slabost. To musí být jako stát proti samým bohům, napadlo ho a zauvažoval, jestli mu kouzlo pýchy dosud nezastírá mysl. Pak si však uvědomil, že ne. Bylo to přesné zhodnocení situace.

Nepřátelská palba jako by pod nápořem střelby, kterou spustily Dlouhé tesáky, umikla. Ragnar riskoval pohled vzhůru a viděl oblaka kouře, provázená hřměním výbuchů. Některé zlomyslně vyhlížející chrlice u vchodu se změnilly v beztvárovou hmotu. Rozbily je už pouhé bolterové granáty, které na ně házeli. Jiné se roztekly pod odraženou palbou těžkých laserových zbraní na strusku. V prachu se válela mrtvá těla. V zorném poli mu tančil klikatý blesk, jak Runový kněz svolával na nepřátele hněv nebes. Zdálo se být nepravděpodobné, že by uvnitř něco dokázalo přežít. Ale pocit hrozivého napětí přesto narůstal. V téhle poslední svatyni se nacházelo cosi temného a zlého. Čekalo to tu na ně. Ragnarovi přejela po zádech ledová vlna strachu.

Za jeho zády se ozval tajemný, táhlý a naříkavý zvuk. To byl signál. Nastal čas vyrazit vpřed.

DVACET PĚT

Ragnar se spolu se svými druhy vnořil do dýmu. Vířil a rozléval se kolem něj a měnil Hvězdné vlky ve stínové postavy. Nebýt vynikajícího čichu, mohl by se cítit odríznutý, ale takhle své kamarády cítil a slyšel. Přítomnost smečky uklidňovala.

Krvavé spáry se řítily vpřed jako utržená lavina. Děsivé výskání a vytí rozechvělo vzduch a odráželo se ozvěnou od stěn. Když se Ragnar vynořil z kouře, vrhl se k zemi v naději, že tak zmate nepřítele, jenž by na něho případně mohl mířit. Pak se překulil a nechal se setrvačností odnést o deset kroků, než se opět postavil na nohy. Znovu užasl. Stálo proti nim jím jen pár stovek bojovníků a Krvavé spáry jimi projely stejně lehce jako kopí tělem. Kacíři se s nimi nemohli měřit, tím spíš ne se zocelenými válečníky Hvězdných vlků, kteří se jim hnali v patách.

Ragnar zakopl o jednoho protivníka, srazil druhého a pak už ho tlak davu přenesl přes obránce dovnitř chrámové lodi. Stovky obličejů v extázi se po něm zmateně ohledly. Každý z nich patřil rudě oděnému kacíři s oholenou hlavou a pokroucenou Tzeentchovou runou na čele.

Vzduch byl cítit kadidlem a sladkými vonnými oleji. Kultisté měli prázdný, blouznivý pohled lidí opojených drogami nebo fanatiků očekávajících zjevení svého boha.

Ragnar si snadno domyslel, že tohle jsou ti „posvěcení“, o nichž mluvil kacíř.

Tisíce kultistů obsadily obrovský prostor svatyně. Z výklenků se vykláněly mohutné postavy v maskách jako vzbouření bohové sledující divadlo, které se dole odehrává. Tady je zdroj mého pocitu shromažďující se moci, která obklopuje chrám, uvědomil si Ragnar. Vzduch hmatatelně pulzoval magickou energií.

Než měl možnost plně pochopit, co se zde děje, boj se přenesl do samotné svatyně. Maskovaný voják na něj namířil bajonet. Ragnar ho srazil ranou od boku, přibral jeho dva společníky a rozhlédl se po svých bratřích. Během několika okamžiků se dlažba a mozaika na podlaze pokryly těly mrtvých a raněných a kacíři, kteří přežili, se před útočníky rychle stahovali.

Ne, uvědomil si Ragnar, nejen před útočníky. Neděsil je pohled na Hvězdné vlky, ale to, co se dělo uvnitř chrámu. Probíhající rituál ožehl i hříchy zčernalé duše kultistů. Když Ragnar zahlédl, co se děje, nedivil se jim.

Ve vzduchu se mihotala oslnivá záře odrážející se na lesklých mramorových stěnách různobarevnou duhou. Na konci místnosti zářil zlověstným světlem monstrózní oltář, rouhavá parodie toho, který lze nalézt v každém imperiálním chrámu. Kolem něj stálo pět mužů. Všichni byli oblečení v karmínovém šatu lemovaném zlatem a pokrytém halucinózně složitými symboly. Jeden z mužů držel vyleštěnou křišťálovou lebku nějakého rohatého démona. Druhý svíral cosi, co vypadalo jako kosti obrovské ruky spojené drátky z jemného stříbra. Třetí nesl planoucí kámen tvarovaný jako oko. Čtvrtý měl bronzový kalich. Ragnarovu pozornost přitáhl pátý muž.

Byl to statný vousatý stařec s obličejem proroka a očima knížete démonů. Nepochybně to byl Sergius.

V jedné silně tetované ruce držel těžké kopí. V jeho tmavém dřevě byly vyřezané runy Fenrisu. Ty nyní zářily zlověstným narudlým světlem - očividně dílo Chaosu. Hrot kopí vypadal, jako by byl vyřezán ze zubu obrovského draka. Planul nezemským světlem, mrazivou září připomínající fenriské slunce až na to, že tahle byla nakažená Chaosem. Ragnar věděl, že se dívá na Russovo kopí, a muž, který ho drží, je vůdce kacířů. Nutkání postavit se odpadlíkovi a získat zpět to, co bylo ukradeno, bylo téměř nesnesitelné. Na Kopí bylo i v jeho poskvněném stavu něco, co způsobilo, že pocítil úctu; něco, co měl vpálené hluboko do těla, nebo možná vložené spolu s genovým štěpem.

Sergius se otočil a podíval se na něho. Byl to mohutný muž, tak statný, až se zdálo být obézní, s pažemi silnými jako kmeny stromů a s býčí šíjí. Pod dlouhým pláštěm s kápí měl třpytivou zbroj s vytepávanými Tzeentchovými runami, které oslepovaly oči a zvedaly žaludek. Z přílby mu trčely zahnuté beraní rohy. Ragnar si nebyl jistý, jestli jsou součástí přílby nebo vyrůstají muži z hlavy.

Nad kacířovou hlavou se objevila trhlinka v realitě a skrz ni bylo vidět něco jiného, říše neustále se měnících světél, v nichž Ragnar zahlédl šklebící se a blekotající obličej démonů. Viděl, jak tváře dopluly k sobě a vytvořily jedinou obrovskou tvář s beztvářnými rysy, až na obrovská, široce rozevřená ústa a jediné oko. Trhlinkou v ústech proudily do místnosti paprsky hmoty Chaosu a šířily se kolem. Samo světlo se zdálo být nakažené přítomností démonů.

Když Sergius pochopil, že rituál bude s největší pravděpodobností přerušen, vrátil se ke své práci a zarecitoval hlubokým silným hlasem cizí slova, která nikdy nebyla určena pro lidský jazyk. Zněla Ragnarovi v hlavě a přinášela s sebou proud obrazů z rozbité fresky. Vlk potrásl hlavou a zahnal chvilkovou závrať.

Trhlinkou pronikaly další a další proudy žhnoucí záře. Jeden z nich se dotkl holohlavého kultisty klečícího vedle oltáře a muž zaječel, jako by mu rvali duši z těla. V jeho očích zablesklo narudlé světlo a z úst mu vyletěl mnohobarevný, bobtnající oblak. Jeho tělo se začalo svíjet jako při záchvatu. Svaly se mu vlnily a nafukovaly jako balony, vystřelovaly z kůže v přílivové vlně rudého mokrého masa a modravých pulzujících žil. Muž sáhl jednou rukou do trhliny v kůži a strhl si ji, takže odhalil maso. Krev, která z něho crčela, vytvářela u jeho nohou louži. Navzdory bolesti, která musela být nesnesitelná, muž vstal a - což bylo nejhorší - rozesmál se. Jeho mrazivý smích zněl místností jako šílené veselí nějakého dementního bůžka.

Ale přeměna ještě neskončila. Posledý otevřel ústa a hmota Chaosu mu vklouzla do krku. Jeho tělo se na okamžik rozzářilo, kosti měl v tu chvíli tak jasné, že byly vidět skrz kůži. Ragnar viděl, jak zesílily a ztuhnuly, klouby ztěžkly, jak se přizpůsobovaly narůstajícím svalům. Celý proces byl podivně povědomý a připomínal Ragnarovi něco, co se kdysi učil. Pak pochopil - struktura kostí a zvětšené svaly připomínaly téměř doslova přeměnu ve Hvězdného pěšáka. Vypadalo to, jako by kacíř předváděl zlomyslnou parodii protivníka, který se ho pokoušel zastavit.

Kolem lidské oběti odsouzené k záhubě se přelévala barevná hmota Chaosu a splétala se v novou vrstvu masa, zářícího a šupinatého, hmyzího i plazího zároveň. Z mužových očí se staly hluboké studny plné tančících plamenů, které odrážely okolní pekelné světlo. Muž pokynul rukou a kaluž krve u jeho nohou vzlétla v jediné vlně vzhůru, srazila se, ztuhla a pokryla ho vrstvou zčernalého slizu, který ztvrdl v krunýř podobný tomu, jenž měl Ragnar pod zbrojí.

Nové tajemné gesto a slétaly se k němu další a další kusy hmoty. Zatímco se kolem něj ovíjely, třepotaly se jako obrovská netopýří křídla. Zazářily jasně jako kov rozžhavený ve výhni a muž zaječel, jako by ho hodili do kádě tekutého kovu. Světlo kolem něho bylo tak jasné, že se na něj Ragnar nedokázal dívat a sklopil zrak. Na sítnici mu zůstal vypálený strašlivý paobraz. Těsně před tím, než odvrátil zrak, uviděl, v co se muž mění, a poznal to. Vzhlédl, protože už věděl, co uvidí. Věděl, že poznání vstoupí i do planoucího pohledu tvora, jemuž čelí.

Stál tam válečník Chaosu ve zdobené zbroji prastarého typu. Ze zbroje vystupovaly stovky šklebících se kovových démonických hlav. V jedné ruce svíral runový meč, který plál pekelnou září, a bolter zastaralého typu. Na přílbici měl rohy. Vypadala úplně jako ty z jeskyní pod nejzpropadenějšími horami na Fenrisu.

„Madoku!“ zařval, aby vyprovokoval válečníka Chaosu, o němž byl přesvědčen, že ho se Strybjornem zabili už před mnoha měsíci.

„Je vždycky milé, když vás poznají," ozval se hedvábný škádlivý hlas, který znal a nenáviděl. Trhlina ve vzduchu nad Kopím stále jasněla. Tvář, která se z ní vytvářela, byla čím dál více lidská. Ragnar ji vídal na většině starodávných idolů v kapitule. Byla to podoba jednoho z největších nepřátel lidstva, primarchy rebelů Magnuse.

Další a další cáry hmoty Chaosu, duše neumírajících bojovníků, vylétaly jako meteory a zasahovaly kultisty nalevo napravo. To, co Ragnar viděl už předtím, se opakovalo jednou, dvakrát, tucetkrát, stokrát.

Ragnar v tu chvíli pochopil, že se přímo před jeho očima zhmotňuje přinejmenším rota, možná i celá kapitula válečníků Chaosu.

Kacíři ječeli jako posedlí, jejich fyzická podoba se hroutila a duše opouštěly jejich zmučená těla. Ať už od rituálu očekávali cokoli, tohle to určitě nebylo. Nepochybně jim byla přislíbena nějaká apoteóza nebo moc přesahující nejdivočejší sny. Ragnara napadlo, že se jim přesně toho právě dostává, ale ne v té podobě, jakou očekávali.

Chaos si vždycky najde cestičku, jak své sliby porušit, i když je na oko dodrží. Akolyté s vyholenými hlavami propadli panice a dali se na útěk, ale planoucí ohnivé koule hmoty Chaosu je pronásledovaly, pohlcovaly je a měnily jejich těla v něco jiného. Možná to byla jen jeho fantazie, ale Ragnarovi připadalo, že v každé z těch průhledných koulí vidí tváře dávno mrtvých zrádných Hvězdných pěšáků. Kultisté se hrnuli kolem něho v zoufalé snaze uniknout před záhubou. Ječeli a vřeštěli jako vyděšené ovce, když se vrhali přímo na Vlky.

Trhlina ve vzduchu se rozšířila a vůdcové kacířů teď odřikávali slova rituálu hlasitěji. Ragnar měl dojem, že v ní vidí vířit i jiné věci: mohutná démonická těla hledající vstup do tohoto světa. Pocit zlé předtuchy vzrůstal. Bylo mu, jako by se před ním otevírala pekelná tlama. Slyšel, jak Berek někde vzadu křičí: „Zabijte je. Bude méně těl, která by démoni mohli ovládnout!"

Kultista, který se ocitl před Ragnarem, byl rozseknut na dvě půlky černou zářící pekelnou čepelí. Ragnar zjistil, že stojí tváří v tvář Madokovi. „Obdivuhodně brutální a surová myšlenka," řekl válečník Chaosu. „Ale obávám se, že nám tato těla poslouží mrtvá stejně dobře jako živá. Samozřejmě že mi vracející se bratři mi nepoděkují, že jsem tohle rozsekl na dva kusy, ale nedokázal jsem odolat. Představ si mou radost, že tě opět vidím. Nemohl jsem se dočkat, abych tě náležitě uvítal."

Pekelná čepel ťala po Ragnarově tváři. Zběsile se snažil vykrýt ránu rotomečem. Když se obě čepele potkaly, zasršely jiskry. Černá čepel zasténala.

„Zdá se, že ses hodně zlepšil od chvíle, kdy jsme se naposled viděli, mladíku. Skvělé. Takhle bude tvoje smrt ještě více uspokojující."

Madok uchopil zbraň obouruč a zaútočil na Ragnarovu hlavu. Ragnar se sehnul a úder mu vrátil; podařilo se mu rozetnout kovovou přilbici zbroje Tisíce synů. „Já ti ukážu, o kolik jsem se zlepšil, odporný Magnusův zplozenče!"

„Odporný Magnusův zplozenec?" opáčil válečník Chaosu pobaveně. „To jsi řekl jako pravý Hvězdný vlk — s bezmyšlenkovitým fanatismem a neopodstatněnou nenávistí."

„Zemři, stvůro Chaosu!" vykřikl Ragnar a roztal by válečníka Chaosu na dva kusy, kdyby ten jeho úder pohotově nevykryl. Čepele se opět srazily se zazvoněním kladiva o kovadinu. Všude kolem se bojovalo tělo na tělo, muž proti muži, Vlci proti znovuoživeným válečníkům Chaosu.

„Já bych stvůry Chaosu tak rychle neodsuzoval," řekl Madok a zasypal Ragnara krupobitím ran rychlých jako blesk, až ten zavrával a narazil do Svena. „Čím déle bude brána otevřená, tím je pravděpodobnější, že se staneš jedním z nás. Samozřejmě se nemusíš bát, protože tě ve své dobrotě zabiju dřív, než tě potká něco, co považuješ za osud horší než smrt."

Černá čepel vyrvala velký kus z Ragnarova ramenního chrániče. Sklouzla po zbroji, ale přitom ji otevřela. „Neděkuj mi," dodal Madok. „Udělám cokoli, abych ti vyšel vstříc. Samozřejmě až tě zabiju, odejde tvá duše přímo do warpu."

„Copak nikdy zatraceně nezavře hubu?" vykřikl Sven, který se vynořil z bitevní vřavy, a zaútočil na Madoka. Jiný válečník Chaosu v témže okamžiku sekl svým rotomečem po Svenovi. Ragnar skočil mezi ně a vykryl úder, který by jeho přítele jinak zabil. Měl pocit, že mu levá paže ochrnula. Svenův protivník byl mohutný, mnohem větší než Madok a mnohem silnější, i když méně obratný.

„Být mrtvý je zajímavý zážitek," prohodil Madok konverzačním tónem. „Každý by si to měl alespoň jednou zkusit."

Jeho čepel si našla cestičku kolem Svenova rotomeče a zachytila ho za zápěstí. Zbraň se rozzářila ještě jasněji, jak odněkud čerpala moc, aby mohla prorazit tvrzený keramit a utít ruku v zápěstí. Sven s bolestným zavytím upadl a čepel Chaosu ho zasáhla do hrudi. Z koutku úst mu vyšpláchla krev. Přepadl kupředu na čepel, nabodl se na ni a z posledních sil se snažil uchopit Madoka za krk. Válečník Chaosu ho udeřil do hlavy, až se pozpátku svalil s čepelí dosud trčící z hrudi.

„Samozeřejmě to duši trochu ničí. Nejsem si jistý, že bych to chtěl snášet všechna ta milénia jako mí bratři tady. Někteří z nich tu byli spoutáni od upálení Prospera a Horova povstání. Obávám se, že z toho čekání a bojování s démony trochu zešileli, takže jsou poněkud mstiví. Na druhou stranu, brzy tu budeme mít v tělesné podobě zpátky všechny z Tisíce synů zabité v Dlouhé válce a věř mi, je nás hodně. Skutečné kapituly byly o tolik větší než ty jejich dnešní mrňavé imitace. To je ono, Boriseone. Už jsi ho skoro dostal!"

Ragnar uskočil před úderem obrovské runové sekery. Zaplavil ho šok a žal ze Svenovy smrti. Cítil, jak se v něm začíná zvedat divoký vztek, zápalná šňůra hořící k obrovskému sudu výbušnin. Věděl, že to uštěpačné žvanění válečníka Chaosu má jen odvést jeho pozornost, ale nechtěl tomu vzdorovat. Cítil, že mu rotomeč těžkne v ruce mocí smrti.

„Je skutečné ironické, že Russovo kopí má být použito ke znovuoživení těch, které pomáhalo zničit. Magnusovi trvalo milénia vyřešit všechny podrobnosti a náležitě poučit naše sluhy. Rád hlásím, že svou práci při šíření zpráv na tomto zaostalém místě jsem odvedl." Madok došel ke Svenovu ležícímu tělu, položil jednu nohu v těžké kovové zbroji na Svenův hrudník a vytrhl z něj svůj meč. Ragnar zahlédl přes rameno, že se trhlina rozšířila a v zorném poli se mu mihla jednooká tvář. Řvoucí ústa plivala vracející se duše mrtvých stoupenců. Ragnar nyní věděl, že se nepochybně dívá na děsivý obličej Magnuse Rudého, primarchy Tisíce synů, pokřivený výtvar Císaře, který co do moci a zhoubnosti překoná jakéhokoli démonického knížete. Když ucítil, že se na něho upírá kyklopské oko, duše se mu scvrkla. Nebýt zuřivosti, která v něm plála, možná by ztratil odvahu.

„Jakmile se zbavíme tebe a tvých politováníhodných bratří, ovládneme tento svět. Bude prvním z mnoha. Tohle bude nový Prospero. Nachází se přímo na cestě od Oka hrůzy k ose dění v Impériu. Ale předpokládám, že to už víte. Tedy Boriseone, tenhle byl dobrý. Ještě chvílku a pomůžu ti ho dorazit."

Úder obřího bojovníka Chaosu Ragnara téměř rozdrtil, přestože se mu podařilo jej vykřýt. Uskočil dozadu a zadíval se na protivníka. Cítil, jak ho naplňuje chladný vztek a nenávist. Už s ním bojoval dost dlouho, takže odhalil Boriseonovy slabosti. Mohutný válečník ve zbroji byl pomalý a nepružný. Pravděpodobně by jedním úderem sekery dokázal zničit tank, ale to by se musel nejdřív trefit.

Ragnar se vrhl vpřed, sehnul se pod Boriseonovou sekerou a vzápětí prohnal rotomeč nákrčníkem jeho zbroje a oddělil mu hlavu od těla. „Až budeš zpátky v pekle," zavrčel, „řekni, že tě posílá Ragnar."

Nečekal na výsledek útoku, ale slepě jako berserkr se řítí na Madoka. Jeho čepel opsala oblouk, narazila do pekelného meče, z něhož kapala krev, a smetla jej stranou. Ragnarova obrněná pěst vzápětí dopadla na Madokovu přilbici a srazila válečníka Chaosu k zemi.

Ale Tisícího syna nebylo tak lehké porazit. Za každým Madokovým pohybem se skrývala milénia bojových zkušeností. Při pádu vykopl nohou, zahákl Ragnara za koleno a strhl ho s sebou k zemi. Než se stačil Ragnar sebrat, přehnali se přes ně další bojující a rozdělili je. Ragnar najednou zjistil, že se nachází uprostřed vířící vřavy. Semknutí Vlci si prosekávali cestu mezi shromážděnými voji válečníků Chaosu. Všude kolem padaly meteory hmoty Chaosu, zasahovaly mrtvol, pohlcovaly je, přetvářely a oživovaly. Přestože byl Ragnar stále napůl zaslepený zuřivosti, pochopil, že se to pro Russovy syny nevyvíjí dobře.

O chvíli později zjistil, že bojuje bok po boku s Berekem, Morgrimem a Runovým knězem Skalagrimem. Vlčí lord a jeho tělesná stráž přemáhali své protivníky pouhou silou své zuřivosti, ale jejich množství je zpomalovalo a s každým padlým nepřítelem se objevili dva jiní. V shromážděné mase ječících kacířů a jejich podupaných mrtvol nebyl nedostatek těl k ovládnutí.

„Musíme zavít tu bránu!" křikl Ragnar na Bereka.

„Jen co se tam dostaneme," odpověděl Berek sebejistě.

Skalagrim se mamě usmál a přitom mávl runovou holí a rozbil jednomu z Tisíce synů hlavu. „Ten mladík

má pravdu. Tihle šílení nevědí, co dělají. Pokud bude warpová brána otevřená déle, vymkne se jim z kontroly a pohltí planetu. Stane se z ní stejný démonický svět, jako je Oko hrůzy."

Ragnar se zachvěl. To byl osud horší než cokoli, co mu sliboval Madok. Démonické světy jsou místa, kde peklo zaútočilo na materiální vesmír pokroucený Chaosem a vlády se chopila démonická knížata. Napadlo ho, jestli Magnus a Tisíc synů mají tušení, co dělají, nebo jestli je to vůbec zajímavá. Možná to bylo součástí jejich šíleného plánu. Možná tohle měl Madok na mysli, když mluvil o novém Prospěni, planetě, která byla původním domovským světem Tisíce synů. Možná tu chtěl Magnus zbudovat nové hlavní město podle originálu, vytvořené jeho vůlí ze suroviny Chaosu. Mohl by to dokázat? Má skutečně takovou moc? Kdo ví, co primarcha dokáže?

„Potřebujeme dostat Kopí. Dodává rituálu sílu, drží bránu do warpu a Magnuse u brány," řekl Skalagrim.

„Jsem připraven vyslechnout návrhy," odpověděl Berek. Jeho úsměv se proměnil v jícen zuřivosti. Ze zbraně mu kapala krev tuctů zabitých protivníků. Vypadal jako válečný bůh, který sestoupil mezi smrtelníky. Každý krok je vedl blíž k oltáři, ale ještě ne dost blízko. Ragnar zvedl bolterovou pistoli a vystřelil na kacíře, ale vzduch kolem nich se zamihotal, objevila se zářící světelná koule a tajemná síla střelu odrazila.

„Už jsem to zkoušel," zavolal na něho Berek. „Budeme to muset udělat postaru. Chlapci, prosekejte nám cestu k oltáři."

„Pokud mne dostanete dost blízko, dokázal bych s tím něco udělat," řekl Skalagrim.

„To je dobré vědět," přikývl Berek. Dlouze, hluboce a děsivě zavyl a vyrazil do útoku. Pokud si Ragnar předtím myslel, že Berek nahání hrůzu, čekalo ho nyní překvapení. Zuřivost Vlčího lorda byla skutečně strašlivá. Pohyboval se mezi zhmožňujícími se bojovníky Chaosu rychle jako blesk a sražel je mocnými údery své zbraně. Bojoval, aniž by myslel na obranu, jako skutečný berserkr, který žije jen proto, aby zabíjel. Morgrim a Mikal Stenmark mu stáli po boku a chránili ho před následky jeho totálního útoku, odvraceli rány namířené na jejich vůdce a chránili jej vlastními těly, pokud to bylo nezbytné.

„Zůstaň tu se mnou, chlapče," řekl Skalagrim. „Jakmile budeme dost blízko, budu potřebovat někoho, kdo by mě hlídal, zatímco budu pracovat s runami."

„Jak si přeješ," pronesl Ragnar. „Tak se stane."

Prosekávali si cestu skrz pěšáky Chaosu za postupující Vlčí gardou. Nad oltářem se vznášela Magnusova tvář jako odseknutá hlava nějakého zlého boha. V jediném šíleném oku měl triumfální pohled.

DVACET ŠEST

Ze všech stran na ně tvrdě tlačili znovuoživení válečníci Chaosu. Ragnar bojoval jako posedlý, ale přitom pořád hledal Madoka. Přisahal si, že ať to bude trvat jakkoli dlouho, Tisíc synů mu zaplatí za zabití Svena. Když to bude možné, vyryje mu na záda krvavého draka.

Oltář byl stále blíž, ale jejich postup byl čím dál obtížnější. Zdálo se, že je nějaká moc odpuzuje a počty Tisíce synů narůstaly. Naštěstí byla většina z nich dezorientována nedávným vynořením z warpu a to poskytlo Vlčům z Berekovy rotě výhodu a možnost je přemoci dřív, než se úplně vzpamatují. Ragnarovi bylo jasné, že nebýt toho, prohráli by boj už dávno.

Srazil útočícího kultistu a druhým úderem ťal zezadu do jeho hlavy, až se rozletěla na kousky. Z warpové brány vyletěla zářící koule a přistála na mrtvole. Na okamžik ji obklopil oheň a pak se hmota Chaosu stáhla. Zklamaně to v ní zapraskalo. Zdálo se, že bez mozku, do něhož by mohli proniknout, nemohou duchové Chaosu těla ovládat.

V tom Madok lhal. To je překvapení, pomyslel si Ragnar trpce. Uctívá Tzeentche klame! V čem ještě lhal?

„Střílejte je do hlavy!" zařval. „To je srazí, že už nevstanou."

Pak odhalil ještě něco. Zářící koule přistávající na padlých se zachycovaly pouze na kacířích s oholenou hlavou označenou znamením. Ragnar si domyslel, že jedině ti poznamenaní mohou být posednuti. Možná bylo potřeba se na něčem zachytit. To Ragnar nevěděl, nebyl odborníkem na temná kouzla, ale mohl předat závěr své úvahy dál. „Posednutí umožňuje ta runa na čele," křikl na Bereka. „Znič ji a nemohou se změnit."

Berek přikývl, aby dal najevo, že rozumí. Vzápětí rozkaz proběhl v komnetu a jeho bratři-spolubojovníci podle něj okamžitě zareagovali. Možná bylo už příliš pozdě. Možná se už vrátilo příliš mnoho z Tisíce synů, než aby v tom byl pro Berekovu jednotku nějaký rozdíl. Ragnar neviděl žádný způsob, jak by mohli rituál zastavit nebo překonat tu démonickou bytost vznášející se nad oltářem, jež plivala duše dávno mrtvých následovníků.

Málem ho ovládlo zoufalství, skoro byl připraven to vzdát. Pouze žízeň po pomstě a slavné smrti jej držely v boji i v tuto temnou chvíli, zatímco každá částička jeho těla volala, aby všechno vzdal.

„Bojuj s tím, chlapče," zavolal na něj Skalagrim. „To je moc démonů. Snaží se zaplavit tvou duši zoufalstvím. Nepoddávej se tomu!"

Ragnarovi zprvu slova starého Runového kněze nedocházela, ale pak ho jejich význam zasáhl silou úderu. Nevzdá to jen proto, že si to nějaký, byť silný démon přeje. Zavrčel a načerpal sílu z pachu smečky. Viděl, jak zuřivě Vlčí garda bojuje i téměř božskou dravost, s níž se Berek vrhal do vřavy. Oni se nevzdávali a ani on se nevzdá. U Russa, dokáže, že je hoden bojovat a třeba i zemřít v jejich společnosti.

Ragnar zavyl a rozhlédl se. Nedaleko zahlédl v rukou padlého Dlouhého tesáku těžký plamenomet. Skočil po něm, popadl jej a stiskl rozněcovač, aby ho aktivoval. Z hlavně vyletěl plamen oslnivého chemického ohně. Stiskl spoušť a plamen se prodloužil. Otočil se k nejbližším protivníkům, kultistům a znovuoživeným válečníkům Chaosu. Napadlo ho, jak asi bude chutnat oheň těm, co se právě vrátili z pekla.

Plameny zapalovaly kacíře a tavily zbroj válečníků. Ragnar měl během krátké chvílky před sebou volnou cestu. Postupoval stále vpřed a pátil od boku; plameny si před sebou vytvářel koridor. Dvacet kroků ho přeneslo dost blízko k oltáři, aby na něj mohl zaútočit. Za sebou ucítil Skalagrima.

„Stačí, chlapče. Dobrá práce! Nyní musím udeřit já, dokud je pozornost kacířů rozptýlená — všechny jejich síly se soustředí na udržení a ovládnutí brány!"

Když to dořekl, skočil vpřed a holí udeřil do oltáře. Vyrázil z ní modrý plamen. Zasršely blesky, které se roztančily po zářící kouli, jež pohasla a zmizela pokaždé, když ji některý z blesků zasáhl. Vzduch byl cítit ozonem a smrtí. Koule chvíli blikala, mizela a znovu se vracela. Z Ragnarova srdce se vytratila počáteční radost. Tohle nezvládnou.

S výkřikem plným znechucení a vzteku udeřil Runový kněz znovu. Blesk opět zasršel a silová koule opět zablikala. Tentokrát byl Ragnar připraven. Skočil, proběhl na okamžik otevřenou bariérou a dopadl na oltář.

Vzápětí ohlušující hřmot ztichl. Zvuk boje se ztlumil a vzdálil. Nyní byl uvnitř bariéry, odříznutý od veškeré pomoci. Před ním stálo pět sluhů Tzeentche. Ragnar se ušklíbl. Přesně věděl, co teď udělat.

Zpozoroval ho jen Sergius. Ostatní byli příliš zaneprázdněni udržováním brány. Takhle zblízka Ragnar viděl jejich vypětí. Ruce se jim námahou chvěly a zdálo se, že jim podklesávají kolena. Cítil jejich únavu a slyšel chrčivý dech. Jeden z nich se otočil a podíval se na něj; Ragnar vycítil jeho strach. V tu chvíli se brána zachvěla a děsivý pocit z primarchovy přítomnosti zeslábl.

„Nedopusťte, aby odvedl vaši pozornost, vy blázni. Udržujte bránu za každou cenu. Magnusovy legie musí být oživeny, jestliže máme dostat naši věčnou odměnu."

„Tvou jedinou odměnou bude smrt," opáčil Ragnar, vrhl se vpřed a zaútočil na nejbližšího kultistu. Byl tak rychlý, že muž neměl nejmenší šanci mu uniknout. Na poslední chvíli vymrštil v zoufalé obraně ruce, ve kterých držel vyleštěnou lebku. Ragnarova čepel do ní narazila, ale místo aby ji rozsekla na dva kusy, jak se dalo čekat, zazvonila o ni a odskočila, jako by narazila na něco tvrdého jako diamant. Ještě horší byla vlna odporné bolesti a žaludeční nevolnost smíšená s bublající démonickou energií, která projela zbraní i Ragnarovým tělem jako elektrický šok.

Vycítil, že se mu nad hlavou něco děje. Pocit obrovské moci zesílil a vymkl se kontrole. Ragnar uslyšel

vzdálený řev podobný zvuku příboje narážejícího na pobřeží. Jako by slyšel hlasy všech námořníků, kteří se kdy utopili, jak v běsnění moře křičí a vriskají. Bez toho, aby mu to někdo řekl, nějak věděl, že slyší hlasy všech dávno mrtvých pěšáků Chaosu, kteří čekají na vzkříšení.

„Ne, idioti!“ zaječel Sergius. „Koncentrace nesmí polevit. Brána se nesmí zavřít, dokud se k nám všichni Požehnaní nevrátí.“

Ragnar zaskřípal zuby. „A jak mě chcete zastavit?“

Kultista neodpověděl. Místo toho provedl jednou rukou složité gesto. Spletitý pohyb prstů sledovaly ohnivé čáry. Otevřel se malý portál někam jinam, a když kultista ukázal, vyrazila z něj hmota Chaosu jako voda tekoucí děrami v dračí kůži pokrývající loď.

Ragnar sebou praštil na oltář a nechal to proletět nad sebou. Nehodlal riskovat ani nejmenší dotek. Nepochybně by to projelo jeho zbrojí jako horký nůž máslem. Taková hmota neměla ve světě smrtelníků co dělat. Z pouhé její přítomnosti se mu ježily chloupky a po zádech mu přeběhla vlna strachu.

Rychle se překulil po oltáři a jednoho z kultistů přitom tál rotomečem do nohy. Muž upustil kalich a se zavřísknutím se svalil na podlahu.

Provazec světla, který jej spojoval s oltářem, se napjal a praskl. Vír hmoty Chaosu ztratil na okrajích tvar. Ragnar si nebyl jistý, že dělá správnou věc. Pokud přestanou portál ovládat, mohl by spolknout celý svět. Na druhou stranu nevěděl, co by měl dělat jiného. Nemohl dovolit těmto hanebným mužům, aby pokračovali ve svém rituálu, zejména když jeho bratři bojovali a umírali za štítem, který je odděloval.

Riskoval rychlý pohled ven, aby viděl, jak se jim vede. Moc dobře ne. Vzkříšených Tisíc synů početně převyšovalo Vlky a objevovali se další a další navzdory tomu, že bratři už pozabíjeli a usekali hlavy bezpočtu kultistů i mrtvol. Bitva začínala být vyrovnaná, ale brzy začne být rozhodujícím faktorem početní převaha nepřátel. Ragnar příliš nedoufal, že zbytek kapituly dorazí včas, aby nějak významně zasáhl.

Všiml si, že Skalagrim zápasí s pradávným bojovníkem v černé zbroji. Starý Runový kněz na něj něco křičel. Význam se ztrácel v hluku boje a tlumil ho i okolní magický štít. Ragnarovi připadalo, že je důležité, aby pochopil, co mu stařec říká, ale nedokázal to.

Kopl dalšího z kultistů do břicha, až muž odletěl stranou. Kacíř v dlouhém hávu narazil na silovou zeď, která je obklopovala, odrazil se od ní a dopadl v bezvědomí na oltář. Řev brány Chaosu nad nimi zintenzívněl. Ztrácela podobu primarchovy hlavy a stala se z ní beztvará blikající masa surového primárního Chaosu. Bezmocné hlasy čekajících duší řvaly vzteky, zklamáním a možná i strachy. Tenhle vývoj se jim nelíbil.

Ragnarovým tělem projela šokující bolest. Vzhlédl a uviděl kněze, který mu vbodl do rozbitého chrániče ramene černou dýku plnou run. Bolest byla strašlivá. Ragnar sebou zazmítal a rozrazil jílcem rotomeče muži lebku. Praskla jako skořápka vajíčka, do níž narazí kladivo, a postříkala Ragnara lepkavým rosolem, kousky kostí a krví. Ragnar věděl, že mu možná zbývá posledních pár okamžiků života, a tak se rozhodl rychle. Dvěma bleskovými údery zabil další dva kněze, takže zbýval už jen jejich vůdce. Bez váhání zaútočil na Sergiovu hlavu, ale mohutný muž uskočil a Ragnarův rotomeč mu pouze srazil přílbici z hlavy a zanechal na jeho čele krvácející ránu hlubokou až na kost. Ragnar viděl, že se rána uzavírá přímo před očima. Takže to byla pravda - zbraň smrtelníka nedokáže ublížit těm, co obcují s démony.

Jed v ráně na rameni ho ochromoval. Měl pocit, že má stále těžší a těžší končetiny a svaly mu každým úderem srdce tuhnou. Ať už to bylo cokoli, normální jed to nebyl. Ani jeho přeměněné tělo Hvězdného pěšáka se s tím nedokázalo vyrovnat. Možná to vůbec nebyl jed, ale magie. Pokud je to opravdu magie, dá se jí vzdorovat silou mysli, pomyslel si Ragnar. Krátce se pomodlil k Russovi a s vypětím posledních zbytků vůle se vrhl vpřed.

Arcikacíř na něho pohlédl a vztekle zavrčel. Ústa měl jako rudou ránu. Zuby měl drobné, ale nepřírozeně bílé a ostré jako jehly, ale jeho dva horní špičáky byly dlouhé jako u Hvězdného vlka. „Ty blázne,“ řekl. „Ty nevíš, co děláš! Zahubiš nás všechny i celý tento svět.“

„Stejně by byl odsouzen k záhubě, kdyby se Tisíc synů vrátilo.“

„Žil by slavně navěky. Já bych žil slavně navěky a seděl bych po Magnusově pravici. Teď zde budou jen trosky a zkáza.“

„Vždycky to tak bude," řekl Ragnar a čekal na svou příležitost. Představený kultu zvedl Russovo kopí v pravici, jako by uvažoval, jestli s ním má mrštit po vetřelci. Ragnar uvnitř zakolísal. Jeho zbroj by legendární zbrani neodolala, i kdyby jí vládl kacír. Stoupenec Chaosu se rozhodl. Napřáhl paži k hodů. Všechno se zpomalilo, všechno náhle bylo jakoby zřetelnější.

Ragnar rozeznával každíčký detail mužových pohybů: jak přenáší váhu z předkročené nohy dozadu a pak zpátky, jak se mu plášť shrnuje z ramene a třepetá se ve větru. Pozadí scény tvořila šílená bitevní vřava, která na zlomek sekundy znehybněla jako živý obraz zkázy, na němž Berekova rota bojuje proti sluhům Chaosu v černých zbrojích.

Sergius hodil. Ragnar cítil ve zbrani smrt, cítil její váhu, věděl, že když zbraň dokončí svůj let, jeho život skončí. Snášela se na něho jako blesk vržený vzteklym bohem. Sledoval, jak se blíží, věděl, že při její současné dráze mu lesklý hrot probodne srdce.

Stál bez hnutí jako člověk, který vidí, jak se k němu blíží smrt, ale je smířený se svým osudem a ví, že by bylo marné se bránit. Na poslední chvíli ale natáhl ruku a chytil Kopí v letu, uchopil ho hned za hrotem. Cítil jeho setrvačnost i váhu - mnohem větší, než čekal. Dovolil, aby jím energie Kopí otočila v půlkruhu, takže stál opět čelem ke kacíři. Popadl ho za paži a zarazil mu Kopí do hrudi. Ani Sergiovo mohutné tělo prosycené magií nemohlo odolat zbrani, která zranila samotného Magnuse. Projela skrz něj a na druhé straně skoro vyjela ven.

V téže okamžiku silová stěna zmizela a dovnitř pronikl hluk boje, který byl dočasně utlumený. Výkřiky umírajících, bizarní pokřik pěšáků Chaosu, vytí Vlků střelících z bolterů, dunění granátů a skřípot rotomečů o zbroj. Do nosu jej udeřil pach krve, exkrementů, kadidla, keramitu, výbušnin a surové hmoty Chaosu. Vzduch vibroval mocí brány Chaosu a výbuchy munice.

Brána jim dál plála nad hlavou, vyvrhovala duše Tisíce synů i surovou hmotu Chaosu. Ragnar se díval, jak se začíná rozšiřovat. Místností zablikalo jiskřivé světlo, které se odráželo od zbrojí, barevného skla a mramoru, až všechno zaplavilo pekelným přisvitem.

Ragnar na to zíral s úžasem i hrůzou. Viděl, jak se v bráně něco pohybuje. Viděl, jak se objevují a mizí obrysy démonů spolu s tvářemi zatracenou. Všichni jako by byli součástí jediného obličejce, který se na něj šklebil -jednookého obličejce Magnuse Rudého. Občas velká tvář ztratila tvar a brána se rozšířila. Pak se rozostřené rysy zase slily a brána se jakoby ustálila.

Po celou tu dobu se vířící masa menších tváří a bytostí zdála být součástí primarchova obličejce, jako by je ta tvář do sebe pohltila. Bylo v ní vidět napětí a Ragnar měl dojem, že ať už je kdekoli a sehrává v tomto šíleném rituálu jakoukoli roli, Magnus si nepřeje, aby se brána zhroutila, o nic víc než Ragnar. Ragnar se mohl pouze dohadovat, proč tomu tak je. Možná nechtěl, aby se brána otevřela, dokud všichni válečníci nebudou vzkříšení, nebo možná že přerušení rituálu dostalo bránu mimo jeho téměř božskou kontrolu.

Ať už byl důvod jakýkoli, vypadalo to, že odpadlý primarcha vyvíjí značné úsilí na zachování stávajícího stavu. Oko, jež hledělo na Ragnara zlověstně, mělo nyní výraz nejistoty, až pochyb. Možná se primarcha připoutal k bráně a teď, když se vymyká jeho kontrole, může uvolněná energie zničit i jeho. Pomyslení, že by mohl zničit bytost stejně starou, jako je Císař, který žil po staletí, nahánělo Ragnarovi hrůzu.

Otřásl se. Takhle se nikam nedostane. Tohle není jeho pole působnosti. Je válečník, ne kněz. Rozhlédl se po Skalagrimovi, jestli by stařec nedokázal s bránou něco udělat, ale ten byl zaneprázdněn bojem. Ragnar mu chtěl skočit na pomoc, když vtom ho obklopil záblesk mystické energie a celá brána začala pulzovat, neovladatelně se rozpínat a zase smršťovat. Příliv energie Chaosu jako by je chtěl všechny zaplavit, a Ragnar věděl, že pokud k tomu dojde, jsou všichni odsouzeni k záhubě.

Musí tu být něco, co se dá udělat, ale co? Zoufale se rozhlédl kolem a modlil se, aby mu Runový kněz přišel na pomoc, ale nebyl vyslyšen. Místo toho zjistil, že je jeho pohled neodolatelně přitahován k Russovu kopí. Tohle byla spása, ohnisko rituálu, z něhož si temní brali moc k otevření brány. Určitě je to klíč k jejímu zničení.

Ragnar si nebyl jistý, co ho inspirovalo k následující akci. Snad jej vedl nějaký instinkt, když přiskočil k mrtvole vůdce kacírů, vytrhl prastarou zbraň z jeho těla, pozvedl ji a jediným dokonalým hodem s ní mrštil přímo do primarchova jediného šíleného oka. Kopí zmizelo v surové hmotě Chaosu, pomalu se do

ní potápělo jako kámen vhozený do vody a mizelo z dohledu. Chrám zaplnil křik boha v agonii, burácel místností s takovou silou, že si Ragnar musel zakrýt uši rukama. Zdálo se, že Magnusův hlas obsahuje hlasy všech zatracenců za branou a na jeho pozadí zaznívaly všechny modlitby, žádosti, sliby a hrozby. Bylo to jako naslouchat hlasu čistého neředitelného šílenství. Ragnarova přičetnost na okamžik balancovala na ostří nože.

Pak nastalo šokujícího ticho. Všechny boj ustal. Vzduch kolem brány se začal chvět a vířit, stácel se dovnitř jako vodní vír. Do víru byly vtahovány planoucí ohnivé koule, jež byly dušemi Tisíce synů. Ragnarovi to vysálo všechny vzduch z plic. Systémy podpory života ve zbroji automaticky naskočily, aby dluh vyrovnaly. Strašlivý tah začal Ragnarovi odlepovat nohy od země, aby jej také nasál do hroutící se brány. Zoufale se zachytil okraje oltáře. Věděl, že jestli se pustí, vtáhne ho to do jícnu Chaosu, aby se připojil k ostatním prokletým duším.

Tah byl téměř nesnesitelný. Zahlédl několik mužů - pěšáků Chaosu, Hvězdných vlků i kultistů - kteří byli vírem strženi a pohlceni. Všechny v síni to do něj táhlo, jak se brána Chaosu rozpadala. Mizeli v zející tlamě pekla a zůstalo po nich jen krátké zavinění v té šklebící se tváři. Sergiova mrtvola narazila do brány a zmizela v hlubinách. Ragnar cítil, jak ho něco tahá za nohy, a začal kopat kolem sebe. Neohlížel se, upíral oči na zem pod sebou, jako by jej to mohlo udržet stejně jistě jako ruce v rukavicích svírající oltář.

Pomalou, nevyhnutelně cítil, jak stisk povoluje, když se mu kameny začaly rozpadat v rukou. Věděl, že se jeho život rychle chýlí ke konci. Pak oltář povolil a Ragnar ucítil, jak ho ten strašlivý tah zvedá vzhůru k čekající bráně. Ze rtů mu vyšlo vzdorné zavrčení a ve stejném okamžiku jeho ruku sevřela silná pěst. Podíval se dolů a uviděl Bereka, který k němu vzhlížel a svou kovovou rukou se pevně držel oltáře.

Pak se ozvalo zahřmění implodujícího vzduchu a brána se zavřela. Tah zmizel a Ragnar dopadl na oltář. Jeho zbroj zaduněla o kámen jako nějaký velký zvon.

Rozhlédl se. Stále tu ještě bylo Tisíc synů a bitva zuřila dál, ale nyní to vypadalo, že je tu mnohem víc Vlků. Pohlédl ke vchodu a uviděl, že dorazil Logan Grimnar a zbytek kapituly.

„Jak to jde?“ zeptal se Ragnar bratra-spolubojovníka, kterého neznal; nejspíš byl z roty Rudé hřívy.

„Už to skoro skončilo. Možná nám někteří z Tisíce synů zmizeli v tunelech, ale my je najdeme.“ Muž se otočil a odcházel pryč se zvláště nepřátelským výrazem v obličeji.

Ragnar přikývl. Byl unavený jako nikdy v životě. Dvouhodinový odpočinek mu zřejmě nestačil. I poté, co zavřel bránu Chaosu, byl boj krutý a smrtící. Ať se snažil, jak mohl, Madoka nenašel, což ho rozčilovalo, protože hořel touhou po pomstě a spalovala ho nenávist k tomuto konkrétnímu odpadlíkovi. Rána ho pekelně bolela a byl tak vyčerpaný, jak žádný Vlk neměl právo být.

Zachytil známý pach a otočil se k Morgrimovi Stříbrnému jazyku. Na skaldově tváři byl zvláště pochmurný výraz.

„Hromová pěst tě chce vidět,“ řekl muž. „Pojď se mnou do polní nemocnice.“

Nemocnice byla malá a izolovaná, léčitelé a kněží vážní a odhodlaní. Vypadali, jako by se pustili do osobního souboje se smrtí a museli zápasit o každíčký krůček, aby ji porazili. Podle počtu odnášených těl byli méně úspěšní než Vlci proti zbytku Tisíce synů.

Jeden z nich, stařec s hroznou tváří jménem Wothan, se otočil k Ragnarovi, jakmile vešel do místnosti. Měl ve tváři stejný výraz bázně a odporu, který Ragnar už viděl u bratrů-spolubojovníků cestou sem.

„To je on?“ zeptal se kněz a přejel lékařskou sondou Ragnarovi přes zápěstí. Ragnar věděl, že odpověď dobře znal. Ptal se jen, aby něco řekl.

„Vypadá čistě. Pekelná zbraň nezanechala žádnou nákazu, řekl bych.“ Kupodivu to znělo zklamaně.

Ze všech mužů, které zatím viděl, se na něho jen Berek díval přátelsky - a pak ještě muž, u jehož postele Vlčí lord klečel. Ragnarovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že to je Sven. Pocit ulehčení, který se ho zmocnil, sváděl těžký boj s pocitem viny. Úleva proto, že Sven dosud dýchá, a vina proto, že přítele nenavštívil dřív. Zdálo se, že mu Berek čte myšlenky, když zavrtěl hlavou.

Sven byl bledý. Po čele mu tekl pot a v očích měl zasněný pohled, jako by uvažoval o světech ležících mimo tenhle. Pahýl paže měl zavázaný. Vypadal, jako by zestárl o dvacet let. Měl prošedivělé vlasy a vráscitý obličej. Berek mu už zase četl myšlenky. „Muže to stojí spoustu sil, aby se zotavil z rány po

pekelné zbrani. I s pomocí Runových kněží to je vyčerpávající."

„Ragnare," zasípal Sven slabě, „to jsem mohl tušit, že uděláš, co budeš moci, abys pro sebe zase shrábl všechny zásluhy. Lord Berek mi právě řekl, že naše jmenování Šedými lovci je už jisté. Hned jak mě postaví na nohy, přidělají mi novou ruku a pak půjdu, najdu Madoka a vrazím mu čepel do—"

„Dokážu si to představit, Svene." Ragnar stěží skrýval radost, že je jeho přítel dosud naživu. Mluvil s ním nevrle, ale podle Svenova výrazu bylo zřejmé, že pochopil. Berek pokynul Ragnarovi, aby přistoupil blíž.

„Zavolal bych tě sem dřív, kdybych to věděl, ale měl jsem jiné povinnosti." Z nějakého důvodu se Vlčí lord při zmínce o jiných povinnostech zatvářil rozpačitě. Na jeho sebevědomé tváři ten výraz vypadal stejně nepatřičně jako výraz viny na tváři lva.

„My si teď musíme s Ragnarem něco probrat. Nic příjemného. Pojd' se mnou."

„Co se děje, lorde?" zeptal se Ragnar. Berek stále vypadal zachmuřeně, když procházeli rozbitými chodbami pod chrámem.

„Postavil jsi naše bratry kněží a Velkého vlka před dilema, bratře Ragnare."

„O čem to mluvíte, lorde Bereku?" Ragnar se snažil svému veliteli vyrovnat ve formálnosti.

„Zavřel jsi bránu a pravděpodobně jsi nás všechny zachránil před vtažením do pekla. Věř mi, že osobně dohlédnu, abys za to byl vyznamenán. Kdyby šlo jenom o mne, stal by ses Šedým lovcem zároveň s bratrem Svenem a bratrem Strybjornem."

„Ale—"

„Ano, bratře Ragnare, je tu ,ale'. Jde o tohle: Zničil jsi jeden z nejposvátnějších předmětů, což je čin, který někteří starší bratři z kněžstva považují za rouhačský."

„To nebylo mým záměrem, lorde."

„Já vím, Ragnare. Já vím." Berek to říkal téměř laskavě. „Ale musíš pochopit, že Russovo kopí byla nejvzácnější a nejposvátnější relikvie. Byla vytvořena Russem, lordem lordů, Vlkem Vlků. Obsahovala část jeho moci. Prý se jednoho dne vrátí, vyžádá si ji a v posledních dnech použije na rozdrčení Velkého zla. Myslím, že to teď bude trochu problém."

Ragnar cítil, jak ho přemáhá hluboce zakořeněná hanba. Myslel si, že je hrdina. Myslel si, že zachránil svět. Myslel si, že udělal správné rozhodnutí. Místo toho spáchal bezbožný a svatokrádežný čin. Najednou se jej zmocnil vztek. Ne - udělal správné rozhodnutí, za daných okolností jediné možné. Zastavil bránu Chaosu, která se vymkla kontrole. Jen díky němu tento svět nezamořil Chaos. Kdyby to měl udělat znovu, udělal by to. Řekl to Berekovi.

„A já s tebou souhlasím," odpověděl Vlčí lord. „Byl jsem tam. Naneštěstí všichni naši bratři ne. Někteří kněží si nejsou jistí, že by brána přestala být ovladatelná. Někteří mají pocit, že by se neškodně zhroutila sama, jakmile byli ti, co ji vyvolali, zabiti. A kdo ví, jestli nemají pravdu? Nejsem odborník na takové věci. Ty ano? Jediný, kdo by to mohl říct jistě, je Skalagrim, ale ten byl tak těžce zraněn, že se zřejmě už neuzdraví."

Ragnar potrásl hlavou. Možná byl přece jen příliš opovázlivý. Možná by to dopadlo dobře i bez něho.

Je možné, že bude skutečně zapsán do análů kapituly jako muž, který zničil Russovo kopí? Pak se nejspíš stane nejzlořečenějším bratrem v historii kapituly. To nebylo příjemné pomyšlení.

„Bohužel jsou tu i jiné věci," dodal Berek.

„Co máte na mysli, lorde?"

„V kterékoli velké organizaci funguje politika, bratře Ragnare, i mezi Hvězdnými vlky. Někteří za tvou diskreditaci vidí způsob, jak zdiskreditovat mne. Koneckonců to znamená, že se moje rota změní z roty, která zachránila Garm, na rotu, která ztratila nejvzácnější poklad kapituly."

„Chcete tím říct, že je za tím Sigrid?"

„Částečně je za tím on a jeho spojenci. Tím jsem si jistý. Naléhá, abys byl potrestán a vyhnán. Někteří... zbožnější... bratři si přejí vidět na tvých zádech vyrytého krvavého orla."

„Pokud takový trest považuje Velký vlk za spravedlivý, budu čelit svému osudu jako Hvězdný vlk."

„Promluvil skutečný Russův syn," řekl Berek. „Teď předstoupíme před Logana Grimnara."

EPILOG

„Co se stalo potom?“ vyhrkl Mikko v davu uchvácených obličejů. Tak dychtil po pokračování příběhu, že úplně zapomněl na své postavení. Krvavý spár hořel dychtivostí slyšet víc. Jak příběh pokračoval, přidávali se k mladým Krvavým spárům veteráni, kteří tiše naslouchali a ani nemukali. „Chtěl jsem říct, lorde, vy—“

Ragnar potřásl hlavou a rozhlédl se kolem sebe, téměř jako by viděl shromážděné bratry-spolubojovníky poprvé. Do jeho uší znovu pronikly zvuky tábora. Den minul a Ragnar cítil v hrdle sucho jako na poušti. Staré vzpomínky na dávno mrtvé kamarády se vrátily a naplnily ho smutkem a pocitem ztráty. Jak se den chýlil ke konci, slábla i jeho touha znovu se k nim vracet.

„To je příběh pro další den,“ řekl Ragnar a zvedl se od ohně. „Navíc, když budeme jen klábosit o tom, co bylo, jak vytvoříme hrdiny, o nichž se bude mluvit zítra? Bratře Mikko, ty jsi celý nedočkavý dovědět se, co je s tvým jmenováním Šedým lovcem, ale nemyslím, že potřebuješ o takové věci slyšet z úst někoho jiného. Seřad'te jednotku. Je čas zjistit, jestli tebe a tvé kamarády přijme bratrstvo do smečky.“

Z tváře mladého válečníka věděl, jak je dychtivý, a Ragnar mu to tajně záviděl, protože on sám to nikdy nezažil.

Hvězdný vlk byl ještě chvilku zticha, pak pokynul mužům, aby jej následovali na místo, které kněží očistili pro rituál.

Ragnar při chůzi vzpomínal na všechny muže, které znal a kteří byli hodni stát se Šedými lovci a nikdy ten rituál nepodstoupili, protože zemřeli příliš brzy. Všichni to byli stateční válečníci, kteří prohráli, padli na tom nebo onom bojišti. A myslel na sebe, na to, co ztratil, když rituálem nikdy neprošel, i na všechna podivná dobrodružství, o která by přišel, kdyby k tomu došlo.

O AUTOROVI

William King se narodil v Stranraeru ve Skotsku v roce 1959. Jeho krátké příběhy se objevily v The Year 's Best SF, Zenith, White Dwarf, Interzone. Také je autorem sedmi románů o Gotrekovi a Felixovi - Zabíječ trolů, Zabíječ skavenů, Zabíječ démonů, Zabíječ draků, Zabíječ bestií, Zabíječ upírů, Zabíječ obrů - čtyř knih o dobrodružstvích válečníka Hvězdné pěchoty Ragnara - Hvězdný vlk, Ragnarův spár, Šedý lovec a Válečný břit a rovněž románu ze světa Warhammeru 40 000 Farseer. Hodně cestoval po Evropě a Asii, ale v současné době žije v Praze.

William King
ŠEDÝ LOVEC

Z anglického originálu Grey Hunter,
který vydal v Black Library
Games Workshop Ltd.,
přeložila Leona Malčíková.
Ilustrace na obálce Paul Dainton,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2004 jako svou 158. publikaci.

Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.

Vydání první.

Cena: 209 Kč

ISBN 80 - 7332 - 047 - 9